LINDSAY LACKEY

Toate lucrurile imposibile

STORIA BOOKS

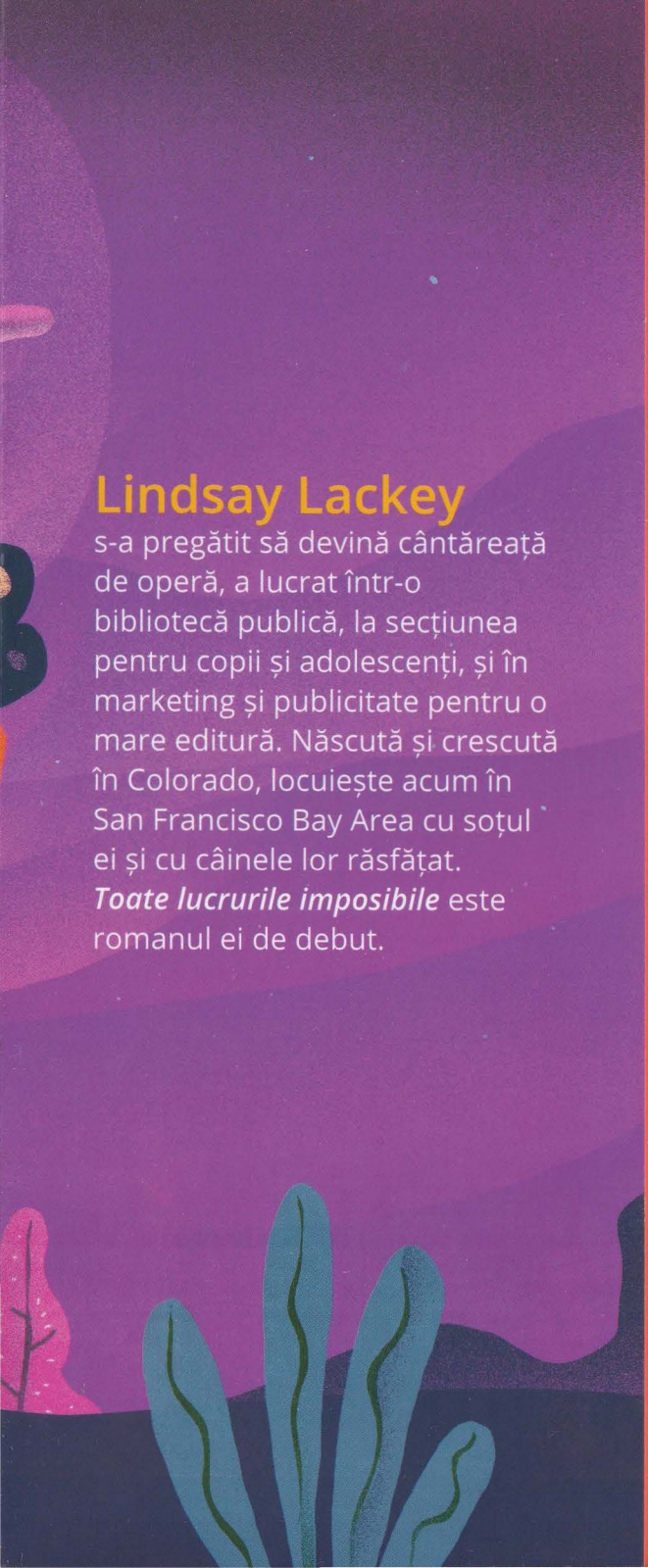

Lindsay Lackey

s-a pregătit să devină cântăreață de operă, a lucrat într-o bibliotecă publică, la secțiunea pentru copii și adolescenți, și în marketing și publicitate pentru o mare editură. Născută și crescută în Colorado, locuiește acum în San Francisco Bay Area cu soțul ei și cu câinele lor răsfățat. ***Toate lucrurile imposibile*** este romanul ei de debut.

Toate lucrurile imposibile

LINDSAY LACKEY

Toate lucrurile imposibile

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

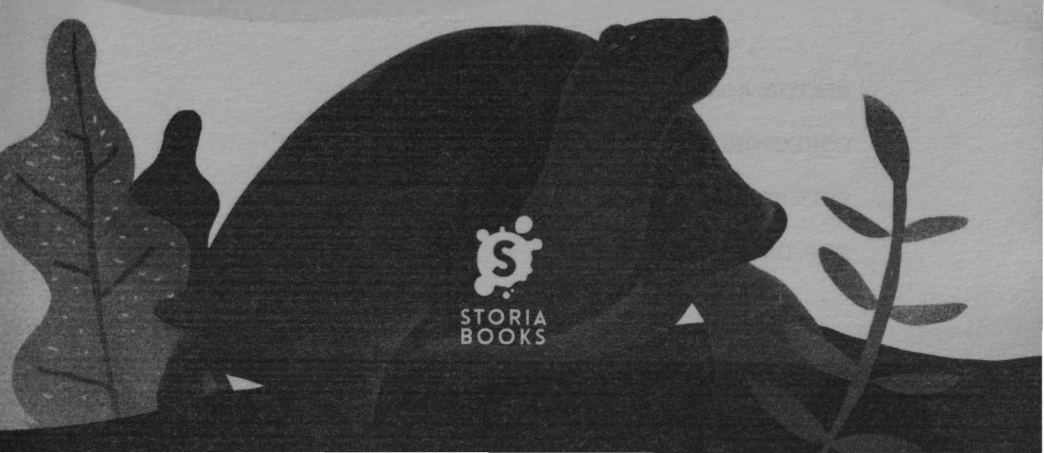

STORIA BOOKS

Titlul original: *All The Impossible Things*.
Autor: Lindsay Lackley

Copyright © 2019 by Lindsay Lackey
Originally published by Roaring Brook Press, an imprint of Macmillan USA. Published by arrangement with Pippin Properties Inc. through Rights People, London.

© Storia Books, 2020, pentru ediţia în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LACKEY, LINDSAY

Toate lucrurile imposibile / Lindsay Lackey ; trad. din engleză de Oana Duşmănescu. - Bucureşti : Storia Books, 2020

ISBN 978-606-9072-12-7

I. Duşmănescu, Oana (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

CORECTORI: Rodica Crețu, Cristina Muntean

COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Donna, care, în mai multe feluri,
a făcut ca această carte să prindă viață.
Și pentru Sophia, care dansează
până însuflețește toată familia.

Bondarii sunt imposibili.

Încalcă regulile fizicii. Aripioarele lor n-ar trebui să fie în stare să le care trupurile mici și îndesate în zbor.

Adevărul este că aripile unui bondar funcționează total diferit de felul pe care și-l imaginează oamenii. Multă vreme, toată lumea a crezut că aripile lor flutură în sus și-n jos, ca ale unei păsări. Dar nu e așa. Aripile lor flutură de fapt în față și-n spate, foarte, foarte repede. Atât de repede încât bondarul își creează propria tornadă. Iar acea tornadă ia bondarul pe sus și-l poartă dintr-un loc într-altul.

Ceea ce, dacă vă gândiți bine, nu pare deloc imposibil.

CAPITOLUL 1

Vântul venea de la mama ei.

Unele mame dau mai departe pistruii sau râsul sau platfusul. Mama lui Red lăsase moștenire curenții de aer și haosul. Norii ce se învârtejeau între pământ și cer, ca o cârpă udă și stoarsă.

Dar Red păstra vântul sub piele.

Era obligată.

Cu cât își înăbușea mai mult propriile furtuni, cu atât cerul de deasupra ei devenea mai mânios.

Deși ziua începuse senină și răcoroasă, cerul era acum întunecat cu nori de ploaie care se strângeau peste tăcutul cartier din Denver. Acum o clipă frunzele trosneau sub tălpile școlarilor. Dovlecii ciopliți zâmbeau de pe treptele verandelor, iar chipurile lor erau atât de proaspăt sculptate încât coaja nu le devenise încă spongioasă și nici nu se pătase cu mucegai. Apoi dintr-odată, aerul șuiera și fluiera și fiecare frunză era absorbită sus sus sus, rotindu-se și răsucindu-se. Dovlecii ciopliți se rostogoleau, săreau și se spărgeau, iar pulpa lor cărnoasă păta trotuarele ca o vopsea portocalie.

Într-un mic living ce mirosea a odorizant și a șosete murdare, Red stătea cu gândurile ei adânci, negre și pline de găuri, ca buzunarele hainei sale.

Nu se uita deloc la femeia cu față buhăită din fața ei care-și spunea Mama. Cu M mare.

Mama cu M mare a spus:

— Nu e ușor să fii Mama a trei băieți, să știți.

A trei băieţi. Dar nu și a lui Red.

Mama cu M mare s-a uitat la Red, apoi la propriile mâini. Unghiile ei aveau o nuanță pregnantă de galben. Părul lui Red i-a gâdilat obrajii ca niște lacrimi, dar ochii îi erau uscați. Afară se năștea o furtună în timp ce Red își ținea răsuflarea. *Nu nu nu.*

Mama cu M mare s-a uitat pe fereastră spre copacii agitați. Privirea i s-a mutat spre Red, apoi spre domnișoara Anders, asistenta socială a fetei.

— Nu e momentul potrivit să aducem în familie un copil adoptiv.

Red a oftat ușurel, apoi și-a lipit buzele tremurătoare. Vântul urla, iar Mama cu M mare a tresărit.

Domnișoara Anders a pus o mână pe umărul lui Red.

— Desigur, a spus ea.

Glasul îi era tensionat și apăsător ca un cablu electric.

— Ești gata, Red?

Red a dat din cap. Toate lucrurile ei încăpeau într-un rucsac portocaliu care – mulțumită celor trei băieți ai Mamei cu M mare – mirosea a unt de arahide și a borâtură de câine. Cu toate acestea, un rucsac urât mi-

rositor era mai bun decât plasa de plastic pe care o căra mai demult.

— Ne pare foarte rău, cum am spus și mai devreme.

Ochii Mamei cu M mare erau un pic prea apropiați, ceea ce-i făcea întreaga față să pară storcită.

— E responsabilitatea Mamei să-și protejeze copiii. Uneori, lucrurile pur și simplu nu se potrivesc.

O durere bine cunoscută a izvorât undeva între coastele lui Red, dar apoi și-a făcut loc furia, tăioasă și alunecoasă, înăbușindu-i suferința. În celălalt colț al camerei, paginile unei reviste deschise s-au ridicat, au fluturat și s-au trântit la loc. Red și-a strâns pumnii în buzunare.

Nu nu nu. Nu putea da frâu liber vântului, indiferent cât i-ar fi clocotit în vene.

Un bubuit de tunet a spintecat aerul, iar Mama cu M mare a scos un mic țipăt.

Domnișoara Anders a strâns din buzele de culoarea vișinei sălbatice, strângând-o ușurel pe Red de umăr.

— Hai să mergem, Red.

Fata și-a luat rucsacul în spate și a ieșit din casă fără a privi îndărăt. Asistenta socială a lăsat ușa de plasă să se trântească la ieșire. N-a observat norii verzi-cenușii care întunecaseră albastrul senin al cerului. A deschis cu un gest brusc portiera din spate a mașinii sale. Pânza din care era făcută fusta îi fâlfâia ca un steag peste genunchi.

Red s-a urcat în mașina bine cunoscută. Ca de obicei, pe scaun a găsit un pachet de caramele cu gust de piersici. Afecțiunea față de asistenta ei socială i-a tresărit în stomac.

Mama cu M mare a deschis ușa de plasă, înclinându-se în afară.

— Noi chiar am încercat!

Red și-a ghemuit genunchii la piept, vârându-și caramelele în buzunarul hainei. Niște picături dolofane și furioase de ploaie au lăsat urme pe sacoul gri al domnișoarei Anders, care alerga spre portiera sa. Și-a scuturat părul scurt și ondulat, iar Red a simțit mirosul dulceag al fixativului pe sub izul tăios și rece al vântului.

Domnișoara Anders a ieșit de pe alee și s-a aplecat ca să se uite prin parbriz. Ștergătoarele se mișcau frenetic pe geam. Femeia a plescăit din limbă.

Red și-a dat la o parte o șuviță de păr lipită de fruntea ei jilavă. Propria furtună încă-i vibra în oase, i se rotea între coaste, degetele de la picioare și urechi, la fel de familiară cum îi era răsuflarea. Voia să fie afară, să se alăture cerului mânios. Nu-l putea părăsi.

— Vremea asta, a zis domnișoara Anders. Cineva o să fie rănit.

A clătinat din cap, a părere de rău.

Red voia să spună: *Cineva a fost deja rănit.*

În schimb n-a spus nimic. S-a mulțumit să-și sprijine capul de geam și a privit cum se dezlănțuie cerul.

CAPITOLUL 2

— **Am o familie nou-nouță pentru tine, a spus** domnișoara Anders tare, ca să acopere ploaia. De-abia așteaptă să te cunoască.

A mijit ochii spre cer.

— Să sperăm că furtuna asta se mai potolește înainte să ajungem în zona de est. Furtunile sunt de obicei mai rele în estul orașului.

Red a inspirat lent și profund și a numărat până la zece, așa cum o învățase terapeutul ei, dr. Teddy. Vântul care-i vibra prin vene s-a liniștit ușurel pe măsură ce fetița privea cum cartierele nou-construite se termină și încep clădirile de birouri, complexele comerciale și parcările. Cu cât înaintau, cu atât vremea se însenina mai mult. Norii mânioși și-au stors ultimele lacrimi și au început să se transforme în vârtejuri pale de violet și auriu în timp ce soarele cobora deasupra lanțului muntos din vest. Red și-a mâncat caramelele cu aromă de piersici, care erau atât de dulci încât pe limba ei au devenit acre.

— Va fi bine, a zis domnișoara Anders.

Red i-a întâlnit ochii în oglinda retrovizoare, pe care domnișoara Anders o așeza întotdeauna pieziș, ca să

poată vedea bancheta din spate. De oglindă era agățat un îngeraș de cristal, prins cu o panglică roz, ce se legăna și se bâțâia în ritmul mersului mașinii.

— Familia Groove sunt oameni foarte buni, a zis domnișoara Anders.

Red n-a spus nimic.

— O să-ți placă de ei.

Red n-a spus nimic.

— O să fie o potrivire bună. O să vezi.

O potrivire bună. Imposibil. Nimeni nu putea fi o potrivire bună. Nimeni, în afara mamei ei. Red a simțit pulsul vântului în inima sa. *397 de zile*, și-a reamintit. 397 de zile până când mama ei va ieși. 397 de zile până când Red *se va potrivi* cu cineva.

Simțea privirea fixă a asistentei sociale, dar o ignora. O dată, când Red a trebuit să fie luată de la o familie în miez de noapte, domnișoara Anders venise atât de repede de parcă așteptase după colț. Părul îi era răvășit în toate direcțiile, iar pantofii îi erau unul de-un fel și celălalt de alt fel. Nasturii îi erau încheiați greșit și, din cauza asta, bluza i se mototolise și avea niște găuri în față ca niște dinți strâmbi. Dar era acolo. O luase de mână pe Red și îi cărase punga de plastic plină cu haine. Atunci a fost prima oară când găsise un pachețel cu caramele cu aromă de piersici pe bancheta din spate a mașinii.

În noaptea aceea, domnișoara Anders spusese încet, dar ferm:

— Sufletul tău are unghiuri, cotloane și rotunjimi, Red. Toate sufletele au. Dar al tău e special. Mă auzi?

Poate o să dureze mai mult timp, dar, într-o zi, vei găsi oamenii cu care te vei potrivi. O să vezi.

Asta se-ntâmpla acum aproape trei ani. Red avea doar nouă ani pe-atunci și nu pricepea cum copiii pot fi ca pantofii. Puteau fi aruncați, lăsați în urmă, înapoiați când nu se potriveau.

Peste cinci luni va împlini 12 ani. Acum înțelegea mult mai multe lucruri.

Ceva a sclipit în fața lor. Fata a clipit. O țestoasă uriașă stătea pe marginea drumului. Era aproape la fel de înaltă ca indicatorul pe care scria STOP și avea un rânjet larg, cu dinți pătrați și albi. Un animal alb cu negru stătea cocoțat pe carapacea verde. O... capră?

Domnișoara Anders a încetinit și a virat pe un drum noroios, iar Red a putut admira în voie reptila enormă și pe tovărășa acesteia. În vârful ciudatei piramide, deasupra spinării caprei, erau câteva cuvinte scrise cu vopsea mov.

— Bine ați venit la Grădina Zoologică Groovy*, a citit domnișoara Anders cu glas tare, apoi a chicotit.

Red s-a răsucit în locul său, cu privirea lipită de semnul pe lângă care treceau. Râsul asistentei sociale trezea în ea ceva imposibil de identificat.

După câțiva kilometri, mașina a intrat pe un alt drum înnămolit. Era o alee mărginită de un șir de copaci subțirei. Frunzele îngălbenite zburau și dansau de-a lungul crengilor subțiri și albe. Capătul tunelului de copaci încadra o casă cu două niveluri, vopsită în

* În original, Groovy Petting Zoo, un fel de grădină zoologică unde vizitatorilor le este permis să mângâie și să hrănească animalele (n. trad.).

cel puțin șase culori diferite. Într-o parte era o grădină haotică. Niște floarea-soarelui pleoștite își sprijineau capetele uriașe și ofilite de un gard alb. Lângă poartă era o cadă veche, din care răsăreau multe crăițe viu colorate. Soarele trecuse de-acum de orizont și limbile roz ale norilor lingeau grațios cerul.

Veselia tulburătoare a acestui loc a făcut ca senzația pe care Red nu fusese în stare s-o identifice să-i fiarbă din nou în piept. *Speranţă.*

— E ceva rupt dintr-o poveste, a zis domnișoara Anders.

A parcat și s-a întors. A zâmbit și stomacul lui Red a făcut o piruetă.

— Cum spuneam, cred că ți se vor potrivi mănușă.

Red și-a înăbușit bulele de speranță și s-a uitat în altă parte. O pală de vânt a umplut partea laterală a mașinii cu praf.

Ușa din față s-a deschis și câțiva câini s-au năpustit afară din casă, împleticindu-se spre mașină ca o avalanșă. Dădeau din coadă în toate direcțiile și fundurile li se legănau la unison, de parcă erau niște cățeluși dansatori sincronizați. În urma câinilor a ieșit un bărbat, fluierând după ei, dar câinii de-abia i-au aruncat o privire, înainte de a-și îndrepta din nou atenția către mașină.

Domnișoara Anders a coborât. Red a rămas la locul ei.

Dincolo de scheunături și adulmecături, Red a auzit cum domnișoara Anders îl salută pe străin. Acesta i-a strâns mâna cu ambele sale mâini, aproape ridicând-o în aer de atâta entuziasm. Avea un zâmbet larg și lu-

minos și pe cap purta o șapcă prăfuită de baseball pe care scria *I Like Big Mutts**.

Trei dintre cei patru câini s-au strâns în jurul celor doi adulți, în timp ce o grămadă imensă de blană neagră a rămas lângă mașină, holbându-se fix la Red prin fereastră. Coada i se mișca într-un ritm lent și relaxat, iar limba rozalie îi atârna din gură. Avea un pistrui negru fix în mijlocul suprafeței sale roz. Câinele părea prietenos. Cât poate părea de prietenos o masă neagră de blană care bălește. Dar nu era pregătită să deschidă ușa și să dea nas în nas cu bestia.

Exact atunci din casa de basm a ieșit o femeie, cu niște bujori roz în obrajii altminteri palizi. Era, în același timp, banală și remarcabilă. Părul ondulat i se revărsa pe umeri ca norii aurii și argintii ai unui răsărit de soare. A zăbovit cu privirea asupra domnișoarei Anders și asupra bărbatului cu potăile, dar ochii ei căutau altceva. Și a continuat să-i miște până când a găsit acel lucru.

Inima lui Red i-a făcut o tumbă în piept, mai dezlănțuită decât felul în care cățeii asaltaseră mai devreme mașina.

Ochii femeii străluceau, îndreptați în direcția ei.

---

* Îmi plac potăile mari (n. trad.)

CAPITOLUL 3

Red şi-a ţinut respiraţia. Numai Buni se mai uitase la Red în felul în care se uita doamna cu părul de culorile răsăritului. O privea de parcă i-ar fi spus: *Eşti aici*. Sau *Te văd acolo*. Sau *Nu eşti prea mare şi nici prea tăcută şi nu eşti distrusă deloc.*

Domnişoara Anders i-a deschis portiera lui Red, iar aerul rece al serii s-a repezit să sărute obrajii fetei.

— Haide, Red. Fă cunoştinţă cu soţii Groove.

Red şi-a luat privirea de la doamna cu culorile răsăritului în păr şi a ieşit din maşină. Câinele uriaş şi negru a salutat-o lipindu-şi nasul de coapsa ei. Ceilalţi căţei au sărit împingându-se, ca s-o adulmece. Fata i-a împins deoparte cu blândeţe. Era ca şi cum ar fi înotat într-un râu de blană, limbi şi bale.

Domnişoara Anders a împins-o pe Red către bărbat. Era înalt. Atât de înalt încât Red era sigură că, dacă ar fi dorit, s-ar fi întins şi ar fi cules stelele direct de pe cer. Poate că, odinioară, smulsese nişte nori la răsărit şi-i dăruise soţiei sale, să şi-i pună în păr. În timp ce strângea mâna enormă a domnului Groove, fata i-a aruncat o privire furişă doamnei Groove.

— Ea este Ruby Byrd, a spus domnișoara Anders, cu mâinile pe umerii lui Red.

Domnul Groove surâdea larg.

— Nu pot să-ți spun cât suntem de fericiți că ești aici, Ruby! Când ne-a sunat domnișoara Anders să ne întrebe dacă vrem să te cunoaștem – Jos, Frodo! Încetează! – eram pur și simplu – *Brontë!* Dă-te jos!

A alungat cei doi labradori cu urechile blege, dar border-collie-ul le-a luat locul, adulmecând încălțările lui Red.

— Iubito, poți să iei tu corciturile astea de-aici? a-ntrebat el.

Doamna Groove, care venise lângă el, a plesnit o dată din degete. Fiecare dintre căței s-a întors cu fața înspre ea și s-a așezat.

— Pe verandă, le-a poruncit ea.

Cu toții i s-au supus, cu excepția fiarei negre blănoase. A rămas lângă doamna Groove, cu limba scoasă, în timp ce stăpâna lui îi scărpina urechile.

— Vai, a spus domnișoara Anders. Sunt dresați!

Domnul Groove a clătinat din cap și a ridicat mâinile.

— O ascultă numai pe Celine. Oi fi eu veterinarul, dar ea e șefa.

Soția sa încă-i zâmbea lui Red. Asta a făcut-o pe Red să se înfioare. S-a cutremurat și s-a cuprins singură în brațe.

— Ruby.

Glasul doamnei Groove era mai profund decât se așteptase Red.

— Mi se spune Red.

Și-a mușcat buza de jos, luptându-se cu emoția din pieptul ei, care se umflase ca o pală de vânt.

— Red? a-ntrebat domnul Groove.

Își dădea seama că-și spune în gând: *Dar părul ei e castaniu.*

— Red. Bine.

Dar doamna Groove nu-și luase ochii de la chipul lui Red.

— Bine ai venit, a zis ea. Mă bucur mult să te cunosc.

Cerul se întuneca pe măsură ce soarele dispărea dincolo de munții îndepărtați. O rafală bruscă de aer de toamnă a împins-o pe Red, purtând-o spre doamna Groove. A încercat să-i reziste, a făcut un pas îndărăt. Domnișoara Anders a plesnit ușor din limbă și a bătut-o ușor pe Red pe umeri. Atingerea parcă voia să spună: *E-n regulă.* Sau *Amintește-ți bunele maniere.*

Red și-a dat silința.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus ea.

Câinele negru și uriaș a scheunat, dând din coadă, cu limba lui lungă și roz ieșindu-i prin colțul gurii. Red a făcut din nou un pas în față, a îngenuncheat și și-a ridicat mâinile spre căpățâna câinelui imens. Răsuflarea lui fierbinte mirosea a sirop de arțar.

Doamna Groove s-a aplecat pentru a fi la nivelul ochilor lui Red.

— Ea este Gandalf.

Apoi a atins buzele răsfrânte ale câinelui cu vârful degetului. O dâră de bale s-a legănat înainte și înapoi,

ieșind din fălcile lui Gandalf, ca îngerașul de cristal din mașina domnișoarei Anders.

— Voiam s-o cheme Beauty, a spus domnul Groove, îngenunchind între ele. Ca pe *Black Beauty*? Dar Celine era fixată pe Gandalf, deși cățelul nu e nici cenușiu, nici alb. Și e și femelă, desigur.

Doamna Groove și-a atins nasul de nasul lui Gandalf.

— Dar e fermecată.

— La fel e și Hermione. Ăsta e un nume de fată, a zis domnul Groove.

Celine a râs.

— Am spus că e fermecată. N-am pretins niciodată că e genială.

La auzul cuvintelor lor, bulele de speranță s-au reaprins în inima lui Red.

— Hermione, ca în *Harry Potter*? a șoptit ea.

Doamna Groove a dat din cap, chiar în timp ce domnișoara Anders și-a dres glasul.

— Ăă... putem intra? a-ntrebat domnișoara Anders. S-o ajutăm pe Red să se instaleze?

— Corect!

Domnul Groove a bătut o dată din palme și s-a ridicat în picioare. Gandalf s-a uitat spre el, zâmbind câinește. Doamna Groove s-a ridicat și ea și și-a șters genunchii de praf.

— Ești gata?

Red s-a ridicat în picioare, ștergându-și și ea genunchii de praf. Asistenta socială și noul tată adoptiv au pornit spre casă. Domnul Groove a luat cu el rucsacul

lui Red. Gandalf a luat-o prin surprindere pe Red cu o limbă îmbăloșată peste obraz înainte de a se lua zbenguindu-se după ei.

— Te asaltează cu dragoste, a zis doamna Groove.

Red și-a șters fața, apoi au mers umăr la umăr.

— Ți se spune Red? a-ntrebat doamna Groove.

Red s-a încruntat.

— Așa îmi spune mama.

Doamna Groove s-a oprit în vârful treptelor verandei.

— Am înțeles. Atunci Red rămâne. Poți să-mi spui Celine.

Mulți părinți adoptivi voiau ca Red să le spună *domnul* sau *doamna* Nu-Știu-Cum. Unii voiau chiar o combinație între *Mamă* sau *Tată* și numele lor mici. *Mama Judy. Tata Frank.* Red ura chestia asta. Niciunul dintre acești oameni nu era mama ei.

Și nu va fi niciodată.

Totuși nu fusese niciodată poftită să-și strige părinții adoptivi pur și simplu pe numele mic. Și-a mușcat buza, privind-o pe furiș pe noua ei mamă adoptivă.

Celine a zâmbit și a deschis ușa de la intrare.

— Bine ai venit acasă.

CAPITOLUL 4

Interiorul casei era la fel de luminos și de aiurit cum era pe-afară. Domnul Groove – „spune-mi Jackson, puștoaico", a zis el – le-a condus într-un living aglomerat, dar confortabil. Pe pereți era un tapet plin cu păsări aurii ce stăteau pe niște crengi întortocheate. O canapea jerpelită din denim era încadrată de un șezlong de piele și un balansoar antic. Două covoare cu modele diferite erau azvârlite pe parchet, pline de smocuri de păr de câine. Erau plante pe rafturi și pe măsuțe, perne brodate cu citate inspiraționale și cărți care se revărsau din bibliotecă. Stiva de lemne de foc umplea încăperea cu mirosul dulce al pinului.

Întregul loc părea a fi o aventură.

— Vai de mine, a zis domnișoara Anders, ochind o colecție de borcane de fursecuri cu personaje din desene animate aflate pe rafturile din afara bucătăriei.

Jackson a izbucnit în râs.

— *Vai de mine* e reacția corectă. Casa a fost a mamei mele. Ne-am mutat ca să avem grijă de ea în ultimul său an de viață. Ea a murit, dar noi am rămas aici. Și, în ciuda celor mai bune intenții ale noastre, n-am apucat să redecorăm.

— Ah, nu asta voiam să spun... Eram pur și simplu impresionată, a spus ea. E o colecție deosebită.

Domnișoara Anders a strâns stânjenită din buze. Jackson a bătut-o ușor pe spate, râzând zgomotos.

— Atunci ți le facem cadou! Ne-ai face un mare serviciu. Îi tot spun lui Cee c-ar trebui să le vindem pe eBay.

— N-o să le vrea nimeni, a zis Celine, clătinând din cap. Hai s-o ducem pe Ru – pe Red sus, în camera ei, înainte de a lua loc. Sunt sigură că de-abia așteaptă s-o vadă.

— Bună idee, a spus domnișoara Anders, zâmbind încurajator către Red. Eu voi aștepta aici.

Celine a urcat prima treptele scârțâitoare. La etaj, aerul era mai cald și nu avea prospețimea livingului cu miros de pin. Izul vag de trandafiri i-a trezit lui Red o amintire despre bunica ei. Buni avea trandafiri peste tot. Pe farfurii, pe prosoape și pe așternuturi. Pe sticluțele de parfum. Lui Red îi plăcea la nebunie să le rearanjeze în vârful dulapului lui Buni, adulmecându-le pe rând pe fiecare.

— Aici suntem mama și cu mine, a spus Jackson, iar glasul lui a readus-o pe Red pe coridorul casei.

El a arătat spre o fotografie atârnată printre multe alte poze înrămate. O femeie cu ochelari cu fund de sifon, cu nasul coroiat al lui Jackson și cu un surâs larg îl cuprinsese în brațe pe un băiețel care avea o freză afro ca a ei. Poza se îngălbenise pe la margini, ca și cum fusese ținută, privită și iubită aproape la fel de tare ca băiețelul însuși.

Red a tras cu ochiul la Jackson, care zâmbea nostalgic fotografiei. Nu avusese până acum un părinte

adoptiv negru. Locuise odată cu un cuplu hispanic, iar „mama" altui grup era coreeano-americană, dar majoritatea familiilor adoptive fuseseră albe.

Jackson a prins-o uitându-se la el.

— Nu-ți poți imagina că pe vremea aceea aveam păr, nu-i așa?

Și-a scos șapca de baseball, dând la iveală tunsoarea scurtă și căruntă pe la tâmple, și a făcut cu ochiul. Red și-a înăbușit un zâmbet și a ridicat din umeri.

— Asta e camera ta, a zis Celine, deschizând o ușă de la capătul holului. Am încercat să țin câinii la distanță, în caz că ești alergică.

— Nu sunt, a spus Red, în timp ce Gandalf a intrat în cameră pe lângă Celine și a început să adulmece.

Celine a clătinat din cap.

— Asta-i bine. Gandalf nu respectă pe nimeni, după cum vezi.

Red a intrat în urma câinelui. Camera era surprinzător de normală, având în vedere restul casei. Pereții erau de un cenușiu pal, iar mobila, de un galben alburiu. Partea de sus a dulapului sclipea, iar Red a simțit mirosul citric al lacului de mobilă. În vârful acestuia era un teanc de cărți, iar chipul lui Celine s-a luminat când Red le-a mângâiat cotoarele.

— Astea sunt pentru tine, a zis Celine. Domnișoara Anders a spus că-ți place să citești.

Îi plăcea. De fapt, Mama cu M mare se înfuria pe Red deoarece citea prea mult și obișnuia să-i confiște cărțile, ca pedeapsă. Red s-a întors cu spatele la cărți, simțindu-se brusc țâfnoasă. Nimeni nu-i alesese vreodată cărțile, ca și cum ar fi *cunoscut*-o, ca și cum ar

fi știut ce-i place. Cu o strâmbătură, s-a uitat spre vechiul pat dublu așezat sub o fereastră mare, ce dădea în curtea din spate.

Red s-a speriat. Doi ochi mari și arămii se holbau la ea de dincolo de geam.

— Ah, a zis Celine, studiind creatura din cealaltă parte a ferestrei. Și Billie vrea să te salute.

Billie. Chestia care se holba la ea avea un nume. Și două urechi pleoștite și negre ce-i încadrau mutra albă și lunguiață.

O capră. Era o capră la fereastra ei. La fereastra ei de la etajul *al doilea*. Mintea lui Red nu putea pune cap la cap aceste amănunte.

— Stă într-un copac?

— Billie e o capră marocană, a zis Celine, de parcă asta ar fi explicat totul.

Capra negru cu alb stătea pe o creangă subțire a stejarului din spatele casei. Se aventurase atât de departe, încât Red era uimită că lemnul nu cedase sub greutatea ei. Câteva frunze maronii dispăreau în gura caprei care se holba la ele, mestecând mestecând mestecând.

— N-o să cadă?

Lui Red i se părea că o pală de vânt o va da imediat jos pe capră. Jackson a răspuns:

— Neah. E uimitoare. N-a căzut niciodată.

— Sunt niște cățărătoare incredibile, a zis Celine. O să-ți arăt mai târziu niște poze. Am la parter o carte despre caprele cățărătoare din Maroc. Poți să vezi și douăzeci într-un singur argan.

Billie a behăit, scoțând limba roz printre dinți, ca și cum ar fi spus: *Nu mai vorbiți despre mine*. Red s-a

mușcat de buză. Celine o privea cu atenție.

— Îți place camera ta?

Nu era camera *ei*. Era doar *o altă* cameră dintr-un lung șir de camere în care dormise. A ridicat din umeri și a dat din cap. Apoi Celine a spus:

— Mobila a fost a lui Nicole – fiica lui Jackson – de când era mai mică. Dar acum e camera ta, așa că poți s-o decorezi cum îți place.

Și-a vârât degetele în scobitura dintre gât și umărul drept.

— Care-i culoarea ta preferată?

— Verde.

Un curent rece a izvorât dinspre pielea lui Red. Putea spune orice. Albastru, galben, roz. Dar verde? Verdele era adevărul, iar ea încerca să nu dezvăluie adevărul cu atâta ușurință.

Părul lui Celine a dansat, preț de o clipă, în jurul feței acesteia. A prins o șuviță, și-a dat-o după ureche și s-a uitat spre fereastra închisă. I-a zâmbit din nou lui Red.

— Verde! Nu prea avem așa ceva pe-aici, nu-i așa?

Și-a încrucișat brațele.

— Va trebui să facem ceva în acest sens.

Nu nu nu. Red n-avea nevoie de o cameră cu verde. Nu în casa asta.

— Nu, e-n regulă. Îmi place așa cum e.

Celine a fluturat din mână.

— Dacă fata mea vrea verde, verde va primi.

Fata mea.

Preț de o clipă, Red s-a simțit ametită și ușoară ca un fulg. Apoi și-a trecut greutatea de pe un picior pe

altul și și-a strâns pumnii în jurul brizei văratice a cuvintelor lui Celine. *Nu sunt a ta,* s-a gândit ea. *Nu sunt, nu sunt.*

Afară, creanga pe care stătea Billie cu copitele s-a zgâlțâit și s-a înclinat, dar capra nu a căzut.

Dragă mamă,

447 de zile.

Aș fi dorit să te întorci mai repede. Urăsc locul ăsta.

Mi-am pierdut privilegiul de a sta cu ușa închisă, așa că trebuie să-mi schimb din nou hainele la baie. Mama cu M mare s-a enervat pe mine pentru că am țipat. Nu s-a enervat însă și pe fiul ei care m-a făcut să țip. Băieții au pus pariu să vadă care dintre ei îmi face cea mai mare bubă pe brațe dintr-o ciupitură. Câștigătorul primește toate dulciurile de Halloween luna viitoare.

Cel Mai Mare Dintre Băieți va câștiga.

Se tot furișează prin spatele meu sau mă urmărește când mă-ntorc de la școală, ca să mă ciupească. Azi m-a trezit din somn cu o ciupitură. La micul dejun am avut un tricou cu mânecă scurtă, dar Mama cu M mare mi-a aruncat în treacăt o privire, apoi mi-a zis să strâng vasele, ca și cum totul era normal. Știu că mi-a văzut vânătăile.

Nu încerc să te îngrijorez. Pot să-mi port singură de grijă. Doar că mi-aș fi dorit să ieși de-acolo mai repede. Am văzut o emisiune în care un prizonier a ieșit mai devreme pentru bună purtare. E adevărat sau e doar o chestie de la televizor?

Mi-aș dori să fie adevărat. Mi-e dor de tine.

Te iubesc,
Red

CAPITOLUL 5

— Haide, Fezzik! Nu fi atât de - uuuf - divă!

Jackson s-a ferit când un măgăruș păros a încercat să-i dea un cap în burtă, din nou. El – Jackson – încerca să vâre măgarul într-un manej îngrădit din spatele hambarului. Măgarul – Fezzik – era ultimul animal din hambar care trebuia să ajungă în manej și nu părea deloc încântat de asta.

Red stătea călare pe o creangă groasă a stejarului din fața ferestrei sale, privind acțiunea. Era copacul în care o găsise pe Billie cu două seri mai devreme, la venirea ei acolo. Acum capra era în manej, clefăind niște legume amestecate cu fân și ovăz, laolaltă cu celelalte capre. Soții Groove aranjau baloții de fân, așezau mesele și mânau animalele în manej, pregătindu-se pentru ziua ce urma să înceapă la Grădina Zoologică Groovy.

Red văzuse semnul pentru Grădina Zoologică Groovy când era pe autostradă, cu domnișoara Anders. Capra alb cu negru de pe indicator era însăși Billie, s-a dovedit mai târziu. Iar țestoasa era un țestos enorm și adevărat, pe nume Tuck Nemuritorul. Pe scurt, Tuck. Celine și Jackson i l-au prezentat pe Tuck lui Red cu o zi

înainte, împreună cu restul caprelor, o lamă țâfnoasă pe nume Lancelot și una mai puțin țâfnoasă, numită Merlin, doi cai, Alfonzo și Flicka, o puzderie de găini care arătau mai degrabă a mingi împănate decât a păsări, trei iepuri și Fezzik, măgarul.

Red nu se mai aflase niciodată în preajma cailor, a lamelor sau a vreunei țestoase uriașe. În ultimii trei ani, puține dintre casele în care fusese aveau căței sau pisici. Una dintre familii avea un porcușor de Guineea. Dar cel mai mult se apropiase de animalele de fermă citind.

La început a avut emoții, mai ales deoarece calul a nechezat și a tropăit când Red a intrat în hambar. Dar Celine i-a vorbit calului cu blândețe și i-a arătat lui Red cum să-i dea felii de măr din palmă. Animalele reacționau în fața lui Celine așa cum făcuseră câinii în prima zi. Păreau dornice să stea lângă ea, iar capetele li se răsuceau ca s-o urmărească prin hambar. Dacă le spunea să facă un lucru, cum ar fi să se dea la o parte de lângă poartă ca ea să poată intra în boxele lor, ei o ascultau.

Lui Celine nu i-a luat mult s-o liniștească și pe Red. Aceasta chiar a râs când Billie, Țapul și Gruff, cele trei capre, au început să mănânce ovăz din mâna ei, iar buzele lor catifelate îi gâdilau palma.

Jackson a zâmbit.

— Ești un talent înnăscut. Toate animalele te adoră!

În afara lamei Lancelot. Acesta a scuipat-o pe Red înainte chiar să se apropie prea mult. Merlin nu era la fel de circumspect ca Lancelot, dar nici el nu părea prea doritor să fie prieten cu Red. Jackson a spus că

erau lame de pază și-și luau foarte în serios misiunea de a păzi caprele.

— Se vor obișnui cu tine, îi promisese Celine. Trebuie să câștigi încrederea unei lame.

Acum, din copac, Red vedea cum Celine mângâie gâtul lung și păros al lui Lancelot. La fel ca celelalte animale, Lancelot era relaxat în prezența lui Celine și a lăsat-o să-l ducă în manej fără să protesteze.

Grădina Zoologică Groovy era deschisă din două în două săptămâni, sâmbăta după-amiază, din iunie până în noiembrie, dacă vremea era blândă. Jackson i-a spus că el și Celine începuseră să salveze animale cu câțiva ani în urmă, după ce s-au căsătorit. Fiica lui, Nicole, i-a ajutat, înainte să se mute la Seattle, împreună cu soțul ei. Pe lângă zilele de sâmbătă dedicate menajeriei, soții Groove organizau diverse evenimente ca să strângă fonduri pentru activitățile comunității, cum ar fi cursurile de programare de la bibliotecă sau pentru biserică, i-a povestit Celine.

Așa s-au hotărât să devină părinți adoptivi. În acea vară se duseseră cu grădina zoologică la Denver, la o strângere de fonduri pentru un centru de copii. Red și-a amintit de acea strângere de fonduri, deși nu vizitase menajeria. Băieții Mamei cu M mare nu voiseră să meargă, iar Cel Mai Mare Dintre Băieți mimase o durere de burtă ca să poată pleca acasă, pentru a se juca jocuri video.

Chiar dacă Celine îi arătase în acea dimineață cum să dea de mâncare cailor, Red nu era interesată să-i ajute cu animalele. Era o chestiune de familie. Iar ei

nu erau familia lui Red. De când Jackson îi spusese că-i poate ajute cu menajeria când dorește, nu-i ajutase deloc.

Gandalf stătea lângă stejar, cu privirea ridicată la ea. Câinele gâfâia și limba îi atârna. Din când în când scotea un lătrat scurt.

— Pleacă de-aici, a zis Red, alungând fiara blănoasă.

Gandalf se uita la ea de parcă i-ar fi spus: *Coboară! Joacă-te cu mine!* Red a oftat și a ignorat-o mai departe.

Era aproape sfârșitul lunii octombrie, dar vremea era caldă și însorită. Pâlcul de plopi din fața casei avea frunze galbene și, în depărtare, coroanele stejarilor deveneau roșii. Deși aerul era rece, soarele prăjea totul. Red și-a aruncat privirea spre fâșia de câmpuri aurii din spatele casei. Soții Groove locuiau lângă Bramble, care era atât de departe de Denver încât munții păreau mici. Ca un șir subțire de dinți ascuțiți la orizont.

Red și-a trecut mâinile peste caietul din poala ei. Avea coperta jerpelită. Colțurile îi erau mototolite, iar fâșiile de hârtie verde cu model fuseseră rupte, lăsând la iveală cartonul maroniu de dedesubt. Câteva straturi de bandă adezivă acopereau cotorul, împiedicând caietul să se dezintegreze.

Caietul era umflat din cauza paginilor ondulate și pătate. Red îl salvase de mai multe ori din zăpadă sau noroi, unde îl aruncaseră frații ei din familia adoptivă. Obișnuia să-l ascundă sub saltea, dar începuse să-l poarte cu ea peste tot după ce cei trei băieți ai Mamei cu M mare îl descoperiseră.

La soții Groove nu erau alți copii din cauza cărora să-și facă griji, dar nu putea renunța la obiceiul de a-l

cără după ea. Dacă domnișoara Anders se întorcea cumva și spunea că s-a produs o greșeală, iar Red trebuia să plece? Dacă soții Groove se hotărau că n-o vor?

Nu. Era mai bine să nu-l scape din mâini.

A dat la o parte coperta. Se deschidea întotdeauna la aceeași pagină. Pagina acoperită de bandă adezivă care ținea la un loc bucățile rupte de hârtie, pe care ea le adunase din tufele, iarba și pietrele din parc, în acea zi.

A încercat să netezească ușurel colecția de hârtii mototolite. Marginile acestora se îndoiau, ca și cum încercau să zboare de pe foaie, dar banda adezivă le țintuia acolo.

Scrisul de pe fiecare fâșie de hârtie era un pic șters și întins, dar Red nu avea nevoie să vadă cuvintele ca să știe despre ce e vorba. Le citise de atâtea ori încât le știa pe toate pe dinafară. Erau și cuvinte care lipseau, desigur. Multe. Cuvinte scrise pe bucăți de hârtie pe care ea nu fusese în stare să le culeagă înainte ca vântul să le sufle în toate direcțiile.

Golurile lăsate de acele cuvinte lipsă făceau enigma cu atât mai dificilă, dar, de-a lungul anilor, Red se obișnuise cu absența lor. Le umplea într-o mie de feluri diferite, după gândirea ei, dar știa că nu le putea face să se potrivească perfect. În orice caz, nu deocamdată.

Nu până când mama ei nu va ieși din închisoare.

O capră a behăit, iar Red a mijit ochii spre manej. Billie sărea în toate părțile, ciocnindu-se de celelalte capre. Lancelot a mușcat-o ușurel, evident iritat. Billie

l-a ignorat, săltând spre găini și speriindu-le. Apoi, cu un alt behăit vesel, a sărit pe carapacea lui Tuck, exact precum capra de pe indicatorul de pe autostradă. Jackson și Celine au izbucnit în râs, iar aceasta din urmă a ridicat privirea spre copacul lui Red, acoperindu-și ochii ca să-i ferească de soare și zâmbind larg.

Red s-a prefăcut că nu observă.

CAPITOLUL 6

— La două vine un grup de Cercetaşe.

Celine studia rezervările la menajerie pe tableta sa.

— Dar va fi o zi liniștită.

S-a uitat la Red.

— Sunt sigură că familia Kapule se va opri pe la noi ca să-l cunoști pe Marvin. Pot să-i sun și pe șefii organizației religioase de tineret. Să vedem dacă au chef puștii să treacă pe aici.

Red a oftat printre buze și a clătinat din cap, rupând în bucăți sandviciul cu șuncă. Celine a apăsat ecranul tabletei.

— Credeam că ți-ar plăcea să-i cunoști pe câțiva dintre copiii cu care vei fi colegă. Poate că așa ziua de luni va fi mai ușoară.

Red a ridicat din umeri. Toate primele zile din noile sale școli păreau la fel în mintea ei. Fuseseră foarte multe și niciodată prea distractive. Dar era un amănunt pe care trebuia să-l suporte până când se-ntorcea mama ei și-și reîncepeau viața reală împreună.

Ochii lui Celine s-au încrețit la colțuri.

— Red, scumpa mea, ai voie să ai o opinie. Familia noastră discută despre orice.

O pală de vânt le-a răvășit părul când Jackson a deschis ușa din spate și a intrat în bucătărie. Red a aruncat câteva bucăți din sandvici pe jos, pentru Gandalf și Frodo, în vreme ce Brontë și Limerick s-au dus să-l întâmpine pe Jackson.

— Fezzik face mofturi în continuare, a zis el, scoțându-și șapca de baseball de pe cap.

Celine s-a încruntat.

— Ce l-a apucat?

Jackson a ridicat din umeri.

— Toate animalele par cam cu fundul în sus în dimineața asta. Poate vine vreo furtună sau ceva de genul ăsta.

— Nu e a mea, a explodat Red.

Au privit-o amândoi, cu sprâncenele unite de confuzie.

— Ce nu e a ta? a-ntrebat Celine.

Red și-a trântit pe farfurie ce mai rămăsese din sandvici.

— Ai spus *familia noastră*, dar asta nu e familia mea.

Un teanc de plicuri aflate pe masă au început să fluture. Celine și Jackson au schimbat o privire scurtă, apoi Celine a acoperit hârtiile cu mâna.

— Noi vrem să fie, a zis Jackson, făcând un pas prudent înainte.

— Nu! a spus Red, ridicându-se în picioare. Am o familie! *Mama* e familia mea!

— Sigur că e, a zis Celine.

A ridicat o mână, cu palma înainte, ca atunci când încerca să liniștească vreun cal speriat.

— Noi doar...

— Pot să mă duc sus? a întrerupt-o Red.

Părul îi dansa în jurul feței. A inspirat profund, încercând să-și calmeze emoțiile copleșitoare. Celine și-a lipit buzele, schimbând o altă privire cu Jackson.

— Da, Red. Sigur că poți, a zis ea.

Red a ieșit val vârtej din bucătărie și a urcat în grabă scările. Gandalf a urmat-o, oprindu-se la baza scărilor și privind-o întrebător. Red și-a dat ochii peste cap.

— Bine, vino.

Cățelul a săltat pe trepte și a intrat după Red în dormitor.

Red a privit de la geam cum, puțin mai târziu, și-a făcut apariția un grup de fetițe îmbrăcate în uniforme maronii. Au tot pălăvrăgit și s-au învârtit pe acolo până când doamna cu care au venit și Jackson le-au captat, în cele din urmă, atenția. Auzea glasul profund al lui Jackson când le oferea informații despre animale.

S-a îndepărtat de fereastră, sprijinindu-se de tăblia patului. Gandalf era întinsă pe jumătate din pat. Ochii ei negri urmăreau mișcările lui Red și a scos un oftat care i-a făcut buzele să se umfle un pic.

— Nu te mai uita așa la mine. Nu mă duc afară.

Câinele a căscat și a plesnit din fălci. Râsetele au umplut manejul. Red a rezistat dorinței de a se întorce și de a spiona. În schimb a luat din nou caietul verde, l-a deschis și a dat încet pagina cu tăieturile de hârtie colecționate.

În partea de sus a altei pagini, scris cu o mână tremurătoare, stătea cuvântul *IMPOSIBIL*. Și-a trecut vârful degetelor peste literele scrise cu cerneală, pipă-

ind denivelările ușoare făcute în hârtie. Sub acel cuvânt era o întreagă listă.

	Să zbori
	Să ajungi pe Lună
	Să urci pe cel mai înalt munte din lume
	Bondarii

Continua așa pe mai mult de-o pagină. Red și-a amintit ziua în care Buni scrisese lista. Red se trezise pe fondul unei alte certi între mama și Buni, dar când a ajuns ea în bucătărie, mama deja plecase. Buni era veselă la modul forțat, așa cum era mereu după ce se certau. La CD playerul de pe vremea lui Pazvante cânta Simfonia a V-a a lui Beethoven, iar Red și-a dat seama imediat că Buni era prost dispusă. Spusese odinioară că asculta Simfonia a V-a a lui Beethoven doar când se simțea copleșită de emoții. Beethoven le oferea acestor emoții un spațiu în care să se scurgă.

Au ascultat împreună întreaga simfonie, cât timp Red și-a mâncat cerealele. Era o simfonie lungă, dar lui Red îi plăcuse întotdeauna. Ritmul viorilor, bâzâitul violoncelului și al contrabasului, urcușul și coborâșul flautelor. Îi plăcea că acum suna plin de furie și peste un moment totul era vesel, trist sau liniștit. Buni avea dreptate. Chiar că Beethoven le oferea emoțiilor un spațiu în care să se scurgă.

Când s-a terminat, în jurul lor s-a lăsat tăcerea preț de câteva secunde, iar Buni a închis ochii. Apoi i-a spus

lui Red să se grăbească și să se îmbrace. Au mers împreună la prăvălia cu chestii ieftine. Buni a zis că trebuie să cumpere ceva special, ceva nou-nouț. A dus-o pe Red la raionul de papetărie și au ales amândouă caietul. Red a vrut să fie verde, pentru că verdele părea a fi cea mai proaspătă culoare dintre toate.

Când au ajuns acasă, Buni a rugat-o pe Red să se așeze la masa de la bucătărie. Era îmbujorată și glasul îi tremura puțin.

— O să începem un proiect, Ruby.

A deschis caietul și a scris cuvântul *IMPOSIBIL* cu litere mari, în partea de sus a unei pagini.

— O să-ncepem să colecționăm lucruri imposibile.

— De ce?

Buni și-a mușcat buza, scuturând un pic din cap.

— Pentru că e important să cunoști diferența dintre *greu* și *imposibil*, fetița mea. Multe lucruri în viață sunt grele. Dar *nimic* nu e imposibil. Ține minte: întotdeauna *pare* imposibil...

Vocea i s-a oprit și s-a uitat la Red, așteptând-o să spună ceva. Red își știa replica.

— Până când se înfăptuiește!

Buni a zâmbit. Era citatul ei favorit.

— Corect. Așa că o să ne facem o listă cu toate lucrurile pe care lumea le credea imposibile, până când a venit cineva și le-a îndeplinit. În felul acesta nu vei uita niciodată când...

Red s-a încruntat.

— Când ce?

— Pur și simplu... niciodată. Ca să nu uiți niciodată, a zis Buni.

După ce Buni a făcut lista, ea și Red au început să învețe despre câteva dintre lucrurile de pe ea. Buni a învățat-o despre frații Wright, care pilotaseră primul avion. O învățase și despre o femeie numită Jeanne Genevieve Labrosse, prima femeie care a pilotat un balon cu aer cald, în 1798, și prima femeie care a zburat cu parașuta, în 1799. Lui Buni îi plăcea în mod special să vorbească despre ea.

— Întotdeauna există o femeie, ascunsă în istorie, care a făcut la fel de multe sau mai multe decât orice bărbat, a zis Buni. Nu trebuie decât s-o cauți.

Împreună au umplut câteva pagini de caiet cu ceea ce au descoperit, felul în care lucrurile imposibile nu erau imposibile deloc. Dar n-au parcurs decât parțial lista. Încă rămăseseră atât de multe lucruri imposibile.

Nu au mai avut timp să le găsească pe toate înainte ca totul să se schimbe.

Cu toate acestea, Red a păstrat caietul, chiar și după ce mama ei a fost arestată și ea, trimisă în adopție temporară. De-a lungul anilor, pierduse lucruri. Haine, cărți, jucării. Le rătăcise. Le lăsase în urma ei, în timpul câte unei tranziții bruște. Uneori fuseseră furate. Sau aruncate de un alt set de părinți adoptivi sau de asistenții sociali.

Dar nu și caietul imposibil.

Era cea mai de preț posesiune a lui Red. Deseori era *singura* ei posesiune. Singurul lucru care era al ei, cu adevărat.

Gandalf și-a ridicat capul, adulmecând genunchii lui Red. Fata i-a mângâiat urechile.

Ceva s-a izbit de fereastra din spatele ei. Red s-a întors și aproape a căzut din pat de uimire.

În copac stătea un băiat, rânjind la ea.

CAPITOLUL 7

Red a sărit din pat. Băiatul zâmbea şi-i făcea cu mâna, ca și cum nu era deloc ciudat că se uita în camera unei necunoscute. Gandalf s-a ridicat în capul oaselor, apăsând zdravăn pe saltea, și a lătrat scurt.

— Ce faci? a-ntrebat Red.

Băiatul și-a înclinat capul într-o parte și și-a făcut mâna căuș la ureche. Red și-a vârât caietul în sertarul noptierei și a desferecat geamul, ridicându-l cât să poată vorbi prin el.

— Ce faci? a spus ea din nou.

Două gropițe adânci subliniau începutul și sfârșitul zâmbetului băiatului. Părul lui negru și lucios era răvășit în toate direcțiile.

— Doar te salutam.

S-a așezat mai bine pe creangă, uitându-se în jos ca și cum tocmai și-ar fi dat seama cât de sus se afla.

— Dar acum mă gândesc că dacă pic de-aici mor.

A făcut o față exagerat de înspăimântată.

— Dumnezeule mare și sfânt, cât de sus e!

Red și-a încrucișat brațele, încruntându-se la el.

— Eu sunt Marvin, a spus el, de parcă numele lui ar fi explicat totul.

Fata a ridicat din sprâncene și n-a zis nimic. Băiatul și-a pipăit nasul, apoi și-a șters mâna de cracul pantalonului.

— Eu sunt Marvin, a repetat el. Stau pe stradă, puțin mai jos. Nu ți-au povestit despre mine?

Părea sincer jignit de ideea că Jackson și Celine nu vorbiseră despre el. Gandalf a parcurs tot patul din două sărituri și și-a vârât nasul prin deschizătura ferestrei. A început să dea din coadă. Marvin s-a luminat la față.

— Uite! Gandalf mă cunoaște!

Red a încercat să bage îndărăt capul enorm al câinelui.

— De ce ești în copacul meu?

— Copacul tău? a râs Marvin. M-am urcat în copacul ăsta de un milion de ori! *Tu* te-ai urcat?

— M-am urcat, s-a răstit Red.

Fata s-a încruntat, iar băiatul a rânjit larg.

— Deci vii afară sau ce?

Acum Gandalf se lipise de Red și încerca să-și scoată și mai mult capul pe fereastră. Cățelul a scheunat, apoi și-a împrăștiat strănutul pe tot geamul.

— Ce scârbos, s-a strâmbat Red.

Răgetul măgărușului Fezzik răsuna din menajerie, urmat de chicotele încântate ale fetițelor.

— Ar trebui să ieși! Jackson o să-l lase pe Fezzik să hrănească găinile. Ai mai văzut asta până acum?

Red a clătinat din cap. A simțit cum obrajii i se încing. Fezzik putea hrăni găinile? De ce nu-i spusese Jackson?

Marvin a râs, iar creanga s-a zguduit odată cu el. Băiatul s-a prins cu ambele mâini de cracă, iar hohotul de râs i s-a oprit brusc preț de o clipă. După ce și-a regăsit echilibrul, gropițele i-au reapărut în obraji.

— Ei bine, atunci *hai afară*! Trebuie să vezi chestia asta. E *pur și simplu* ca-ra-ghioa-să.

Gandalf a sărit jos din pat, poticnindu-se când a aterizat pe podea. Apoi și-a scuturat capul, strănutând entuziasmată de mai multe ori. Marvin a început să coboare din copac.

— Hai afară! a zis el din nou. Grăbește-te!

Red l-a urmărit din priviri până când băiatul a ajuns jos și a pornit spre manej. Nu voia să-l urmeze pe băiatul ăsta ciudat și băgăcios ca să vadă cum un măgar hrănește niște găini. Gandalf scheuna la ușă. Red a oftat.

— Bine, fie.

A deschis ușa, iar cățeluța a țâșnit afară, cu un lătrat vesel și tunător. Red s-a oprit, apoi a urmat-o pe Gandalf afară, în curtea din spate.

Marvin stătea pe treapta de jos a gardului metalic al manejului, cu mâinile întinse peste vârful acestuia. Red s-a urcat lângă el pe gard.

— Vezi săculeții aceia?

Fata s-a uitat spre locul arătat de băiat, în capătul îndepărtat al manejului.

— Au mâncare pentru găini în ei, a zis el. Fii atentă!

Jackson a pus unul dintre săculeți în spinarea lui Fezzik, care mesteca niște fân dintr-un snop așezat în mijlocul cercului. Cercetașele stăteau pe alți baloți de

fân, iar găinile cu pene explodate se plimbau haotic în spațiul din jurul copitelor lui Fezzik. Într-o parte, cei doi cai și cele trei capre mâncau vesele, ignorând orice altceva. Celine ținea unul dintre iepuri în poală și ceilalți doi se ghemuiseră unul într-altul la picioarele ei.

Jackson l-a bătut ușor pe Fezzik pe gâtul lui blănos, apoi i-a întins săculețul ca și cum ar fi fost un măr. Măgarul l-a luat, mestecând din buzele răsfrânte.

— L-a luat! Fii atentă! a șoptit Marvin.

Fezzik a început să dea din cap în sus și-n jos, făcând săculețul să se zgâlțâie și să fluture. L-a scăpat pe jos, l-a lovit cu copita, apoi l-a ridicat din nou. Avea urechile îndreptate înainte și a făcut câțiva pași săltați, fiind evident că se distrează. Nu semăna deloc cu măgărușul care-l lovise pe Jackson, de dimineață, cu capul în burtă. Acesta era un joc, iar lui Fezzik îi plăcea la nebunie. A scos un răget pițigăiat și strident, jucându-se în continuare și scuturând săculețul. Fiecare zgâlțâitură făcea ca mâncarea pentru găini să cadă pe jos ca o ploaie. Găinile cotcodăceau și se năpusteau după mâncare, evitând sprintene copitele lui Fezzik.

Măgărușul a scuturat sacul până când acesta s-a golit, apoi l-a lăsat jos și s-a întors la fânul lui. Cârpa a aterizat pe capul uneia dintre păsări. Găina a luat-o la goană, cu capul acoperit, lovindu-se de baloții de fân și de alte găini, până când Jackson a prins-o și i-a scos pânza de pe cap. Fetițele râdeau de se prăpădeau în fața acestui spectacol.

Marvin s-a răsucit zâmbitor spre Red.

— Fezzik scapă *întotdeauna* sacul gol peste o găină! Face să pară că a fost un accident, dar pot să jur că o face intenționat.

— Ai venit!

Celine a apărut din celălalt capăt al gardului manejului.

— Și văd că l-ai cunoscut pe Marvin.

Red a dat să spună: *S-a cocoţat în copacul meu.* Dar nu era copacul *ei.*

— Pot să-i arăt lui Red cum îl hrănim pe Tuck? a-ntrebat Marvin.

Celine a părut încântată.

— Desigur! Dacă vrea.

Red s-a încruntat. Nu voise s-o ajute pe Celine să hrănească țestoasa de dimineață. Ciocul acesteia, tăios și ascuțit, o înfricoșa puțin. Dar Marvin se-ndrepta deja spre hambar. Gandalf și ceilalți câini scheunau și se alergau, ținându-se după băiat.

Fata a oftat. Era tentată să-l ignore pe Marvin și să se întoarcă în camera ei.

Nu. Nu era camera *ei.* Camera în care stătea până la întoarcerea mamei sale.

395 de zile. Puțin peste un an. Încă un an nu era *chiar atât* de mult. Fusese deja dată spre adopție temporară vreme de trei ani, așa că un an părea ceva simplu. Oarecum.

— Hei! a strigat Marvin, făcându-i cu mâna.

Red a oftat din nou. Marvin, care se purta ca și cum casa soților Groove i-ar fi aparținut, făcea să i se adune mici nori de praf în jurul gleznelor. A închis ochii și a inspirat profund. *Nu contează. Nu contează.*

Micile furtuni de praf au tremurat și s-au evaporat.

— Hai *odată*, Red! Vreau să-ți arăt ceva!

Glasul lui Marvin era plin de iritare, din cauza lentorii fetei. Aceasta a răsuflat mânioasă.

— Ah! a gemut băiatul, dându-se în spate din cauza unui norișor de praf care i s-a pus pe haine.

Marvin s-a scuturat de praf netulburat.

— Haide! a zis el și a dispărut, intrând în hambar.

CAPITOLUL 8

Când Red a păşit în hambar, acesta scânteia. *Literalmente scânteia.* Fata s-a oprit, oftând de încântare, în timp ce lumina se încolăcea în jurul ei, dansând ca un milion de stele jucăuşe.

Marvin stătea în mijloc, cu braţele întinse, rânjind triumfător.

— Nu e *tare*?

Şi-a lovit braţele de corp şi a ridicat ochii spre lumina dansatoare. Red i-a urmărit privirea şi a văzut o bilă argintie atârnată de tavan. Era cam de mărimea unei mingi de baschet şi era acoperită de sute de oglinjoare, fiecare dintre ele reflectând lumina unei lămpi prinse de grinda de vizavi. Cum de n-o observase când soţii Groove o prezentaseră animalelor?

— E un glob de discotecă, a zis Marvin. În zilele reci, activitatea grădinii zoo se desfăşoară aici. Şi e *groovy**. Pricepi?

Când a văzut că fata nu râde, Marvin a început să facă nişte mişcări ciudate de dans cu braţele.

---

* Groovy înseamnă mişto, marfă, tare şi e un adjectiv strâns legat de discotecile anilor '70-'80. De asemenea, se potriveşte cu numele familiei adoptive a lui Red şi cu cel al menajeriei (n. trad.).

— Groovy? Grădina Zoologică Groovy?

Razele întortocheate de lumină îi desenau chipul și trupul cu tușe groase și strălucitoare în timp ce dansa. Red a clătinat din cap.

— E un nume tembel.

Băiatul s-a oprit din dans.

— Ba nu, nu e.

Fata a simțit un strop de satisfacție în tonul său.

— Ar trebui să se numească altcumva. Gen Grădina Zoologică Măgărușul Dansator.

Gropițele lui Marvin au reapărut, iar iritarea din glas i s-a evaporat.

— Neah. Fezzik e mișto, dar nu el e cea mai tare parte.

— Dar cine e?

Marvin i-a făcut semn să-l urmeze.

— Tuck! a zis el, oprindu-se la țarcul țestoasei.

Locul ocupa o porțiune mare a colțului din spatele hambarului. Hambarul în sine era un loc foarte drăguț și nu arăta deloc așa cum se aștepta Red să fie un hambar. Totul era curat și organizat. Pe un perete erau chiar niște fotografii înrămate, cu mama lui Jackson, în tinerețe, cărând mai mulți cai la un rodeo. Cotlonul lui Tuck era căptușit cu placaj, care era zgâriat și înfundat de cât se lovise de carapacea lui. Într-unul din pereți era o ușiță de dimensiunile lui Tuck, ce ducea în habitatul lui exterior. Niște fâșii groase și transparente de plastic atârnau peste ea, ca un fel de intrare pentru câței. Tuck era în colțul din spate, sub reșoul lui uriaș. Lumina acestuia îi transforma culoarea verde-maronie e carapacei într-un portocaliu molcom. Nu

s-a clintit când Marvin a deschis poarta și a intrat în țarc.

— Probabil că n-ar trebui să intri acolo, a zis Red.

Jackson îi spusese că Tuck era prietenos și neagresiv, dar fetei nu-i plăcea ca Marvin să se plimbe peste tot de parcă era stăpân peste acel loc.

Marvin l-a mângâiat pe Tuck pe capul lucios. Țestoasa a clipit și s-a mișcat imperceptibil.

— E-n regulă, a spus Marvin. Stau cu el pe-aici tot timpul.

Paiele risipite pe podea în jurul picioarelor lui Red s-au îndepărtat de ea. Marvin a tremurat din cauza brizei.

— Fii atentă, a zis el, făcându-i semn să intre în țarc.

Fata a intrat, ținându-se la distanță de țestoasă.

— Vezi chestia asta?

Marvin a arătat spre o gaură adâncă din partea din față a carapacei lui Tuck, chiar acolo unde Red își imagina că ar avea umerii. Mijlocul găurii era plin cu ceva cenușiu și solid, asemănător cimentului.

Un alt lucru pe care nu-l observase când Jackson și Celine îi arătaseră animalele. Red s-a încruntat, iar briza de pe pielea ei s-a liniștit ușor în timp ce fata se concentra asupra carapacei lui Tuck.

— Ce e asta?

— O cicatrice.

Ochii lui Marvin erau larg deschiși, ca și cum era gata să-i spună lui Red o poveste de groază. Băiatul a mângâiat cu blândețe carapacea lui Tuck în jurul vechii răni.

— Știi cum l-a găsit Jackson, nu?

Red a clătinat din cap, pe punctul de a se enerva din nou.

— Păi, știi că Jackson e veterinar?

— Da, a zis ea.

În sfârșit, știa și ea ceva.

— A lucrat cu multe animale exotice. Într-o zi a primit un telefon de la niște tâmpiți dintr-o frăție din Boulder, care aveau o țestoasă uriașă. Cineva a anunțat că aceasta era rănită, așa că s-a dus acolo, cu poliția, ca s-o ia. L-a găsit pe Tuck. Cu o ditamai șurubelniță înfiptă-n carapace, fix acolo!

Red s-a zgâit, încercând să-și imagineze. Dintr-odată aerul din plămânii ei a devenit fierbinte și lipicios.

— Ci-cineva i-a făcut asta?

Marvin a dat grav din cap.

— Băieții din frăție s-au jurat că așa era când l-au găsit în Arizona. Au zis că rătăcea prin deșert și încercau să-l ajute, dar cine știe dacă e adevărat. Jackson a spus că în Arizona nu trăiesc țestoase Aldabra, așa că probabil era un animal de companie pe care cineva îl abandonase când se făcuse prea mare. Poate că acea persoană l-a rănit. Habar nu am. Dar Jackson a trebuit să-l opereze ca să-i scoată șurubelnița.

Marvin a arătat spre o a doua cicatrice, în forma literei J, care atârna ca un cârlig deasupra unui ochi al lui Tuck.

Țestoasa a ridicat privirea spre Red, care îngenunchease ca să vadă mai bine. Cu blândețe, a atins pielea rece de-a lungul cicatricei.

— Doamne!

— Știu.

Marvin a îngenuncheat și el, cu o mână petrecută peste spinarea țestoasei.

— De-asta Tuck locuiește acum aici. Are nevoie de îngrijire specială din partea lui Jackson.

Red l-a privit pe Tuck în ochi. Voia să-i spună că înțelege cum e asta, să nu te poți întoarce acasă. Să trăiești printre străini.

El s-a zgâit la ea de parcă i-ar fi spus: *Știu.*

Când și-a trecut degetele peste capul lui, Tuck și-a întins gâtul lung, voind să fie scărpinat. Red și-a înăbușit zâmbetul când țestoasa i s-a împins în mână, aproape ca un cățel.

Luminile învârtejite de discotecă au sclipit peste chipurile lor. Marvin i-a arătat lui Red frigiderul din cămara hambarului, unde erau ținute legume proaspete. Tuck s-a sprijinit pe picioarele lui bondoace și a venit spre Red, când aceasta i-a întins un castravete.

— Ține-i-l mai sus, a instruit-o Marvin. E un bun exercițiu fizic pentru el, să se întindă după mâncare.

Red s-a supus, minunându-se de forța fălcilor lui Tuck, care au zdrobit castravetele. Mânca destul de dezordonat. În scurt timp, fața țestoasei s-a umplut de bucăți zemoase de legume.

Dintr-odată, întregul trup al lui Tuck a tresărit. Preț de-o clipă, Red n-a știut ce se întâmplase. Apoi un râu de muci a ieșit direct din nările lui Tuck, în șuvoaie lungi și lipicioase. Red s-a dat înapoi, ca să evite fluviul de mucus.

— A strănutat! Marfă! a zis Marvin, evident încântat.

— Noroc! i-a șoptit Red lui Tuck.

Țestoasa și-a întins gâtul spre ultima bucată de castravete din mâinile fetei.

— Billie îl adoră pe Tuck, a spus Marvin, dându-i țestoasei un morcov.

Tuck l-a ignorat.

— Sunt cei mai buni prieteni.

— Am văzut-o de dimineață cocoțată în spatele lui.

— Da, așa face tot timpul.

A lipit morcovul de buzele lui Tuck, dar țestoasa a răsucit capul.

— Și Billie e salvată. Toate animalele sunt.

Red și-a trecut degetele peste pliurile moi ale pieii de pe gâtul lui Tuck.

— Cum de știi atât de multe despre ei? a-ntrebat fata.

Marvin a încercat din nou să-l facă pe Tuck să mănânce morcovul. Red voia să-l plesnească peste mână.

— Am stat pe-aici mult, cât timp părinții noștri erau în curs de certificare.

Aerul a încremenit și s-a răcit dintr-odată.

— Părinții *noștri*?

Marvin a mângâiat carapacea lui Tuck.

— Mda. Părinții mei sunt Prieteni de Sprijin pentru ai tăi. Deci pot avea grijă și de tine. Dacă ai tăi au nevoie de ajutor sau ceva de genul ăsta.

— Jackson și Celine *nu sunt* părinții mei.

A ridicat privirea, speriată de răceala din propria voce.

— Ah, da, știu. Scuze. Părinți adoptivi, voiam să spun. Știu că părinții tăi adevărați – adică știu că nu sunt prin preajmă.

— Nu știi nimic despre mine!

Părul lui Red i-a biciuit fața, iar poarta țarcului lui Tuck a scârțâit. Marvin s-a holbat la poartă, apoi din nou la Red, cu ochii căscați.

— Scuze, eu...

— Habar n-am cine sunt părinții tăi! De ce-ar avea ei grijă de mine? Nu stau aici pentru totdeauna.

Acum, Marvin era de-a dreptul împietrit. Iarba uscată și frunzele veștejite de salată din castronul lui Tuck se învolburau de-a lungul podelei, măturate de rafalele răbufnirii lui Red și încurcându-i-se în șireturi. Obrajii i-au devenit purpurii.

— Nu voiam să...

— Te porți de parcă le știi pe toate, dar nu știi *nimic*!

S-a ridicat în picioare, cu pumnii strânși.

— Nu ți-am cerut să vii aici și să fii prietenul meu. N-AM NEVOIE de niciun prieten!

Băiatul s-a dat îndărăt, izbindu-se de țestoasă.

— Eu doar...

Ușa hambarului s-a deschis cu o izbitură. Câinii, care se fâțâiau pe-afară, au schelălăit și s-au împrăștiat. Lumina soarelui a pătruns în penumbră, devorând micile raze ale globului disco. Marvin a tresărit, uitându-se la Red de parcă l-ar fi pocnit. Ochii i s-au umplut de lacrimi și bărbia a început să-i tremure. Fata s-a dat la o parte când el a ieșit în goană pe lângă ea, în lumina generoasă a soarelui.

Bine ai venit!

Domnișoara Anders mi-a spus că-ți place să citești. Și mie îmi place! Acestea sunt câteva cărți pe care le-am adorat când eram de vârsta ta. M-am gândit că s-ar putea să-ți placă - le poți păstra, sunt ale tale. Sper să-ți placă mai ales O buclă în timp. Este una dintre preferatele mele. Simte-te liberă să-mi explorezi și biblioteca de la parter. Poți lua orice carte vrei.

Dacă ai nevoie de orice, spune-mi. Casa noastră îți aparține.

Lectură plăcută!

Cu multă dragoste,
Celine

CAPITOLUL 9

Cineva a bătut ușor la ușă. Red s-a ridicat în capul oaselor pe pat și și-a dus genunchii la piept, cât timp Celine s-a strecurat în încăpere.

— Ți-am adus niște cacao, a zis Celine, întinzându-i o cană aburindă.

A zâmbit imperceptibil, din colțul gurii.

— Cacaua este cel mai bun medicament, după părerea mea.

Red a luat cana. Era fierbinte, dar nu atât de fierbinte încât să nu-și poată înlănțui mâinile în jurul ei. A inspirat aroma ciocolatei și a scorțișoarei.

Celine a luat loc la capătul patului. Gandalf a intrat după ea și și-a pus capul în poala stăpânei.

— Marvin a plecat de-aici ca din pușcă, a spus Celine.

Red a sorbit din cacao. Rușinea a făcut-o să se îmbujoreze.

— Mai devreme ai spus ceva despre care aș vrea să vorbesc, a continuat, după o clipă, Celine.

Red s-a holbat la cană, privind cum ciocolata se învârte lent în jurul unei singure și imense bezele. Celi-

ne a întins mâna spre Red, pe pat, dar s-a oprit brusc lângă picioarele ei. Red și-a îndoit degetele.

— Ai spus că nu faci parte din familia noastră.

Celine vorbea calm și plat. Nu părea deloc furioasă sau supărată.

— Red, vreau să știi că noi nu încercăm s-o înlocuim pe mama ta.

— Foarte bine.

Cuvintele i-au ieșit lui Red din gură dure și inexpresive.

— Pentru că n-am nevoie să faci parte din familia mea.

Celine s-a dat puțin în spate. Se citea pe chipul ei că e rănită, apoi a vorbit din nou:

— E-n regulă dacă nu vrei să te implici chiar acum în chestii cum ar fi grădina zoologică. E alegerea ta.

Celine a întins mâna mai mult spre piciorul lui Red, iar fata și-a vârât tălpile sub fund.

— Dar vrem să ne ajuți cu unele treburi pe lângă casă. E un loc foarte activ. Toată lumea trebuie să contribuie.

Red s-a strâmbat, iar Celine a râs scurt.

— Nu trebuie să te îngrijorezi așa! Mi-ar plăcea să-ți alegi tu îndatorile de care ai chef să te ocupi. Ceva ce-ți place.

— Cum ar fi?

— Ți-a plăcut să hrănești animalele, de dimineață?

Red s-a gândit o clipă.

— Mi-a plăcut să-l hrănesc pe Tuck.

Celine a surâs.

— Perfect! Atunci hai să-ncepem cu asta.

— A strănutat când Marvin și cu mine îi dădeam un castravete.

— Bleah, s-a strâmbat Celine. E tare scârbos, nu-i așa? Cred că-i intră sucul de legume pe nas sau ceva de genul ăsta.

Red a zâmbit, dând din cap.

— Mda. Parcă era o fântână de muci.

Celine s-a cutremurat, râzând, apoi a mângâiat-o pe Gandalf pe căpățână și s-a ridicat în picioare.

— Bine, mâine îți arăt programul lui Tuck. Sună bine?

Red a dat din cap.

— Mă duc să-mi fac plimbarea de seară. Vrei să vii cu mine?

Red a clătinat din cap.

— Nu. Mulțumesc.

Celine și-a vârât încheieturile degetelor în scobitura dintre gât și umăr.

— Poate data viitoare, a spus.

A pocnit din degete, iar Gandalf s-a repezit după ea.

— Celine?

Celine s-a oprit la ușă, iar Red a deschis sertarul noptierei și a scos de acolo trei plicuri.

— Pot să expediez astea? Sunt pentru mama.

Ținea plicurile lipite de abdomen, dintr-odată nesigură. Mamei cu M mare nu-i plăcuse cât de des îi scria Red mamei sale din închisoare. Spunea că e risipă de timbre, mai ales că mama lui Red răspundea atât de rar. I-a spus lui Red să scrie mai bine e-mailuri. Dar Red nu avusese voie să utilizeze computerul și, din câte știa, mama ei nu avea oricum acces la e-mail. Dar

Red prefera să-i scrie de mână. Îi plăcea ideea că degetele mamei sale vor atinge aceeași hârtie pe care o atinseseră mâinile ei. Asta o făcea pe mama să pară cumva mai aproape de ea.

Celine a zâmbit.

— Desigur. Le pun eu la cutia poștală. Adu-mi aminte mâine și-ți arăt și unde sunt timbrele. Poți să trimiți câte scrisori dorești.

Red a expirat și a dat din cap.

— OK.

I-a întins plicurile lui Celine.

— Mulțumesc.

Celine i-a zâmbit din nou lui Red, din prag.

— Mă bucur că ești aici, Red.

Apoi a ieșit.

Peste un minut, Red a auzit ușa din spate deschizându-se și închizându-se la loc. De la fereastră a văzut-o pe Celine intrând în curte, cu Gandalf în urma ei. La marginea cercului de lumină aruncat de felinarul de pe veranda din spate, Celine s-a oprit, a ridicat ochii spre cer și un abur mic și subțire i-a plutit în jurul feței. Red s-a uitat și ea în sus. Deasupra lui Celine, norii se dăduseră la o parte, formând un cerc aproape perfect. Stelele sclipeau pe peticul de cer dezvelit, strălucitoare, temerare și calde. Preț de o clipă, lui Red i s-a părut că aude o șoaptă vagă, ca o muzică îndepărtată.

În piept i-a înmugurit un impuls dureros când a văzut-o pe Celine dispărând în noapte, cu Gandalf pe urmele ei și cu razele stelelor în păr.

CAPITOLUL 10

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le afli despre țestoase.

Celine a deschis poarta spre țarcul lui Tuck și a pășit înăuntru. Red a urmat-o. Tuck mesteca o grămăjoară de fire lungi de iarbă, clătinând din cap la fiecare înghițitură.

— Numărul unu, a zis Celine, trebuie să stea la căldură. Vezi că avem pregătite pentru el mai multe tipuri de lumină? Acesta e un reșou de ceramică.

A arătat spre una dintre lămpile agățate într-un colț, la câțiva metri de podea.

— Și celelalte dau căldură, dar și raze UVB. Are nevoie de ele pentru a rămâne sănătos. Numărul doi: țestoasele adoră mâncarea.

Celine a ridicat găleata plină cu legume și verdețuri pe care o adusese cu ea.

— Tuck mănâncă mai ales verdețuri și iarbă, cum e chestia aia din castronul lui. Când e afară, ronțăie iarbă, păpădii și frunze. Dar o să-ți spun un secret.

Celine a scotocit în găleată și a scos o banană.

— Astea sunt deliciul lui absolut.

Ca la un semnal, Tuck a ridicat capul din castronul cu iarbă uscată și a început imediat să înainteze spre ele, cu ochii pe banană.

— Ce rapid e! a spus Red, uimită de cât de repede se putea mișca țestoasa.

Ghearele de la picioarele sale ca de elefant zgâriau podeaua de lemn în timp ce țestoasa se apropia de ele.

— O, da. Mai ales când la mijloc e o banană. Uite, ține-o de codiță. O s-o înfulece imediat, cu coajă cu tot.

Red a ținut banana cum i s-a spus. Și-a amintit de sfatul lui Marvin de cu o zi înainte și a ridicat-o un pic. Tuck și-a întins gâtul lung și a mușcat din fruct. Red a zâmbit în timp ce banana se întindea pe mutra țestoasei cu fiecare mușcătură.

— Te descurci excelent! a zis Celine, părând impresionată.

Deși fălcile lui Tuck erau foarte puternice, Red nu mai avea emoții când îl hrănea. Totuși avea grijă să-și țină degetele departe de ciocul lui ascuțit.

— Ți-am zis, a spus Celine când Tuck și-a terminat banana din trei înghițituri. Le adoră.

Apoi i-a dat lui Red un castravete. Acesta s-a făcut praf între dinții lui Tuck.

— Îl ții perfect. Bravo! Când îi lăsăm pe copii să-l hrănească, în manej, înfigem de obicei bucățile de legume în vârful unor bețe lungi pe care să le țină cei mici. Astfel degetele lor sunt în siguranță.

Red a dat din cap și l-a mângâiat pe Tuck pe gât când acesta a isprăvit castravetele.

— Nu cred că pe mine m-ar mușca.

Celine a privit cum Tuck și-a așezat capul în palma lui Red și a surâs.

— Cred că ai dreptate.

Celine a explicat cum să-i ofere lui Tuck o dietă cât mai variată, dându-i diverse legume, ierburi, ba chiar și unele semințe.

— Vara, majoritatea hranei lui provine din exterior. Creștem câteva feluri de iarbă pentru el și adoră păpădiile, lucru minunat, pentru că avem din abundență, a zis ea. În această perioadă a anului, îi suplimentăm dieta cu câteva legume. Îmi place să-i dau castravete și alte chestii apoase, ca să-l țin mai bine hidratat. Totul crește aici, în grădina și în sera mea, când se poate. Ceea ce cumpărăm din magazin e întotdeauna organic.

A zâmbit larg.

— E o țestoasă foarte răsfățată, nu-i așa?

Până când Tuck a isprăvit de mâncat, fața îi era plină de resturi de legume și banană. Nu părea să-l deranjeze totuși, iar Red credea că arată drăguț. Scârbos, dar drăguț. S-a ținut după Red prin țarc cât timp Celine i-a arătat fetei cum funcționează cronometrul pentru lumini, cum să curețe murdăria și unde să așeze paiele proaspete.

— Avem o pătură electrică sub mormanul ăsta, a zis Celine, dând la o parte paiele pentru a-i arăta lui Red o saltea groasă și încălzită de plastic aflată pe podea. Îi ține cald noaptea și în zilele reci. Trebuie doar să avem grijă la cabluri. Jackson le-a securizat pe dinăuntru cu țeavă PVC, dar țestoasele au tendința de a se izbi de lucruri și de a se încurca în ele.

Red a izbucnit în râs când Tuck a lovit-o din spate, încercând să ajungă la paie.

— Vezi? a spus Celine, mângâind carapacea țestoasei. Îmi dă dreptate.

Au făcut și turul habitatului exterior. Jackson plănuia să-l remodeleze peste iarnă, de vreme ce Tuck urma să-și petreacă vremea mai mult înăuntru. Era un spațiu generos, cu multă iarbă, cu pământ, pietre și bușteni. Celine a zis că Jackson construia un soi de traseu cu obstacole pentru Tuck.

— Îi face bine la picioare dacă trebuie să muncească puțin pentru a trece peste lucruri. Are 200 de kilograme, așa că e important ca picioarele lui să rămână sănătoase, a zis Celine. Îi mai place la nebunie să împingă cutiile pe-aici. Sunt jucăria lui favorită. O fi el un bătrânel, dar e foarte tânăr în adâncul inimii lui.

Vorbele ei au făcut-o pe Red să se gândească la Buni, care odinioară se descria la fel. De câte ori vreun angajat de la alimentară se oferea să-i care cumpărăturile sau cineva credea că nu poate face una sau alta pentru că era prea bătrână, râdea și-i amenința dând din deget.

— Nu vă mai purtați cu mine de parcă aș fi o băbuță! Am inima tânără!

Apoi, ca să demonstreze că avea dreptate, își legăna șoldurile, dansând caraghios.

Red a bătut ușor carapacea lui Tuck și acesta și-a întins gâtul spre fată. Celine a râs.

— Îi place mult de tine.

Red și-a înăbușit un zâmbet și a ridicat din umeri.

— Îi place masajul la gât.

Când Celine a intrat din nou în casă, Red s-a așezat pe un balot de fân din boxa lui Tuck. Țestoasa stătea foarte aproape de ea, mirosindu-i șireturile și lăsând-o să-i mângâie genunchii solzoși.

Îi place mult de tine. Vorbele lui Celine au făcut ca speranța să vibreze din nou în sufletul lui Red, așa cum se întâmplase când ajunsese la soții Groove. Capul lui Tuck se legăna în grămăjoara de iarbă de lângă picioarele ei, cu fălcile clămpănind în timp ce mânca. Când a ridicat privirea spre fată, firele lungi îi atârnau din gură, ca niște mustăți. Red a zâmbit și l-a gâdilat pe bărbie, ocolind părțile încă lipicioase.

— N-am mai avut niciun prieten până acum, a șoptit ea.

Tuck a privit-o de parcă i-ar fi spus: *Nici eu.* De parcă i-ar fi spus: *Te înțeleg.* De parcă i-ar fi spus: *Amândurora ne-ar prinde bine un prieten.*

Red nu-și dorise un prieten aici. N-avea de gând să rămână. În niciun caz pentru totdeauna. Iar dacă-și făcea prieteni, îi va fi mai greu să-și ia rămas-bun.

Tuck a lovit-o cu nasul în genunchi, apoi s-a întors la mâncarea lui. Un fir de mâzgă de pe fața lui lipicioasă i s-a scurs de pe jeanși, amintindu-i de strănutul țestoasei. Fata a zâmbit, gândindu-se la reacția lui Marvin.

După ce Marvin o luase la fugă din hambar, cu o zi înainte, Red se năpustise în jur, căutând butonul care să oprească globul de discotecă. Își dorise ca vântul să spulbere totul – luminile ce dansau, felul în care Marvin a spus *părinții noștri*, ca și cum familia era cel mai simplu lucru din lume, expresia lui rănită când țipase

la el. Nici măcar nu încercase să controleze tornadele care se învolburau în preajma ei și care tulburau aerul din întregul hambar.

Dar apoi l-a văzut pe Tuck, cu cicatricea lui unduitoare și cu ochii lui negri și sclipitori. Poate era o nebunie, dar ceva din ochii lui a făcut-o să se simtă acasă, mai mult decât se simțise oriunde în ultimii ani.

Așadar, îngenunchind lângă Tuck, s-a înclinat în față peste carapacea lui, a cuprins-o cu brațele și și-a lipit obrazul de ea. Cicatricea adâncă din carapacea lui Tuck arăta mai molcomă din acest unghi. Ca un val dintr-o mare mohorâtă și neclintită.

Fata înțelegea cum e să ai cicatrice. Și cum e să fii singur. Să fii diferit.

Tuck oftase prelung, un oftat care i-a cutremurat întregul trup îmbrățișat de Red. Fata a închis ochii și a simțit cum energia furtunii se evaporă. Încet-încet, s-a așternut tăcerea. Răsuflarea fetei s-a stabilizat, a devenit mai profundă, pe măsură ce masivitatea și neclintirea lui Tuck i s-a așezat și ei în oase. Pentru prima oară după mult timp, fata voia să rămână exact acolo unde era.

Și asta a făcut.

Era încă întinsă peste carapacea lui Tuck când Jackson a început să aducă animalele în hambar. Red se trezise din transa ei, cu multe cute pe obraz, care erau imaginea în oglindă a modelului de pe carapacea țestoasei. Și, deși într-un fel Red încă își dorea să fie furioasă, încă-și dorea să se înfurie, să se înfoaie și să spulbere cu forța ei, acum simțea în interiorul ei o liniște mult mai profundă. Și, odată cu ea, furia împo-

triva lui Marvin s-a stins ca o lumânare. În locul ei s-a instalat pișcătura tăioasă a regretului.

Acum, privindu-l pe Tuck, cu o mână pe carapacea lui și cu mizeria lipicioasă care-i mânjea genunchiul, fata s-a întrebat dacă are curaj să facă loc în inima ei pentru doi prieteni.

CAPITOLUL 11

— Ai emoţii? a-ntrebat Celine.

Pietrișul scârțâia sub roțile mașinii care înainta pe drumul înnămolit. Red a ridicat din umeri. Era a cincea ei școală în ultimii trei ani. Când ești copilul cel nou, copilul cel nou și aflat în plasament temporar, lucrurile sunt în general la fel de fiecare dată.

— Diriginta ta e domnișoara Bell. Am auzit că e preferata tuturor.

Celine și-a masat umărul drept – un obicei frecvent.

— La ce școală ai mers înainte?

— Anul ăsta, vrei să spui?

Ochii lui Celine s-au mărit.

— Ai schimbat mai multe?

Red s-a holbat în gol la câmpurile aurii.

— Oarecum.

— Mă rog, cred c-o să-ți placă Bramble. E un orășel, așa că toată lumea se duce la aceeași școală, de la grădiniță la liceu. N-o să mai schimbi școala pentru o vreme îndelungată...

Red s-a încruntat. Ba o va schimba din nou, când va ieși mama ei din închisoare. *Peste 393 de zile...*

Celine s-a uitat din nou la ea.

— Te simți bine?

— Da, a zis Red.

S-a făcut mică pe scaunul din dreapta. Fantoma chipului i se reflecta în fereastra de lângă ea. Ochii ei întunecați și părul castaniu se mișcau repede peste câmpuri și garduri, ca niște păsări speriate.

— Marvin e cu tine în clasă, a zis Celine. Deci măcar ai deja un prieten.

Red s-a mușcat de buză și n-a zis nimic.

Au ieșit de pe autostradă și au intrat pe strada principală. Celine avea dreptate – Bramble era micuț.

Erau câteva blocuri, nu mai înalte de două niveluri, asta însemnând „centrul". O gogoșerie, un restaurant și un magazin numit Mercantile, ce-o mai fi fost și asta. În josul străzii era un turn ruginit de apă, ce stătea ca o ciupercă uriașă și se uita la întregul Bramble. Un *B* ruginit și decolorat era pictat pe partea lui din față.

Un șir lung de mașini și autobuze se întindea pe toată strada principală și intra în parcarea școlii. Școala era o clădire scundă, de cărămidă, cu ferestre pe toate laturile. Un semn de pe o bucată de iarbă veștejită din parcare spunea: ȘCOALA G-12 BRAMBLE – CĂMINUL LINCȘILOR DIN BRAMBLE!

O treime din școală era rezervată copiilor mai mici. La unele dintre ferestre erau agățate siluete de hârtie și într-o parte a clădirii era un loc de joacă. În cea mai îndepărtată parte a clădirii era o curte cu mese de picnic și câteva panouri de baschet. Acolo stăteau adolescenții, strânși în grupulețe.

Dar partea de clădire cu copii de vârsta lui Red era un adevărat haos.

Un zombi îl fugărea pe Iron Man în jurul unui carusel. Trei prințese în rochii mov și subțiri, cu blăniță, se învârteau și se jucau cu părul lor în apropierea leagănelor. Un dovleac asimetric, un pirat, ceva cu niște mâini enorme și verzi și o cutie de cartofi prăjiți se legănau pe bare. Cartofii prăjiți se cățărau cu greu pe bară, iar chestia cu mânuțe uriașe era ghemuită la pământ, dând la nesfârșit din mâini și din picioare și urlând la ceilalți.

— Ah, nu, a gemut Celine.

A parcat mașina și s-a aplecat înainte, privind fix.

— Ah, nu, a repetat.

Un ninja a trecut în goană pe lângă mașină, urlând, în timp ce era urmărit de o caracatiță uriașă.

— O, nu nu nu...

S-a uitat neajutorată la Red.

— E Săptămâna Spiritelor! Azi e petrecerea cu costume. Am uitat cu desăvârșire!

Și-a lipit un pumn de frunte, părând atât de supărată că Red s-a panicat.

— E-n regulă, a spus Red iute. Nu-mi pasă.

— Uită-te la toți copiii! Domnișoara Bell mi-a și reamintit. Ah, Red, îmi pare rău!

Celine și-a acoperit fața cu ambele mâini, storcindu-și obrajii și buzele. Red a simțit în oase un frison ca o briză nervoasă. Știa că Celine nu voise să uite, dar acum Red era copilul nou și singurul fără costum. A copleșit-o un nou val de regret pentru că a țipat la Marvin.

— Mă duc să-ți cumpăr un costum, a spus Celine.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca mama ei adoptivă să intre în clasă cu vreo rochie de prințesă sau vreun costim de pisicuță.

— E-n regulă. Nu-mi trebuie costum.

Glasul i-a sunat tăios, imperativ. Celine a privit-o lung, apoi a expirat zgomotos.

— OK. Îmi pare foarte rău că am uitat de petrecere.

Red a ridicat din umeri.

— Ar fi mai bine să plec.

Celine a dat din cap și și-a desprins centura de siguranță.

— Haide. Te conduc eu înăuntru.

CAPITOLUL 12

Red şi-ar fi dorit să fie invizibilă. O mie de ochi au ţintuit-o când a intrat în biroul principal şi a mers apoi pe holurile aglomerate, îndreptându-se spre clasa domnişoarei Bell. După ce s-a văzut obligată să stea în faţa clasei, expusă şi fără costum, şi să împărtăşească *trei lucruri pe care ar trebui să le aflăm despre Red* cu toată lumea, pielea fetei a început să vibreze de umilinţă. A strâns din dinţi şi s-a căznit să-şi păstreze pe dinăuntru rafala de vânt care începuse să se rotească furioasă.

A luat loc într-un ansamblu de patru bănci de lângă fereastră, fără se se uite la nimeni. Sângele îi susura în urechi, ca şi cum ar fi avut nişte cochilii imense lipite de cap. Paginile caietului de pe banca de vizavi au început să fluture şi să tremure, iar un şir de creioane colorate a început să se clatine, rostogolindu-se apoi pe podea.

Nu acum, nu acum.

Fata de lângă ea s-a ridicat şi a închis cea mai apropiată fereastră, care fusese crăpată. S-a încruntat când hârtiile de pe pupitru au continuat să se foiască şi s-a uitat urât la Red.

Red a închis ochii. *Ia-ți câteva clipe să te resetezi!* Glasul dr. Teddy, terapeutul desemnat de stat, îi răsuna în minte. Dr. Teddy spunea că cea mai bună cale a se calma era să-și controleze respirația. Numea chestia asta *resetare* și o învățase cum să facă exerciții de respirație.

Desigur, dr. Teddy nu știa despre vânt. Nu știa că-l dărâmase pe cel mai mic dintre băieții Mamei cu M mare răsuflând o dată mai tare sau că uneori singura cale de a păstra furtuna în interiorul ei era să-și țină respirația cât putea de mult. Red trebuia să fie atentă. Exercițiile de respirație funcționează uneori, dar nu de fiecare dată. Nu funcționează dacă e prea supărată.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să-și piardă stăpânirea de sine în prima zi de școală. *Concentrează-te la respirație, nu la stres*. Asta i-ar spune dr. Teddy. Și-a apăsat palmele pe partea de sus a pulpelor și a numărat invers de la 10 la 1, foarte încet. Fiecare cifră însemna o răsuflare.

Inspiră... și expiră. *Zece.*

Nu era mare scofală că nu avea costum.

Inspiră... și expiră. *Nouă.*

Trebuia să reziste de-a lungul acestei zile. Asta era tot. Putea s-o facă.

Inspiră... și expiră. *Opt.*

Când, în cele din urmă, a deschis ochii, foșnetul din urechi se mai potolise și caietul din fața ei nu-și mai foșnea paginile. Domnișoara Bell vorbea și toată lumea se uita înainte, uitând de Red. Fata s-a relaxat puțin.

— Ce faci?

Red s-a uitat la fata din banca de lângă ea. Avea o mutră lătăreață și pătrățoasă și un păr blond, tuns drept aproape de umeri. Avea desenate pe obraji niște mustăți lungi de pisică. Cele de pe partea dreaptă erau întinse. Fata a ridicat din sprâncene.

— Ce făceai mai devreme? a șoptit aceasta.

Red a înghițit în sec.

— Nimic.

— Vorbeai de una singură.

Așa făcuse? Chipul lui Red ardea. O văzuse pe domnișoara Bell scriind ceva pe tablă.

— Scuze, a mormăit ea.

Fata-mâță cu mustăți mâzgălite și-a dat ochii peste cap și s-a strâmbat dezgustată. În cele din urmă, și-a îndreptat atenția spre domnișoara Bell.

Red s-a uitat la ceilalți elevi din ansamblul ei de bănci. Cei doi băieți de vizavi de ea și fata-pisică erau întorși cu spatele, ascultând-o pe domnișoara Bell. Unul dintre ei avea un trigon de pirat cu șuvițe false care i se înghesuiau în jurul urechilor. Celălalt purta un costum musculos de-al lui Captain America. Părul negru și lucios îi stătea răvășit pe cap. Red cunoștea acel ciuf.

Marvin.

S-a adâncit și mai mult în bancă.

— E momentul jurnalelor! a anunțat voioasă domnișoara Bell. Vă rog să copiați subiectul de azi cu scris de mână. Da, îmi dau seama că literele de mână sunt nepopulare și arhaice. Elevii mei vor învăța să le folosească, mulțumesc foarte mult.

Un murmur s-a ridicat în aer, ca niște baloane eliberate, în timp ce elevii au început să-și scoată din pupitre caietele cu spirală. Red și-a deschis ghiozdanul și și-a despachetat rechizitele pe care i le cumpărase Celine. Dar nici chiar prospețimea caietelor lucioase și a creioanelor ascuțite – caiete și creioane care erau doar ale ei și nou-nouțe – nu era suficientă pentru a-i ușura tensiunea din capul pieptului.

A simțit privirea lui Marvin asupra ei, dar băiatul și-a mutat ochii în altă parte când Red s-a uitat la el. S-a concentrat asupra jurnalului, copiind subiectul cu un scris de mână lent și întortocheat. Oricât de intens l-ar fi privit, el n-o privea în ochi.

Ca și cum ea ar fi fost invizibilă, la urma urmelor.

CAPITOLUL 13

Petrecerea mascată a clasei a avut loc în ultimele treizeci de minute ale zilei. După prânz, colegilor lui Red le-a fost imposibil să păstreze liniștea și să se concentreze la ora de matematică. În cele din urmă, domnișoara Bell a anunțat că petrecerea putea începe.

— Ar vrea oare Steluța Săptămânii să strângă fișele la matematică? Și în timp ce Amber se ocupă de asta... Marvin? Vrei să ne povestești câte ceva despre delicatesa pe care ai adus-o azi ca s-o împarți cu colegii?

Marvin, care se trăgea de steaua de pe costum, s-a luminat la față.

— Sigur! a zis el, ridicându-se în picioare.

Scutul lui Captain America – pe care și-l fixase la spate legându-l cu niște șireturi în jurul umerilor – i s-a agățat de scaun. Băiatul a mormăit, căznindu-se să se deblocheze. Câțiva copii au pufnit în râs. În cele din urmă, Marvin s-a eliberat și s-a repezit la masa cu gustări, unde domnișoara Bell și o mămică săritoare aranjaseră pahare pline cu felii de morcovi și sărățele. A luat un castron mare din minifrigiderul domnișoarei Bell și l-a așezat pe masă. În el era un fel de budincă mov-cenușie.

Marvin a scos folia transparentă de plastic de pe castron și a mototolit-o în pumn. A zâmbit spre clasă, total nepăsător la privirile îngrijorate pe care le schimbau unii dintre copii.

— Acesta este poi. Mama m-a ajutat să-l fac, aseară. E un fel de mâncare tradițională hawaiiană. Dacă vreți să vedeți cum se prepară, intrați pe canalul meu de YouTube, *Kitchen Kahuna*. Am postat o filmare cu noi în timp ce preparam felul ăsta.

— Ce anume este? a-ntrebat băiatul costumat în cartofi prăjiți.

— Practic, e un terci de rădăcină de taro. Asta e o plantă. E încă destul de dulce, pentru că am făcut-o aseară. Devine un pic picant când se învechește, lucru care mie-mi place. E bun cu legume sau cu orez sau chiar și așa, simplu.

Marvin a făcut un gest spre paharele cu felii de morcov și cu sărățele. Nimeni nu părea prea convins. Dar Marvin le-a zâmbit, ca și cum îi aștepta să sară de pe scaunele lor și să se arunce în castronul lui cu budincă mov-cenușie.

— Mulțumim, Marvin, a zis domnișoara Bell. Apreiem că vrei să împărtășești cu noi cultura ta hawaiiană! Nu-i așa, copii?

A urmat un murmur aprobator lipsit de entuziasm.

— Marvin, vrei tu să-i servești cu poi pe copiii care se așază la coadă? a-ntrebat ea, iar el a dat voios din cap.

Red s-a alăturat valului de copii când aceștia s-au repezit la măsuța cu gustări. A rămas puțin în spate, lăsându-i pe alții să i se bage în față. Luau cu toții, lacomi, fursecurile portocalii cu negru, fructe și batoa-

ne de brânză. Dar când ajungeau la Marvin și la poi-ul său, se strâmbau și refuzau.

După ce aproape jumătate de clasă îi refuzase mâncarea, domnișoara Bell i-a obligat pe toți să se întoarcă și să accepte o lingură de poi.

— În afara cazului în care aveți scutire pentru alergie la poi din partea părinților voștri, a zis ea cu severitate, atunci e obligatoriu să luați măcar o gură din mâncarea lui Marvin. A muncit din greu ca să v-o pregătească.

Fata-pisică a întrebat cu voce plângăcioasă:

— V-au spus părinții mei despre alergia mea la poo*?

Chicotelile s-au auzit în toată clasa.

— Poi. Rimează cu *apoi*, Amber, a corectat-o domnișoara Bell. Și nu. De fapt, e-mailul lor spunea că au mâncat poi în excursia pe care au făcut-o astă-vară în Hawaii și ar fi încântați dacă ai încerca și tu.

Amber a oftat, a întins farfuria și și-a dat ochii peste cap. Zâmbetul lui Marvin s-a stins.

Când a ajuns și Red, în cele din urmă, la masă, mai erau doar două brioșe rămase – una pentru ea și una pentru Marvin – și celelalte gustări aproape se terminaseră. Dar castronul lui Marvin era încă plin de poi. Expresia de pe fața lui i-a trimis lui Red un vânt fierbinte și uscat până în măduva oaselor. Fata a sărit peste brioșe și fructe și i-a întins băiatului farfuria goală.

— Poți să-mi dai două porții, te rog?

Pentru prima oară în ziua aceea, Marvin a privit-o în ochi. Fata putea zări în ochii lui fantoma ultimei lor

---

* Poo înseamnă caca (n. trad.).

conversații. Și-a dorit s-o poată sufla, iar aceasta să dispară ca un fir de praf.

— Te rog, a repetat ea.

Marvin i-a pus pe farfurie o lingură de pastă movulie. Fata a ținut-o întinsă, așteptând încă o porție. Pentru că băiatul întârzia, Red a clătinat farfuria, cu sprâncenele ridicate. Una dintre gropițele acelea caraghioase i-a reapărut băiatului în obraji. A mai luat o lingură de poi și i-a pus-o fetei pe farfurie, după care a zâmbit larg.

— Mulțumesc, a zis ea.

S-a uitat după un pahar cu felii de morcovi, dar fuseseră luate toate. Domnișoara Bell și mămica plecaseră de lângă masa cu gustări și nu observaseră că au greșit numărătoarea. Red simțea că Marvin o privește cu atenție. Fata și-a vârât vârful degetului în poi-ul rece și lipicios și l-a vârât în gură. Râsul lui Marvin a făcut ca vântul să danseze ușor prin părul lui Red.

— Tehnic, ăsta e un poi pentru trei degete, a zis el.

A pus puțin poi pe o altă farfurie, ca să facă demonstrația. Cu trei degete și-a vârât pasta în gură și a rânjit.

— Vezi? E mai ușor cu trei degete, în locul de unul singur.

Fata l-a imitat, luând o altă îmbucătură. Pe limba ei, poi-ul era răcoritor și apos. Avea un gust ușor dulceag, cu o nuanță acră care-i plăcea mai mult decât se așteptase.

— Nu e rău deloc, a zis ea.

— Știu.

Apoi, în liniște, fata a spus:

— Îmi pare rău că am țipat la tine.

Marvin a dat din cap, lingându-și poiul de pe degete.

— Și mie îmi pare rău. Mama spune că am tendința să fiu cam pisălog.

Red a zâmbit și și-a mai vârât o dată cele trei degete pline cu poi în gură.

— Mmm. Mai bun decât brioșele, a spus ea, cu gura plină.

Marvin a clătinat din cap.

— N-are cum. Nimic nu e mai bun decât brioșele!

— Asta așa e, a fost ea de acord.

Fiecare a luat câte o brioșă din cele rămase și s-au întors împreună la băncile lor, zâmbind la vederea bălților de poi ce se uscau încet în farfuriile tuturor celor pe lângă care treceau.

Dragă mamă

Ai cunoscut vreodată o țestoasă? Când te întorci, poate ți-l prezit pe Tuck. E o țestoasă Aldabra și are 200 de kilograme. Îi plac bananele și castraveții, chiar și cactusul, ceea ce pentru mine e ciudat rău de tot, dar lui îi place la nebunie!

Poate că sună ca o nebunie, dar lui Tuck îi place să citească. Adică îi place să-i citesc. Pentru că aici nu mai sunt alte țestoase, stau cu el în hambar ca să nu se simtă singur. Deunăzi am adus o carte și el tot încerca s-o mănânce. I-am spus să n-o mănânce, că e pentru citit, și i-am arătat cum e să citești. A stat acolo cuminte și a ascultat un capitol întreg!

Când i-am spus prietenului meu Marvin despre asta, a dorit să-l filmeze pe Tuck pentru canalul lui de YouTube. A venit să-l filmeze, laolaltă cu părinții și bunicii lui. Nu voiam să citesc în fața tuturor, așa că a încercat Marvin. Tuck nu l-a ascultat! A continuat să scotocească prin paie și să-i ignore pe toți. Tatăl lui Marvin și bunica lui au încercat și ei, dar ascultă doar când îi citesc eu.

Sper că-l vei cunoaște pe Tuck. Cred c-o să-ți placă de el.

Ai primit ultima mea scrisoare? Te rog să-mi scrii cât mai curând.

Mi-e dor de tine.

Te iubesc,
Red

Am încercat

două lucruri diferite. Şi e imposibil să fii două lucruri diferite în acelaşi timp, nu-i aşa?

Azi a plouat. Dar faza haioasă e că nu era niciun nor pe cer. Era senin și însorit... Și ploua. În mod categoric, vremea era două lucruri în același timp.

Știai că Australia e CEA MAI MARE insulă și CEL MAI MIC continent din lume? Știai că melcul e și MASCUL, și FEMELĂ în același timp?

Uneori râd când sunt tristă și plâng când sunt fericită.

Uneori străinii par a face parte din familie.

Iar alteori familia mea pare a fi compusă din străini.

CAPITOLUL 14

— Dacă laşi cusăturile lejere, aşa – Celine s-a înclinat ca să-i arate lui Red mica traistă pe care o cosea – atunci mâncarea pentru găini poate ieși din săculeț în timp ce Fezzik se joacă cu el.

A rupt ața și i-a arătat săculețul lui Red.

— Am încercat trucul ăsta și cu Billie odată.

Celine a pus săculețul într-un coș aflat între ele, pe podea.

— Dar ea a mâncat totul.

— Totul? a-ntrebat Red.

Celine a dat din cap.

— Și săculețul, și restul.

I-a arătat apoi lui Red cum să umple săculeții proaspăt cusuți cu un sfert de ceșcută de grăunțe pentru găini. Fezzik urma să scuture hrana în timpul următorului dans măgăresc, la ultima reprezentație a anului dată de Grădina Zoologică Groovy.

Red tot nu voise să ajute cu menajeria în acea dimineață, dar rămăsese prin preajmă, ca să vadă ce se întâmplă. După aceea, când Celine a zis că mai are nevoie de săculeți pentru grăunțe, Red a cerut să învețe cum se fac. Amândouă s-au instalat în țarcul lui Tuck.

În jurul lui, săculeții goi de pânză erau risipiți ca niște confetti. Red s-a rezemat de țestoasa care mesteca legumele pe care tot fata i le pusese în farfurie. Hambarul era poleit de razele soarelui de după-amiază timpurie ce intrau prin ferestrele înguste care mărgineau tavanul.

Celine a mai luat o cești cuță de grăunțe dintr-o găleată.

— Încă nu s-a inventat gardul care s-o țină pe Billie departe de grădina mea. Îi place să dea buzna acolo și să muște corolele crăițelor. Nici măcar nu le mănâncă. Doar le decapitează.

De-afară, Billie a behăit indignată, de parcă știa că despre ea vorbeau. Red și-a înăbușit un zâmbet, iar Celine a izbucnit în râs. Bucăți mici din hrana găinilor pluteau în aerul dintre ele, sclipind ca niște steluțe.

— Hai să ne grăbim, a zis Celine, uitându-se la ceas. Familia Kapule ne așteaptă într-o oră.

A băgat din nou ață în ac și a început să coasă ultimii doi săculeți. A făcut o pauză și și-a apăsat degetele din nou în spațiul dintre gât și umăr, strâmbându-se de durere.

— Te simți bine? a-ntrebat Red.

Durerea a dispărut de pe chipul lui Celine.

— E OK. Mi-a tot înțepenit gâtul în ultima vreme. Asta pățesc bătrânelele.

Red și-a dat ochii peste cap. Știa că Celine și Jackson sunt mai bătrâni decât părinții adoptivi pe care-i avusese înainte. Jackson era pensionar, deși era încă ocupat, având grijă de animalele de la fermele din apropiere. Celine lucra trei zile pe săptămână la o bibliotecă

din Bramble, dar practic și ea era pensionară. Cu toate astea, Red nu-i considera deloc bătrâni.

— Dar ai inima tânără, a zis ea, gândindu-se la Buni.

Celine a râs încântată.

— Marvin vrea să-l ajut diseară cu un clip pentru canalul lui de YouTube, a zis Red, strângând mâncarea de găini și ceșcuțele gradate.

Celine a ridicat din sprâncene.

— O să fie o seară plină! *Kitchen Kahuna* și un lū'au*. Superdistracție!

Red l-a pupat pe Tuck pe creștetul capului său tare și rece.

— Marvin are mereu timp pentru YouTube.

Mai fusese de două ori la cină la familia Kapule și aceștia veneau o dată pe săptămână la soții Groove. Dar Marvin spusese că diseară, ca să sărbătorească *aniversarea de trei săptămâni* a lui Red, familia lui organiza un lū'au, adică o petrecere „în stil hawaiian", cum i-a spus el. Red nu știa care va fi diferența dintre celelalte cine și cea de diseară, având în vedere că Marvin deja gătise un fel hawaiian de mâncare săptămâna trecută.

Diseară Red va apărea prima oară pe canalul de YouTube al lui Marvin. Își făcea griji c-o s-o dea în bară, dar Marvin avea încredere c-o să se descurce de minune. Deși avea emoții, se bucura c-o rugase să facă asta.

Lui Marvin îi plăcea la nebunie *Kitchen Kahuna*. Red și soții Groove urmăriseră împreună câteva episoade. Red trebuia să admită că era impresionată.

---

* Petrecere tradițională din Hawaii (n. trad.).

În fiecare episod, Marvin pregătea un fel de mâncare tradițional din Hawaii. De obicei lucra singur, pălăvrăgind despre tot ce face, ca în emisiunile culinare de la televizor. Uneori mama sau bunica lui îl ajutau la lucrurile mai complicate. Odată, tatăl lui gătise în locul lui kebab de pui. În timpul acestei filmări, Marvin a reușit să se plângă cel puțin o dată pe minut pentru că nu avea voie să folosească nesupravegheat grătarul.

Red a scos găleata cu grăunțe pentru găini din țarcul lui Tuck și a pus-o deoparte. A luat apoi coșul cu săculeți din mâinile lui Celine, care-și masa din nou gâtul dureros.

— Mulțumesc, a zis aceasta. Îmi faci și mie o favoare și aduci, te rog, corespondența? Trebuie să-mi scot mirosul de grădină zoologică din păr înainte să mergem la cină.

Celine a intrat în casă, iar Red și-a luat rămas-bun de la Tuck, apoi a luat-o la fugă în jurul casei și de-a lungul aleii. Gandalf și ceilalți câini au apărut din senin, luându-se după ea, cu limbile atârnând și cu urechile fluturând în vânt.

Era mijlocul lui noiembrie, dar Red simțea pe spinare și-n păr soarele cald al după-amiezii. Frodo, Limerick și Brontë au început să vâneze o grămadă de frunze care se roteau în vântul molcom. O amintire bruscă *de dinainte* a făcut-o pe Red să-și încetinească goana și să zâmbească.

Când Red era micuță, înainte ca mama ei să-nceapă să ia pastile, se duceau într-un parc mare, de lângă muzeu, ca să înalțe zmeie. Era unul dintre lucrurile preferate ale lui Red, dar de multe ori vântul era prea

puternic sau nu sufla deloc și nu puteau înălța zmeie. Nimeni nu-și putea menține zmeul în aer.

În afară de mama lui Red.

În timp ce zmeiele altor copii se prăbușeau sau se încurcau în crengile copacilor, zmeul lui Red plutea întotdeauna perfect și liniștit deasupra lor. Fetița țipa și bătea entuziasmată din picioare, strângând mosorelul de sfoară în mânuțele ei dolofane. Mama ei stătea un pic retrasă, cu o mână ferindu-și ochii de soare și cu cealaltă într-o parte, dansând grațios din degete și creând mici curenți de aer perfect, care țineau zmeul în văzduh.

Era una dintre amintirile preferate ale lui Red despre mama ei.

S-a oprit din mers. Oare putea să facă și ea asta? Putea să facă aerul jucăuș, să-l îmblânzească, așa cum făcea mama ei? Degetele au început s-o furnice, în timp ce se concentra. Preț de un minut, nu s-a întâmplat nimic. Apoi briza s-a poticnit și s-a oprit brusc. Red s-a încruntat, inspirând lent, și a încercat din nou.

Un curent, atât de catifelat încât de-abia l-a simțit la început, i s-a prelins din vârful degetelor. Red a zâmbit, îngustându-și ochii de atâta concentrare. O furnicătură i s-a răspândit din degete până în încheieturi, iar briza a devenit din ce în ce mai puternică. Câinii lătrau și săreau bucuroși când vântul lui Red a făcut câteva frunze să se rostogolească.

Red a izbucnit în râs, reluându-și mersul pe alee. Aerul venea mai ușor acum, iar frunzele se ridicaseră deasupra capetelor cățeilor. Aceștia scheunau și săreau, încercând să înșface frunzele maronii și portoca-

lii care cădeau din cer. Red a lăsat frunzele să plutească deasupra animalelor cât de mult a putut, apoi le-a lăsat să se împrăștie la pământ. Câinii au înnebunit, fugărindu-le ca pe niște iepuri.

Red a zâmbit larg, ostenită, dar cu sângele fierbându-i în vene cu o senzație pe care n-o simțise până atunci. Gandalf s-a apropiat în fugă de ea și i-a adulmecat mâna. Cu degetele vârâte încă în blana lui Gandalf, Red a deschis cutia poștală și a scos de-acolo un pachet gros de plicuri.

Aerul a încremenit atât de brusc încât Gandalf a schelălăit și și-a lipit botul de șoldul lui Red. Fata a îndepărtat cățelul, cu pieptul încordat și încins.

Acolo, strânse laolaltă cu o bandă elastică, în vârful corespondeței, erau ultimele cinci scrisori pe care Red le scrisese mamei ei, toate marcate *Retur la expeditor*.

Nici măcar una dintre ele nu fusese deschisă.

CAPITOLUL 15

O oră mai târziu, Celine a sunat la ușa familiei Kapule, uitându-se urât la norii cenușii și negri care se strângeau în spatele lor, ca niște monștri atenți, gata de atac.

— Vremea asta e tare schimbătoare, a zis ea.

Red n-a spus nimic. Marvin a deschis ușa, ținând în mână un ananas.

— Aloha! a strigat el.

— Aloha, Marvin, a răspuns Jackson.

Red s-a străduit să-și domolească emoțiile furibunde care i se zbăteau în cutia toracică. Voia să se concentreze asupra lui Marvin, asupra petrecerii.

Nu asupra scrisorilor.

Asupra scrisorilor *nedeschise.*

O rafală de vând aproape că i-a zburat ananasul din mână, când Marvin i l-a dat ei. Toți s-au aplecat ca să-l prindă. Red a pus mâna pe el înainte să se zdrobească de podeaua verandei. Fata s-a încruntat și i-a dat ananasul înapoi. Băiatul le-a făcut semn să intre.

— Mama mi-a spus că ananasul era un semn de mare prosperitate, a spus el cu emfază. Oamenii

bogați ofereau ananași oaspeților lor, probabil ca să se dea mari cu avuția lor.

Apoi a râs și i-au apărut gropițele din obraji.

— Dar noi nu suntem bogați. Îl folosim doar pentru *Kitchen Kahuna*. Haideți.

I-a condus în casă.

— V-am spus ce înseamnă *aloha*?

— Nu înseamnă salut? a-ntrebat Red.

— Păi, ba da, a zis el. Dar și la revedere. Dar nu înseamnă *doar* salut sau la revedere.

S-a legănat pe degetele de la picioare, cu ochii sclipind de bucurie pentru că avea ocazia să împărtășească atât de multe informații în primele zece secunde de la sosirea oaspeților.

— Are și un înțeles *spiritual*. E o expresie a iubirii și a compasiunii. Așa că trebuie s-o folosiți cu mare grijă. Să păstrați pur spiritul aloha.

— Mă uimești, Marvin, a zis Celine.

Și-a scos haina și și-a trecut o mână prin părul ei răvășit de vânt.

— Mulțumesc, doamnă G. Și dumneavoastră mă uimiți!

Celine a râs, iar Marvin i-a invitat în living. Acolo i-a întâmpinat doamna Kapule.

— Mulțumim pentru invitație, Leilani.

Celine a îmbrățișat-o.

— Cu mare drag! Ne bucurăm s-o sărbătorim pe fata asta specială, a zis doamna Kapule zâmbind spre Red.

Doamna Kapule era cu numai câțiva centimetri mai înaltă decât Red și avea păr lung, negru și des, pe care și-l prindea într-o coadă împletită la spate. Avea fața

rotundă și, exact ca Marvin, când zâmbea îi apărea câte o gropiță în fiecare obraz. Purta o rochie cu flori mari și roz pe ea. La gât avea un colier de flori albe și delicate și, după ureche, un boboc roz.

De obicei, mama lui Marvin o făcea pe Red să se simtă relaxată prin simpla sa prezență. Avea o liniște interioară care-i plăcea lui Red, iar ochii ei negri străluceau întotdeauna. Dar nici măcar zâmbetul blând al doamnei Kapule nu era suficient ca s-o binedispună în seara aceasta pe Red.

Doamna Kapule a luat de pe măsuța de cafea un colier făcut din flori proaspete și l-a întins spre Celine. Era un șir de trandafiri roșii, cu niște flori mici și albe între ei.

— *Aloha nui loa*, a spus ea, punându-i colierul la gât lui Celine.

— E superb, a zis Celine. Mulțumesc!

Doamna Kapule i-a dat un colier asemănător lui Jackson, doar că al lui era făcut din garoafe roșii. Marvin a luat-o pe Red de braț și a tras-o mai aproape de măsuța de cafea.

— Uite-l și pe al tău, a zis el, ridicând un colier de flori fucsia.

Luceau ca vata de zahăr și aveau un parfum bogat și dulce.

— Se numește lei, a spus Marvin, punându-i-l la gât fetei.

Lui Red îi era teamă să atingă florile, făcând-și griji c-o să i se dezintegreze în palme. Marvin o privea cu capul înclinat într-o parte.

— E pentru mine? a-ntrebat ea.

— Mama și Tūtū le-au făcut. Dar eu am cules florile.

Băiatul a zâmbit înroșindu-se în obraji.

— Sunt plumeria.

— Ai găsit plumeria în Colorado în această perioadă a anului? a-ntrebat Jackson. Sunt de-a dreptul impresionat!

Doamna Kapule a zâmbit misterios și a ridicat din umeri.

— Marvin e foarte hotărât. N-a lăsat niciun loc necercetat.

Red a auzit o ușă deschizându-se într-o altă parte a casei. O clipă mai târziu și-a făcut apariția tatăl lui Marvin, purtând o cămașă cu model viu, ștergându-și mâinile pe un prosop dungat.

— Ați sosit! a spus el, cu glas tunător. Aloha!

Marvin semăna mult cu mama lui, dar Red aflase că personalitatea băiatului venea mai mult de la tatăl său. Prima oară când Red îl întâlnise pe domnul Kapule, acesta purta uniforma Aviației Militare și fata se așteptase ca el să fie serios sau înspăimântător. Dar glumea mereu, iar râsul lui era zgomotos și un pic pițigăiat. Fata îl simpatizase imediat.

I-a îmbrățișat pe Celine și pe Jackson și a bătut cuba cu Red, care i-a întors gestul lipsită de entuziasm.

— Cu toții arătați superb în seara aceasta.

— Mulțumim, a zis Celine, uitându-se la Red, care nu a răspuns.

Fata era prea indiferentă ca să remarce asta.

— Marvin, unde-ți sunt *kūpuna*? a-ntrebat domnul Kapule.

— În spatele tău, s-a auzit glasul bunicului lui Marvin.

Bunicii lui Marvin, domnul și doamna Makani, erau amândoi scunzi și subțiri, la fel ca doamna Kapule. Aveau ochi căprui și zâmbeau larg. Tūtū purta o rochie portocalie asemănătoare celei roz a doamnei Kapule. Avea părul aproape în totalitate cărunt, iar floarea pe care și-o înfipsese în coc era galbenă ca o banană. Soțul ei, bunicul lui Marvin, avea păr des și alb care-i stătea răvășit în toate părțile, exact ca al lui Marvin. Purta ochelari rotunzi și avea o strungăreață mare între dinții din față, lucru care-l făcea să arate cam tălâmb.

— Marvin, ți-am pregătit bucătăria pentru filmare, a spus domnul Kapule.

Marvin a dansat de bucurie.

— Facem kebab cu ananas, i-a spus el lui Red.

Fata se holba pe fereastră, unde doi pini micuți din curtea din față a familiei Kapule se legănau, aplecându-și crengile într-o parte și alta. Presiunea din pieptul lui Red era din ce în ce mai apăsătoare. *De ce erau scrisorile nedeschise?* Și-a strâns pumnii ca să-și stăpânească gândurile furtunoase.

— Alooooo? a făcut Marvin, împungând-o cu un deget în urmăr.

Red a clipit și și-a desprins privirea de la copaci.

— Scuze, a mormăit ea, pornind spre bucătărie.

Celine i-a atins brațul cu degetele când a trecut pe lângă ea, dar Red i-a ignorat expresia îngrijorată, concentrându-se să-și păstreze furia vântului sub control.

CAPITOLUL 16

Fata de-abia a scos trei vorbe în timpul filmării episodului din *Kitchen Kahuna*. În timp ce Marvin explica pentru cameră acțiunile lor, Red a înmuiat ananasul în diverse condimente, apoi l-a înfipt în niște bețe lungi, ca niște scobitori uriașe.

A încercat să nu se gândească la vârtejurile de furtună care i se adunau sub piele. Dar cu cât își ignora mai mult propria furtună, cu atât vântul de afară vâjâia mai tare.

Concentrează-te asupra respirației.

Nu asupra scrisorilor, îndesate acum sub salteaua din dormitorul ei.

Concentrează-te la respirație. La ananas. La Marvin.

Acesta, cel puțin, nu părea preocupat de tăcerea fetei. A vorbit tot timpul filmării și, înainte ca Red să-și dea seama, au isprăvit.

Celine, pe de altă parte, s-a uitat fix la Red cât a durat cina.

— Te simți bine? a șoptit ea când i-a întins lui Red coșul cu chifle aurii.

Încruntătura dintre sprâncene s-a adâncit când Red s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Încearcă salata de cartofi cu macaroane, a zis Marvin, oferindu-i un castron cu salată cremoasă de tăieței și cartofi. Tūtū o face atât de bună, că te lingi pe degete. Ah, iar kālua de porc este absolut SENZAȚIONAAALĂ.

Băiatul a cântat ultimul cuvânt, strângând ochii. Doamne Kapule a surâs.

— Marvin ne-a ajutat să facem meniul pentru seara aceasta.

Marvin radia.

— Toate felurile mele preferate de mâncare pentru un lūʻau!

Red a încercat să zâmbească și ea, dar fața ei părea țeapănă și înfierbântată. A ignorat cursul conversației, concentrându-se pe a respira încet și grijuliu. Furtuna îi săpa în craniu, mugindu-i între urechi. Dar n-o putea lăsa să se dezlănțuie. Ar strica toate lucrurile frumoase pe care familia Kapule le făcuse pentru ea.

A închis ochii, a văzut teancurile de plicuri, mototolite și murdărite de curierul poștal, dar altfel nedeschise, necitite, nedorite. *De ce nu mi-a citit mama scrisorile? Cu ce i-am greșit?*

A înșfăcat furculița, și-a dus la gură mâncarea pe care n-o gustase, cu degetele tremurând. *Nu te mai gândi la asta.*

Inspiră... și expiră. *Zece.*

— În iunie am făcut un lūʻau pentru întreaga biserică, pentru a sărbătorii cea de-a 50-a aniversare a lui Papa și Tūtū. Cincizeci de ani înseamnă Foarte. Mult. Timp.

Inspiră... și expiră. *Nouă.*

— Mama și Tūtū au dansat pentru toată lumea și eu

am filmat pentru cursul de cineaști. Ți-am spus că fac un curs online de cineaști?

Inspiră... și expiră. *Opt.*

Presiunea din craniul lui Red a început să dispară. Fata și-a înghițit mâncarea din gură. Stomacul i s-a strâns.

— Ar trebui să mai facem un lū'au la biserică și la anul, mamă. Ca să poată veni și Red!

Inspiră... și expiră. *Șapte.*

— Red, ți-ar plăcea la nebunie. Dăm lecții de hula tuturor. A fost supercaraghios. Toate bătrânele cărunte încercând să-și legene șoldurile.

Inspiră... și expiră. *Șase.*

— Marvin, te rog să vorbești respectuos despre oamenii în vârstă.

— Ce? *Sunt* niște bătrânele cărunte! Să spui adevărul nu înseamnă lipsă de respect.

Inspiră... și expiră. *Cinci.*

— Marvin...

— Ție îți place să dansezi, Red?

Încă avea gâtlejul țeapăn și fierbinte și nu avea încredere în propriul glas, așa că a dat din cap. Marvin a căscat ochii.

— Serios? Excelent. Mie îmi place dansul *la nebunie.*

Red a dat din nou din cap, de data asta mai molcom. Vuietul din urechi îi dispăruse puțin. Vocea i s-a frânt puțin când a vorbit.

— Dansam și eu. Cu buni a mea.

— Eu dansez cu Tūtū! E o *kumu hula.*

Tūtū a zâmbit cu mândrie.

— Marvin e un elev excepțional.

Doamna Kapule a strâns-o de mână pe Tūtū.

— Mama și cu mine am predat dansul împreună mulți ani. Facem o echipă bună.

Inspiră... și expiră. *Patru.*

— Mama o să danseze mai târziu pentru voi, nu-i așa, mamă?

Marvin s-a întins după farfuria cu kebabul de ananas pe care-l pregătiseră pentru *Kitchen Kahuna*.

— Mama a concurat odată la festivalul Merrie Monarch. Eu nu eram încă născut.

Inspiră... și expiră. *Trei.*

— Red?

Celine s-a înclinat spre fată ca să n-o audă nimeni altcineva.

— Te simți bine?

Red și-a mușcat buza. Vântul ce-i vâjâia printre coaste se mai potolise, dar tot o durea stomacul. Fata a șoptit:

— Nu prea mi-e foame.

Celine a dat din cap.

— Bine. Nu-i nimic. Mănâncă doar ce vrei.

Red a împins mâncarea prin farfurie, străduindu-se să fie atentă la pălăvrăgeala lui Marvin, la prezența stabilă a lui Celine lângă ea, la râsul muzical al soților Kapules și la bunicii băiatului. Și-a isprăvit exercițiul de respirație, dar nu a constatat vreo diferență prea mare.

Celine nu-și lua ochii de la Red, iar fata o văzuse pe tūtū privind-o de câteva ori cu îngrijorare. A încercat să zâmbească, să se comporte normal.

— Cred că ni s-a promis niște dans, a zis Jackson, după ce toată lumea a terminat de mâncat.

Doamna Kapule s-a ridicat în picioare.

— Da! Suntem aici ca s-o sărbătorim pe Red, la urma urmelor.

Stomacul fetei s-a strâns din nou. Buni dansa mereu când sărbătorea ceva. Lucruri mari, lucruri mici. Nu avea importanță. Dansa când Broncos înscriau câte un eseu. Dansa și când pierdeau, spunând:

— Cineva trebuie să danseze ca să insufle viață în apărarea aia a lor, fetițo!

— Ce zici, Red? a-ntrebat domnul Kapule. Vrei să vezi niște hula?

Marvin a sărit în picioare.

— Mă duc să aduc 'ukulele!

A ieșit în goană din cameră. Red simțea că are șmirghel în gâtlej. În tăcere, i-a urmat pe adulți în living. Celine a mângâiat-o pe braț când s-au îndreptat spre canapea.

— Ești sigură că te simți bine? Vrei să mergem acasă? Putem, a șoptit Celine.

Din ochii lui Red au izvorât lacrimile și fata și-a întors fața de la Celine. Tot trupul o durea din cauza dorinței de a merge acasă. Acasă la mama ei. Acasă, înainte ca mama ei să ia pastilele.

Acasă la Buni.

Dar asta era imposibil.

Marvin s-a întors cu ceea ce părea a fi o chitară mică și i-a dat-o bunicului său. Soții Kapule au mutat o măsuță și un scaun tapisat ca să facă spațiu pentru dans. Tūtū s-a așezat pe canapea, lângă Red, și a bătut-o ușor pe fetiță pe genunchi. Red a dat să se retragă, dar Celine se afla în cealaltă parte. Simțea că pielea îi e la fel de strâmtă și de subțire ca a unui balon.

Pur și simplu respiră.

Și-a strâns pumnii. În spatele lor, ferestrele s-au zguduit din cauza vântului de-afară care s-a întețit. Jackson s-a uitat peste umăr. Celine s-a uitat fix la Red, încruntându-se și mai tare.

Doamna Kapule stătea mândră în fața lor, pregătindu-se să danseze. Apoi a privit spre Red, zicând:

— Am avut privilegiul de a-i sprijini pe Celine și pe Jackson când au devenit asistenți maternali. I-am văzut înfruntând fiecare provocare cu curaj și iubire și știm că erau foarte, foarte nerăbdători să te primească în căminul lor.

Red a simțit cum pe ceafă i se adună broboane de sudoare. Casa a început să scârțâie.

— Cele trei săptămâni pe care le-ai petrecut alături de Celine și Jackson au fost și bucuria noastră. Am fost atât de onorați că ne-au rugat să-i ajutăm și suntem și acum onorați să te cunoaștem din ce în ce mai bine, pe zi ce trece, a continuat doamna Kapule.

Celine deja îi explicase că părinții lui Marvin aveau voie să se ocupe de copiii plasați în îngrijire temporară fără să fie asistenți maternali. Soții Kapule puteau face lucrul acesta doar pentru familia Groove. Adică doar *pentru ea.* Se numeau Support Friends. Înainte de asta, nu auzise vreodată de altcineva care să aibă această calificare, dar cu asta se ocupau soții Kapule. Celine îi zisese că era un program sponsorizat de biserica lor. Doamna Kapule a continuat:

— Luăm lucrul ăsta în serios. Ești foarte specială, Red. Te considerăm *'ohana.* Asta înseamnă că facem parte din aceeași familie. Acest dans este *mele 'ohana.*

Vorbele ei au sfâșiat ceva în interiorul lui Red. Și-ar fi dorit să facă o gaură în zid și să zboare departe, în noapte. *Familie* nu trebuie să-nsemne străini. *Familie* trebuie să-nsemne să deschizi scrisorile, să răspunzi la ele. Familia trebuie *să fie acolo*.

Domnul Makani a ciupit coardele instrumentului numit 'ukulele. Avea un ton blând și legănat — un sunet atât de diferit de mugetul vântului din răsuflarea lui Red. Și-a cuprins stomacul cu brațele. Celine s-a aplecat spre ea când doamna Kapule a început să danseze.

— Red?

Vocea îi suna alarmată, deși discretă.

— Ce se petrece?

Red o privea pe doamna Kapule. Avea mișcări grațioase, fluide, ca o apă curgătoare. Nu semăna deloc cu dansul lui Buni. Dansul lui Buni însemna sărituri și lovituri și fâțâieli caraghioase.

Buni.

Buni n-ar fi returnat niciodată scrisorile lui Red. Le-ar fi citit. Pe fiecare dintre ele.

Dar nici Buni nu mai era, iar dorul de ea era atât de dureros, că Red nu-l mai putea stăpâni.

Un geamăt răgușit a acoperit muzica. Red și-a dat seama că geamătul venea de la ea. Se legăna înainte, parțial plângând, parțial mârâind.

Și, odată cu acestea, vântul.

Tunetul a bubuit, atât de zgomotos și de aproape încât Tūtū a scos un țipăt, și i-a înghițit întunericul când curentul electric s-a întrerupt. Vântul lui Red a

trecut val vârtej prin cameră, zgâlțâind tablourile de pe pereți.

Dintr-odată a simțit o greutate pe umeri. Niște mâini – mâinile lui Celine, trăgând-o spre ea strângând-o, îmbrățișând-o.

Red s-a smuls.

Geamurile s-au făcut țăndări, iar furtuna de afară a intrat, galopând, înăuntru.

CAPITOLUL 17

E vina mea.

Red stătea pe veranda din spate a familiei Groove, sub cerul senin și înstelat. Obrajii îi erau plini de lacrimi izvorâte din rușine.

— Ușor! Ușor, Flicka! Gata.

Glasul lui Jackson era molcom și rugător. Și-a întins mâinile, apropiindu-se de calul speriat.

Flicka, iapa de rasă palomino, a nechezat și a bătut din copite, cu urechile lipite de cap. O rază albă și prăfuită de lună lumina câmpul, făcând să sclipească transpirația de pe pielea aurie a calului. Red îi vedea albul ochilor, chiar și de la distanță.

În cele din urmă, Flicka l-a lăsat pe Jackson să-i pună căpăstrul. Bărbatul a mângâiat-o pe gât, șoptindu-i ceva ce Red nu putea auzi.

Nu prea putea auzi nimic din cauza vinovăției care-i bubuia în vene.

A privit în jur spre câmpul soților Groove, luminând cu lanterna peste resturile lăsate în urmă de furtună și peste crengile rupte. Gardul manejului devenise un nod de pari întortocheați și de gheare de metal încâlcite. O gaură neagră se căsca în fața hambarului. Ușa

fusese dărâmată și luată de furtună.

Flicka a nechezat și a pufnit, dar l-a urmat pe Jackson fără să i se mai împotrivească. Red l-a privit cum o conduce în intrândul întunecat al hambarului. Celine a apărut pe ușa verandei.

— Casa pare în regulă. Geamul de la bibliotecă e crăpat, dar asta e tot. Jackson va verifica mâine acoperișul.

Și-a trecut mâna peste față.

— A luat-o pe Flicka?

Red simțea amar în gură și gâtul îi ardea. A dat din cap. Celine a expirat zgomotos.

— Bine. Cine a mai rămas?

Red nu putea răspunde. Jackson a ieșit din întunericul hambarului și a ajuns, din câțiva pași, pe verandă.

— Totul e-n regulă?

— Așa pare, a spus Celine.

— Va trebui să anulăm ultima reprezentației a grădinii zoologice.

Aerul i-a șuierat prin strungăreață.

— Nu-mi vine să cred. Furtuna a scos ușa hambarului din balamale. A dat peste cap manejul. Și, desigur...

A făcut semn spre stejarul din fața ferestrei de la dormitorul lui Red. Se despicase fix în mijlocul trunchiului, de sus până jos. Jumătate din el zăcea la pământ, în vreme ce cealaltă jumătate îi stătea deasupra, ca o piatră mortuară.

— Ce fac animalele? a-ntrebat Celine.

— Speriate. Și Tuck a dispărut.

Red s-a înecat și a început să tușească. Celine s-a încruntat.

— Cum a dispărut?

Jackson a clătinat din cap.

— Fără urmă. Niciun alt animal nu era prea departe. Flicka și Alfonzo erau chiar acolo.

A arătat spre manej.

— Lancelot și Merlin strânseseră caprele, iar Fezzik era chiar în spatele hambarului. Am numărat toate găinile, iar iepurii dormeau în cuștile lor ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Tuck însă...

A ridicat mâinile, apoi le-a lăsat pe lângă trup.

— Nu-l găsesc. Poarta țarcului era scoasă din țâțâni.

Celine s-a încruntat și mai mult și și-a apăsat degetele în scobitura gâtului.

— Vreun semn încotro s-a dus?

— Nu am văzut, a zis Jackson.

În glas i se citea epuizarea.

— Dar trebuie să fi lăsat o urmă. Practic e un buldozer de 200 de kilograme.

Celine s-a uitat la Red, încruntându-se.

— Red?

Red a tresărit, deși glasul lui Celine era molcom.

— Vrei să ne ajuți să-l căutăm în seara asta? Sau vrei să intri-n casă și să te odihnești? *E vina mea. Tuck a dispărut și e vina mea.*

Și-a înghițit nodul din gât.

— Vreau să-l caut.

Celine a dat din cap și și-a ridicat gluga.

— OK. Hai să ne răspândim. Red și cu mine îl vom căuta în partea aceea – a arătat spre nord, dincolo de manej –, iar tu mergi spre sud. Nu putea să ajungă prea departe.

— E destul de rapid când vrea, a zis Jackson.

— Îl vom găsi.

Celine a strâns-o de umăr pe Red, iar Jackson a dat din cap.

— OK. Luați-o pe Gandalf. E posibil ca furtuna să fi scos coioții din vizuinile lor.

Red s-a cutremurat și și-a vârât nasul în gulerul hainei, prinzându-și răsuflarea fierbinte în apropierea gâtului. Gândul că Tuck rătăcea undeva, sub lumina palidă a lunii, înfruntând un coiot îngrozitor, i-a adus o înțepătură dureroasă în inimă.

S-au pus la drum, iar noroiul și iarba veștejită le scrâșneau sub cizme. Red a imitat-o pe Celine și a început să vânture lanterna în față-n și-n spate, în arcuri largi de cerc. Gandalf fugea înaintea lor, apoi se întorcea, adulmecând și lătrând.

În acea după-amiază Red trimisese frunzele în zbor spre cățel, în joacă. Nu simțise vântul în felul acela – fericit, blând, cald – de foarte multă vreme. Și nu făcuse niciodată așa ceva cu vântul. Ci doar asta – crengi despicate și metal răsucit și împrăștiat peste tot. Lucruri stricate și distruse și pierdute.

Era ceva obișnuit.

Când Red era mică, vântul mamei sale îi putea îndepărta părul de pe față din celălalt colț al camerei, putea da pagina unei cărți pe care o citea sau putea trimite o jucărie de pluș de-a dura de-a lungul covorului. Lui Red îi plăcea la nebunie vântul mamei sale de atunci.

Dinainte.

Dar vântul lui Red fusese mereu ca vântul mamei sale *de după.*

După pastile. După certurile cu Buni. După nopțile în care nu venea acasă, chiar dacă Red plângea după ea.

Acel vânt al mamei sale era dureros. Nu-i mai dădea părul la o parte lui Red, ci o mușca de obraji cu dinți reci. Bătea fără încetare, făcându-i pielea aspră și crăpată. Iar când mama ei se înfuria, vântul devenea din ce în ce mai mare. Mai înspăimântător.

Acela era vântul pe care-l moștenise Red.

Până când ajunsese la familia Groove, vântul ei nu fusese vreodată ușor sau jucăuș. Asta nu înseamnă că fusese întotdeauna rău. Uneori chiar îi era de folos, ca ultima oară când băieții Mamei cu M mare o încolțiseră în curte ca s-o ciupească de brațe. Își lăsase vântul să se umfle și să-i sufle de pe picioare, într-o explozie furioasă. Nu le făcuse niciun rău. Doar îi speriase ca s-o lase în pace.

Red doar se apăra. Totuși, după asta, fusese alungată de-acolo. Mama cu M mare era convinsă că Red e periculoasă, deși nici măcar nu știa ce se petrecuse.

Oare Celine și Jackson cred și ei că e periculoasă? O vor alunga și ei?

Gândul acesta i-a adus pe piele un val proaspăt de rafale de neliniște.

Poate că *era* periculoasă. Oricât își dorea ca vântul să fie bun sau jucăuș, așa cum era odinioară al mamei sale, poate pur și simplu nu putea fi. Poate că vântul ei era defect. Sau poate că ea era așa.

Era mai bine pentru toată lumea dacă își păstra vântul pe dinăuntru cât mai mult cu putință. Dar când făcea asta, aerul *de-afară* se sucea și se răsucea. Ca în

seara asta. Despicase copaci și scosese porți din balamale.

Cum putea opri *asta*?

Iar acum, Tuck dispăruse. Din cauza ei.

— O să-l găsim, Red.

Glasul lui Celine suna ferm în întuneric, vorbele ei, hotărâte.

Dar Celine s-a înșelat.

Nu l-au găsit. Nici măcar o urmă de-a lui. Nici în noaptea aceea, nici a doua zi de dimineață.

Familia Kapule venise să-i ajute cu căutările. Au cutreierat câmpurile și au scotocit grădina lui Celine. Ba chiar Jackson a mers cu camionul pe drumul forestier din jurul proprietății sale, cu Red și Marvin în spate, fiecare cercetând pe partea sa, sperând vadă carapacea maro-verzuie a țestoasei prin iarba aurie.

Dar Tuck dispăruse.

CAPITOLUL 18

Următoarele trei zile au trecut pentru Red într-o negură de tăcere. La școală, când a strigat-o domnișoara Bell, fata nu i-a răspuns. Marvin a încercat să-i vorbească, a încercat s-o asigure că Tuck va fi găsit, dar l-a ignorat și pe el. Celine și Jackson i-au făcut căni cu cacao la nesfârșit, lăsându-le pe noptiera lui Red, doar pentru a le lua de acolo, neatinse, câteva ore mai târziu. Celine a programat o ședință de urgență cu dr. Teddy, dar nici măcar el n-a obținut de la ea decât câteva ridicături din umeri.

Problema nu era că Red nu voia să vorbească.

Problema era că nu putea.

De câte ori încerca, vorbele i se blocau în fundul gâtlejului. I se înghesuiau în spatele limbii, grele și tăioase ca niște bolovani.

Mama mea nu vrea să discute cu mine.

Tuck s-a rătăcit.

E vina mea. Totul e din vina mea.

Celine și Jackson au început să aibă conversații șoptite care se opreau când ea intra în cameră. Red știa că tăcerea ei îi scoate din minți. Nu erau primii părinți adoptivi pe care-i scotea din minți. Sau poate

că faza asta îi speria. Poate că au observat furtunile care creșteau în ea cu fiece zi care trecea și le era teamă de ceea ce ar fi putut face, așa cum îi era Mamei cu M mare.

Oricum ar fi fost, știa ce înseamnă discuțiile șoptite. Întotdeauna însemnau un singur lucru.

Voiau să scape de ea.

Acest fapt tot nu-i dezlega limba lui Red. Știa că în curând avea să apară domnișoara Anders, cu caramelele ei de piersică, pentru a o lua de-acolo. Pentru a o duce într-o altă casă. Într-o altă cameră. Spre un alt început. Așa că și-a împachetat câteva lucrușoare în vechiul ei rucsac și l-a vârât sub pat.

A așteptat.

Pregătită.

Miercuri, după școală, Red îl privea pe Jackson de la fereastra camerei sale. Acesta transforma jumătatea prăbușită de stejar în bușteni de foc și-i arunca într-un morman, lângă hambar. Gâtul îi ardea din cauza cuvintelor nerostite, iar stomacul o durea de rușine.

S-a îndepărtat de fereastră și s-a așezat pe pat. Mâine se vor împlini cinci zile fără Tuck. Cinci zile. Zile în care Tuck n-a avut nici mâncare, nici prieteni, nici rețou. Se făcea din ce în ce mai frig și un vânt iernatic și constant începuse să bată de sâmbătă seară. Pentru o țestoasă nu era bine să stea în frig. Tuck era făcut pentru viața în deșert, nu pe câmpurile înghețate. Red s-a cutremurat.

Mâine era, totodată, Ziua Recunoștinței. Oare domnișoara Anders va veni s-o ia diseară, pentru ca Celine și Jackson să se poată bucura de sărbătoare?

Oare va mai dori cineva s-o primească – o fată din furtuni și tăcere?

Întrebările au făcut-o să se ridice din nou în picioare. A scos plicurile de sub saltea și s-a zgâit la ele. Le examinase de o sută de ori, dar nu găsise nici cel mai mic indiciu pentru care scrisorile fuseseră returnate. Lacrimile îi înțepau ochii. A îndesat plicurile la loc sub saltea. S-a plimbat de câteva ori prin încăpere. Emoțiile puternice îi făceau pielea să se înfioare, sub forma unei brize neobosite care făcea să foșnească paginile cărților.

De ce îi fuseseră returnate? Cu ce anume greșise?

A încercat să se gândească în urmă, căznindu-se să-și amintească dacă scrisese ceva ce-ar fi putut-o înfuria pe mama ei. Dar Red a scris atât de multe scrisori și nici măcar nu era sigură că toate fuseseră trimise. Mama cu M mare spunea că le trimisese, dar Red a găsit o dată o scrisoare mototolită pe fundul genții acesteia, pătată de grăsime și uitată după ce explodase un tub cu cremă de mâini.

Dar, în mod evident, o parte din scrisorile ei fuseseră trimise.

Pentru că acum îi fuseseră returnate. Nedeschise. Nedorite.

O rafală de frustrare a făcut păturile de pe patul lui Red să se vălurească. S-a repezit și a scos din nou unul dintre plicuri de sub saltea. Era greu, plin de dezamăgire și promisiuni încălcate.

A năpădit-o un val de căldură, făcând aerul fierbinte și uscat să mâture camera într-o pală nimicitoare de vânt. A mototolit plicul în pumn.

Mama ei trebuia să fie eliberată din închisoare peste 370 de zile. Red s-a strâmbat.

Nu.

Mamele n-ar trebui să fie deloc la închisoare. N-ar trebui să fie dependente. Mamele ar trebui să înalțe zmeie și să șoptească secrete și să aibă grijă de fiicele lor. Mama ei trebuia să fie aici, alături de ea. Ar fi trebuit să fie împreună.

Dar nu erau.

Iar acum mama ei nici măcar nu voia să-i citească scrisorile.

Red a rupt plicul în jumătate.

A scos bucățile de scrisoare și le-a rupt și pe acestea. Le-a tot sfâșiat, nimicindu-și frazele, tocându-și cuvintele până când i-au căzut din mâini ca o ninsoare de hârtie. Dacă mama ei nu voia să le citească, *bine atunci.* Nici ea nu mai voia ca mama ei să le citească acum.

Ceva fierbinte și dens s-a ridicat din stomacul lui Red. S-a prins de saltea, scoțând de-acolo și mai multe plicuri, dar refuzând să plângă. Vântul ei i-a smuls hârtia mototolită din mâini și a risipit-o pe pat, pe podea, în jurul picioarelor sale. Bucățelele s-au prins în pliurile păturilor și au rămas captive în perdele. Au intrat pe sub șifonier, încurcându-se în grămăjoarele de praf, și i-au acoperit perna.

A stat așa, cu fața înfierbântată, în timp ce fragmentele scrisorilor zburau și pluteau în toate direcțiile. Respira întretăiat, dar căldura din pieptul ei începea să treacă. Și-a șters nasul cu mâneca și s-a dus la fereastră. Afară, Jackson terminase de tăiat stejarul căzut. Nu mai era în curte.

Red a deschis fereastra de tot. Aerul rece de noiembrie mirosea a lemne proaspăt tăiate și a zăpadă.

Chiar înainte ca mama ei să fie arestată, au mers împreună într-un parc de lângă Denver. Era unul dintre parcurile preferate ale lui Red, cu stânci mari și roșii și o mulțime de cărări de drumeție. Mai devreme, în acea zi, mama ei scrisese o scrisoare. N-o lăsase pe Red s-o citească, dar fata știa că e pentru Buni. Văzuse numele lui Buni la începutul scrisorii.

— Ce scrie acolo? o-ntrebase pe mama ei în timpul plimbării.

— Nimic.

— Dar... trebuie să scrie *ceva*.

Mama ei și-a trecut o mână prin părul ei lung.

— Las-o baltă, Red.

S-au oprit la baza unui traseu care le purta printr-o lizieră deasă.

— Stai aici, i-a zis mama. Trebuie să fiu singură.

Red a rămas în urmă, dar tot a urmat-o în tăcere, pitindu-se după copaci când i se părea că mama ei o aude venind. Dar mama ei nu a privit deloc înapoi. În cele din urmă, s-a oprit într-un luminiș ce dădea spre un câmp. Valea din fața ochilor lor era strălucitoare și plină de flori sălbatice multicolore. Mama ei a rămas în umbra copacilor și și-a sprijinit coatele de un gard ce mărginea cărarea. Părul îi juca în jurul feței, deși nu era pic de vânt. Red a privit cum mama scoate scrisoarea pe care o pregătise pentru Buni și cum se holbează la ea. N-a citit-o. A ținut-o doar în ambele mâini, strângând-o atât de tare de margini încât hârtia s-a boțit.

— Te-ai înșelat, mamă, a auzit-o Red spunând. Unele lucruri sunt, pur și simplu, imposibile.

Apoi, spre groaza lui Red, a rupt scrisoarea în bucățele. Un vânt rece și mânios a luat resturile scrisorii din mâinile mamei sale și le-a dus sus, sus, sus.

— Acum ești fericită? a țipat mama ei spre cer.

Însă cerul n-a răspuns.

Ochii lui Red au urmărit bucățile de scrisoare care s-au rotit în aer, dar mama ei s-a răsucit și a luat-o înapoi pe cărare, nezărindu-și fata care se ascundea în tufișurile din apropiere.

Red a alungat această amintire și a început să strângă resturile propriilor scrisori de pe podeaua dormitorului. Le culegea cu mișcări frenetice și zorite. Și-a făcut coșuleț din poalele tricoului și a vârât toate bucățile de hârtie acolo. Apoi a revenit la fereastră.

În depărtare, soarele asfințea în spatele munților, aruncând o lumină galbenă ce forma umbre lungi de-a lungul peisajului. Red a luat o mână de hârtiuțe și s-a concentrat cât a putut. Vântul ei, încă plin de durere, i-a risipit bucățelele de scrisori din mâini și le-a dus sus, sus, sus, făcându-le să dispară în văzduh. A aruncat în aer mănunchi după mănunchi, până când coșulețul tricoului ei s-a golit.

După ce mama ei dispăruse în acea zi pe cărare, Red vânase fragmentele de scrisoare. Adunase câte bucăți fusese în stare, lipindu-le mai târziu în caietul ei cu chestii imposibile. Le-a lipit acolo pentru că, la momentul respectiv, mai credea că lucrurile imposibile se pot totuși întâmpla.

Acum nu mai era atât de sigură.

Când ultimele bucăți ale scrisorilor ei au dispărut, Red a scos caietul cu lucruri imposibile din sertarul noptierei și a deschis la pagina mamei ei. Lipseau prea multe fragmente ca să poată recompune întreaga scrisoare, dar nu asta conta. Nu conta decât cea mai mare tăietură de pe pagină. Cea pe care mama ei scrisese propria listă de lucruri imposibile.

totul e imposibil. Să fiu o fiică bună. Să stau trează.

Să fiu mamă.

Mai mult decât orice altceva din întregul caiet, Red își dorise să dovdească faptul că aceste trei lucruri nu erau adevărate. Nu de asta îi dăduse Buni caietul din capul locului? Voia ca Red să-i amintească mamei ei diferența dintre *greu* și *imposibil*.

Dar Red n-a avut niciodată ocazia să facă acest lucru. O săptămână mai târziu, mama ei a fost arestată, iar ea a fost trimisă în grija asistenței sociale.

Iar acum, mama nu mai voia nici măcar scrisorile din partea lui Red.

Red a închis nervoasă caietul și l-a aruncat cât colo. Acesta s-a lovit de perete cu o bufnitură surdă și a căzut pe podea, cu paginile mototolite și cu cotorul răsucit. Ca o pasăre care și-a frânt zborul după ce s-a izbit de o fereastră.

Dragă mamă,

Mâine mă mut la o familie nouă. Domnișoara Anders a spus c-o să am propria cameră, pentru că familia are trei băieți și nicio fată. Cred că va fi drăguț să am spațiul meu personal. Aici la cămin suntem opt fete, iar celelalte se ceartă aproape tot timpul. E o fată, Alicia, care mereu fură lucrurile altora.

Totuși nu e atât de rău. Ieri ne-au dus la film. Mă gândeam cum m-ai învățat tu să stau lângă ecran, cu mâinile în sus, când se derulează genericele de final, și să privesc în sus, ca să se simtă ca o cădere. Voiam să le arăt câtova dintre fete, dar „mama" de la cămin ne-a grăbit și ne-a făcut să plecăm imediat. Totuși mă bucur. Nu prea voiam să împart această șmecherie cu altcineva. E secretul nostru.

E ora stingerii, așa că mă retrag. O să-ți trimit noua mea adresă în următoarea scrisoare, ca să-mi scrii și tu.

Mi-e dor de tine.

Red

CAPITOLUL 19

În dimineața de Ziua Recunoștinței, Red n-a venit la parter. Ce sens mai avea? Vorbele încă îi erau blocate pe limbă. Tuck încă lipsea. Curenții tremurători încă îi înfiorau pielea. Celine și Jackson n-ar fi dorit să stea mută la masa lor și să le strice sărbătoarea.

Era mai bine să stea deoparte.

Rucsacul ei portocaliu era sub pat, plin cu lenjerie curată, o pereche de jeanși, două pulovere și cărțile pe care i le dăduse Celine. Chiar dacă acesta nu atingea patul, fata îl simțea sub saltea, greu și rece. Caietul cu lucruri imposibile rămăsese acolo unde căzuse. Se hotărâse deja: dacă domnișoara Anders venea după ea, va lăsa caietul acolo.

Stătea ghemuită pe pat, cu genunchii la bărbie, privind paginile mototolite și cotorul rupt al caietului, când cineva a bătut la ușă.

Red n-a spus nimic.

— Vezi că intru, a zis Celine.

A deschis ușa, iar Gandalf a dat buzna înăuntru. Câinele a sărit imediat în pat, zguduind tot trupul lui Red, și s-a așezat la picioarele fetei, lingându-i șosetele.

Celine avea un ziar. S-a așezat la picioarele patului și a mângâiat-o pe Gandalf pe urechi, cu ziarul în

poală. Red tot aștepta ca Celine să spună ceva. Dar ea stătea pur și simplu acolo, lăsând tăcerea să se instaleze între ele, ca un cățel pe o pernă. Dincolo de fereastră, trunchiul despicat al bătrânului stejar a scârțâit ușurel.

După un răstimp, Celine s-a întins și a strâns-o ușor pe Red de picior.

— Ne-ar plăcea să ni te alături azi, Red. Marvin și familia lui vin la noi la prânz. Apoi, după ce mâncăm, ne gândeam să ieșim să-l mai căutăm pe Tuck.

Red n-a zis nimic.

— Știu cum e să-ți fie dor de cineva, a spus Celine.

Glasul îi era atât de molcom încât Red și-a dat seama că e adevărat.

Dar fata tot n-a zis nimic.

— Cu toții îl iubim foarte mult pe Tuck. Și îți promit că nu-l vom abandona. Îl vom găsi, Red. Vom face tot ce putem.

O lacrimă s-a prelins peste nasul lui Red și a căzut pe pernă.

— Nu vom renunța. Noi nu facem așa. Noi suntem familia lui Tuck, a spus Celine.

Red n-a zis nimic.

Celine a despăturit ziarul și l-a așezat lângă brațele lui Red.

Fata l-a privit, apoi și-a dezmorțit trupul și s-a întins după ziar, cu mâinile tremurând.

Acolo, pe prima pagină a ziarului *Bramble Bee*, era o poză de-a lui Red dormind cu brațele înlănțuite în jurul carapacei lui Tuck. Fața țestoasei era îndreptată spre ea și lui Red i se păru că Tuck zâmbește.

O ȚESTOASĂ MULT-IUBITĂ A DISPĂRUT, scria în titlu. FAMILIA CERE AJUTORUL COMUNITĂȚII.

Celine s-a ridicat în picioare.

— Ne-ar plăcea să ni te alături azi. La masa de prânz și la căutări. La ce vrei tu să participi.

Red n-a spus nimic.

Dar o durea inima, pentru că-și dorea să participe.

CAPITOLUL 20

Durerea din inima lui Red s-a amplificat când, în mijlocul mesei de prânz, cineva a sunat la ușă. Celine s-a dus să răspundă.

— O, Doamne!

Glasul îi era plin de o surprindere autentică.

Din salon, acolo unde Red, Jackson și familia lui Marvin luau prânzul, puteau auzi foșnet de pași și murmur de glasuri. S-au ridicat cu toții și s-au dus după Celine, la ușa de la intrare.

Pe verandă erau o puzderie de oameni. Vecini, oameni de la biserică, puști de la școală. Erau chiar persoane pe care Red nu le mai văzuse până atunci. Zeci de oameni, cu toții îmbrăcați cu haine groase și având priviri hotărâte. Un bărbat cu păr blonziu și cu o mustață groasă i-a strâns mâna lui Jackson.

— Bill, a zis Jackson. Ce se petrece?

— Sper că nu v-am întrerupt masa de Ziua Recunoștinței, a spus Bill. Am venit să vă ajutăm să găsiți țestoasa.

— Am văzut articolul, a zis o femeie cu căciulă croșetată. Așa că am organizat un mic grup de căutări.

Red s-a simțit cuprinsă de speranță, ca un val fier-

binte și strălucitor. S-a uitat la Marvin, care i-a zâmbit larg.

— Acum chiar c-o să-l găsim! a spus el.

Bunicii lui Marvin s-au oferit să strângă masa cât timp Jackson și Bill au organizat trei grupuri pe aleea din fața casei. Red, Marvin și Celine făceau parte din cel de-al treilea grup. Soarele după-amiezii lumina totul în razele lui aurii și cerul era senin, albastru și nemărginit. Vânturile reci care se învârtiseră în jurul lui Red în ultimele câteva s-au mai încălzit, însă doar puțin.

— Tot nu vorbești? a-ntrebat-o Marvin când s-au îndepărtat.

Ea și-a înfipt mâinile în blana lui Gandalf și și-a mușcat buza. Marvin a dat din cap, ca și cum ar fi înțeles.

— E-n regulă.

În fața lor cineva striga:

— Tuck! Unde ești? Tuck!

Marvin a clătinat din cap.

— Îți vine să crezi că toți oamenii ăștia au venit datorită acelui articol? Ce tare!

Fata citise articolul din ziar de trei ori în dimineața aceea. Era întreaga poveste a lui Tuck. Cum fusese găsit în deșertul Arizona de niște studenți de la CU Boulder. Cum îl ținuseră câteva luni la sediul frăției studențești și cum fusese chemat Jackson pentru că Tuck fusese atât de grav rănit.

„Țestoasa asta e o adevărată luptătoare, spune Jackson Groove, salvatorul şi cel care a şi adoptat

țestoasa. Tuck e un supraviețuitor. Dar face parte din familia noastră și ne e dor de el. Fetița mea în special îi duce dorul. Vreau să-l aduc acasă cât mai repede cu putință."

Fiica adoptivă a soților Groove, Ruby, este cea din fotografia de deasupra, cu țestoasa seculară. Groove susține că fata și țestoasa au o legătură specială și că Ruby o caută pe țestoasă de când a dispărut, sâmbătă noapte, când o furtună stârnită din senin a măturat unele părți din Bramble cu rafale de peste 100 de kilometri pe oră.

Red s-a uitat mult timp la acea fotografie. Jackson trebuie s-o fi făcut cu telefonul în ziua în care l-a cunoscut pe Marvin și a adormit, mai târziu, cu obrazul lipit de carapacea lui Tuck. Nici nu știa de existența acelei poze.

Articolul dovedea că Celine vorbise serios. Nu renunțau la Tuck. Iar acum, zeci de oameni erau risipiți pe câmpurile din spatele fermei familiei Groove, căutându-l.

— O să-l găsim, i-a șoptit Celine lui Red, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Hai să facem un spin-eo! a zis Marvin, luând-o de mână pe Red.

Erau într-o pădurice, în spatele proprietății familiei Groove. Razele de lumină treceau prin crengile golașe ale copacilor, iar păsările cântau deasupra lor.

— Ce să facem? a-ntrebat Celine.

— Un spin-eo! Când faci un video-selfie și te învârți ca să le arăți oamenilor unde te afli. Eu am inventat asta.

Celine a râs.

— E pentru canalul tău de YouTube?

Marvin a dat din cap. Sărea pe vârful degetelor.

— Putem folosi telefonul dumneavoastră, doamnă G.?

Celine și-a scos mobilul din buzunarul de la spate.

— E cam vechitură. Nu cred ca are o cameră prea bună.

— E-n regulă. Toată lumea! Adunați-vă la un loc o secundă. Hai să arătăm lumii cum îl căutăm pe Tuck! Poate o să ajungem la știri, i-a zis el lui Red.

S-au strâns toți laolaltă, zâmbind și aprobându-l pe Marvin. Acesta se rotea cu telefonul lui Celine, strâmbându-se.

— Nu are cameră de selfie.

Părea de-a dreptul uluit. Domnul Kapule a izbucnit în râs și s-a îndepărtat de mulțime. I-a dat telefonul lui și i-a înapoiat mobilul lui Celine.

— Îmi pare rău că fiul meu e atât de snob într-ale tehnologiei.

Celine i-a făcut cu ochiul lui Red când Marvin a ridicat telefonul tatălui său. Îl ținea sus și se rotea cu el.

— Iată-ne! Neînfricatul grup de căutare a țestoasei! a zis el. Toată lumea să fluture mâinile!

Mulțimea l-a ascultat, râzând și ovaționând spre cameră.

— O să-l găsim, Red! a strigat Marvin.

— Daaaa! au urlat cu toții.

Inima lui Red a tresărit de speranță.

Aveau să-l găsească.

Trebuia să-l găsească.

După acel spin-eo al lui Marvin, oamenii au trecut la treabă și au început să caute cu seriozitate. Peste 30 de oameni l-au căutat pe Tuck în iarba înaltă până la genunchi, în spatele pietrelor, pe sub tufișuri, în jurul clădirilor de pe proprietate. Unii au trecut dincolo de gard, alții au mers kilometri întregi prin noroaie, cercetând șanțul de pe partea cealaltă. Marvin a vorbit tot timpul, umplând spațiul din jurul tăcerii lui Red. Ea mergea în ritmul glasului lui și simțea cum cuvintele blocate în gâtlej începeau să se dezmorțească.

Venim, Tuck. Te vom găsi.

Dar a trecut o oră, au trecut două și nici urmă de el.

Lumina soarelui îi orbea pe măsură ce ziua trecea. Oamenii își țineau palmele streașină la ochi și căutau în spatele unor pietre unde căutaseră și înainte. Nimeni nu mai striga numele lui Tuck. Încet-încet, dispoziția grupului s-a schimbat și toți au devenit mai tăcuți. Nodurile din pieptul lui Red s-au accentuat când cerul a început să se întunece. În trăncăneala lui Marvin au apărut pauze. Câțiva oameni i-au strâns mâna lui Jackson și s-au întors la mașinile lor. Din ce în ce mai mulți.

La trei ore și jumătate după începerea căutărilor, acestea au încetinit și, în cele din urmă, s-au isprăvit. Era din ce în ce mai întuneric în jurul lor. Întunericul o cuprindea și pe Red.

Familia Kapule a mai stat o oră, ajutându-i să-l caute, cu lanternele în mână. În cele din urmă însă s-au săturat.

— O să-l căutăm mâine din nou, a zis Marvin.

A îmbrățișat-o țeapăn pe Red, înainte de a sui cu toții în mașină.

— Îmi pare rău, puștoaico, a zis domnul Kapule, punându-i o mână pe umăr.

— Nu-ți pierde speranța, Red, i-a spus doamna Kapule, mângâind-o pe obraz.

Red a rămas pe verandă, privind un nor palid de abur ce se ridica deasupra mașinii familiei Kapule când domnul Kapule a pornit motorul. Un vânt înghețat i-a tremurat în degete și i s-a ciufulit părul.

Marvin a dat jos geamul din spate și i-a făcut cu mâna.

— O să-l găsim, Red! a urlat el. Știu eu c-o să-l găsim!

Red i-a urmărit din priviri cum pleacă și n-a spus nimic.

CAPITOLUL 21

La mult timp după ce stopurile mașinii familiei Kapule s-au pierdut în noapte, Celine a venit lângă Red pe verandă, punând o mână pe umărul fetei.

— Hai să facem o plimbare, a zis ea.

În ultimele câteva săptămâni, Red văzuse cum Celine iese la plimbările ei nocturne, cu Gandalf și cu ceilalți câini pe urmele sale. Red nu înțelegea de ce, dar de câte ori o zărea pe Celine plecând, experimenta senzația pierderii. Celine n-o invitase pe Red să vină cu ea din acea noapte, din primul weekend aici al fetei.

Celine i-a atins cu delicatețe părul lui Red.

— Haide. Vreau să-ți arăt ceva.

Deși erau încotoșmănate în pardesiuri, aerul nopții înțepa. Aburii albi și cețoși le jucau în jurul chipurilor cu fiecare răsuflare. Frigul făcea ca inima lui Red să tresară și mai mult de grija lui Tuck.

Celine ducea un felinar ce arunca o lumină galbenă și palidă pe jos, ca un arc înaintea pașilor lor. Firele uscate de iarbă aruncau în urma lor niște umbre filiforme.

— Am ajuns.

Celine s-a oprit, așteptând-o pe Red s-o prindă din urmă și ridicând felinarul mai sus.

În fața lor se afla un bolovan imens, formând un unghi ciudat cu pământul. Red văzuse stânca aceea în timpul căutărilor. De la depărtare, i s-a părut că seamănă cu un frisbee ghinionist, prins într-un jgheab. Acum vedea însă că era la fel de mare ca o masă.

Trei dintre câini se tot învârteau, adulmecând iarba și jucându-se, dar Gandalf a sărit pe stâncă, de parcă fusese acolo de o sută de ori. Celine a lăsat felinarul jos și a întins una dintre păturile pe care le adusese. Câinele s-a așezat pe partea de sus a acesteia.

Celine s-a pus și ea pe pătură, sprijinindu-și capul de coastele lui Gandalf și arătându-i lui Red locul de lângă ea. Fata s-a întins lângă mama ei adoptivă, iar Celine a așezat peste ele cea de-a două pătură. Red s-a foit, deschizând un gol de aer rece între brațul ei și al lui Celine. A închis ochii, încercând să alunge emoțiile care se roteau înăuntrul său. Gandalf a oftat, de parcă acea ghemuială drăgăstoasă pe bolovan era tot ce-și dorea de la viață.

Red a expirat și a deschis ochii.

Deasupra lor, întreaga galaxie scânteia. Calea Lactee se curba în spațiu atât de clar, încât Red îi zărea nuanțele albastre și roșii și verzi și galbene, ca pe niște sclipiri de cristal în lumina lumânării. Cerul fără lună era ca cerneala, iar stelele străluceau prin bezna catifelată cu un soi de nesăbuință. O sălbăticie atât de pură, încât Red o putea auzi.

Putea auzi stelele.

Noaptea era vie, vibrând cu tonul profund al unei orchestre de coarde și al unui tril înalt de soprană. Parcă era una dintre simfoniile lui Buni, dar mai grandioasă și mai plină de emoție decât Beethoven. O stea căzătoare s-a prelins din înaltul văzduhului spre orizont, iar cântecul i s-a stins pe măsură ce se prăbușea.

— Le auzi? a-ntrebat Celine.

Nu era posibil. Stelele nu cântau. *Sau cântau?*

Red a clătinat neîncrezătoare din cap. Celine și-a înclinat capul spre al fetei.

— Le-am rugat să cânte pentru tine.

Red a simțit un fior familiar pe piele. Era același fior pe care-l simțise când făcuse vântul să se joace cu frunzele pentru căței. Același fior pe care-l simțea de câte ori ea și Buni scriau în caiet.

Era fiorul lucrurilor imposibile.

S-a ridicat, îndepărtându-se de Celine. Cum făcea asta? Cum poate *ruga* cineva cerul să cânte?

Nu-l făcea. Nu poate, și-a zis Red. *E imposibil.*

Mereu pare *imposibil...*

I-au murmurat în minte vorbele lui Buni. Red a închis ochii și a scuturat din cap. *Nu.* Nu mai voia să creadă în lucruri imposibile! Un vânt tăios i-a cutreierat coastele, făcând pătura de polar să fluture. Celine a prins-o cu lejeritate și a întins-o la loc.

— Îmi place enorm să vin aici. Voiam să te aduc și pe tine, dar știam că ai nevoie de timp, a zis Celine.

Red s-a încruntat, privind mișcările ușoare ale lui Celine. S-a uitat din nou sus, spre cer, și i s-a făcut pielea de găină când muzica a crescut în intensitate.

Celine a arătat spre un mănunchi mic și scânteietor de stele.

— Acelea sunt preferatele mele. Pleiadele. Numite și Cele Șapte Surori. În mitologia greacă, erau șapte surori frumoase, pe care Zeus le-a transformat în stele.

Red s-a uitat la mama ei adoptivă. Emoțiile încă îi șuierau în vârful degetelor. *Rugase stelele să cânte.*

— Tatăl lor, Atlas, a fost pedepsit pentru că s-a răsculat împotriva zeilor. A fost condamnat să poarte cerurile pe umeri pentru veșnicie și să nu se poată întoarce niciodată la copiii lui. Durerea surorilor a fost atât de mare, încât le-a distrus.

Red a privit Pleiadele scânteind deasupra ei. Stelele erau mici în comparație cu alte constelații, strânse laolaltă ca o versiune mai mică a Carului Mare. Una dintre Surori era mai palidă decât celelalte, o șoaptă de stea. Celine a continuat:

— Moartea lor a fost jelită de toți zeii. Dar Zeus voia ca frumusețea – nu suferința – să le definească pe surori, așa că le-a transformat în stele.

Acum muzica ce vibra în aerul nopții părea tristă. Însingurată. Când ochii i s-au mai obișnuit cu întunericul, Red s-a gândit că poate vedea singurătatea. Acolo, sclipind între stele. Un întuneric, mai profund decât cerul nopții, ca o cicatrice în văzduh. Ca și cum cineva sculptase o panglică de lumină stelară, lăsând o beznă dureroasă în urma sa.

Durerea din pieptul lui Red pulsa cu fiecare bătaie a inimii. Celine a spus:

— Îmi plac Pleiadele pentru că le înțeleg. Înțeleg pierderea. Înțeleg cum durerea pierderii cuiva drag te poate înghiți cu totul.

Red s-a cutremurat și și-a dus genunchii la piept, îmbrățișându-i. După o scurtă tăcere, Celine a zis:

— Mi-am pierdut fiul.

Glasul îi era liniștit și egal. Red s-a simțit luată prin surprindere.

Simfonia celestă s-a îndulcit în timp ce vorbea Celine.

— Roan. A... a murit când avea șase ani. S-a îmbolnăvit. Într-o zi era bine-mersi, în următoarea...

A strâns buzele și a inspirat adânc.

— Meningită.

Și-a dres glasul.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar încă doare. Mi-e dor de el. În fiecare zi.

Câteva lacrimi mute au sclipit pe obrajii lui Celine.

Tristețea de pe chipul ei i-a amintit lui Red de felul în care arăta uneori Buni, după ce mama ei plecase. Era o tristețe în formă pură, fără margini. O tristețe atât de mare, că n-o puteai privi. Red s-a reîntors spre stele și le-a ascultat muzica. Ceva s-a dezlănțuit în sufletul ei.

— Mi-e dor de Buni.

Celine a închis ochii la auzul vocii lui Red. Red însăși era surprinsă de propria voce.

— Bunica ta?

Brusc, lacrimile s-au ivit și în ochii lui Red și nu le putea alunga.

— Mda.

Celine și-a întors chipul spre Red.

— Ce s-a întâmplat?

Red a închis ochii ca să-ndepărteze acele amintiri. *Pielea lui Buni devenea gri precum cenușa. Avea brațele atât de subțiri încât oasele ei o înțepau. Vânătăile îi înfloreau la cea mai mică atingere.* Mai existau și alte amintiri. Ale mamei ei. Ale pastilelor pe care Buni încerca să le ascundă, dar mama le găsea întotdeauna și le lua. Ale felului în care mama ei a dispărut când Buni avea cel mai tare nevoie de ea.

— Și ea s-a îmbolnăvit.

Celine s-a rostogolit pe o parte. Avea o voce blândă și caldă.

— Amintirile pot fi uneori dureroase.

Red nu și-a luat ochii de la stele. Muzica era acum vagă și de-abia se auzea sub vântul ce i se aduna pe dinăuntru.

— Încă mă doare. Dar nu așa, ca odinioară. Atunci parcă eram prinsă într-un uragan. Parcă nu puteam să mă mai mișc și nici să respir fără să fiu îndoită de durere.

Celine a inspirat lentă, iar muzica stelară a pălit și mai mult.

— Suferința ne schimbă. Ne poate transforma în niște persoane pe care nu le recunoaștem. Dar asta...

A făcut un gest spre cer.

— Muzica îmi reamintește că sunt iubită. Mă readuce la viață.

Lui Red i s-a pus un nod în gât. Buni spunea ceva asemănător despre dans. Dacă toasterul ardea ceva,

ea scutura din fund și sărea cu mâinile ridicate. Când murea motorul mașinii, Buni valsa în jurul acesteia, atingând capota la fiecare mișcare.

— O readuc la viață dansând! spunea ea rotindu-se, cu mâinile sus, în aer.

Și funcționa.

Toasterul nu mai ardea lucruri. Mașina pornea. Lucrurile stricate reveneau la viață, iar Buni zâmbea ca și cum avea un secret și o îmbrățișa cu putere pe fetiță.

Red s-a cutremurat.

Buni putea învia lucrurile dansând. Celine făcea stelele să cânte. Toate speranțele imposibile ale lui Red au pulsat în interiorul ei. Să-l găsească pe Tuck, să-și reîntâlnească mama, să se potrivească în lumea asta.

De la moartea lui Buni, Red nu mai căutase imposibilul. Păstrase caietul pentru că era tot ce-i rămăsese de la Buni, dar lucrurile imposibile pe care le strânsese în paginile acestuia păreau reci și pustii. Găunoase ca promisiunile încălcate.

Înainte, Red sperase la tot felul de lucruri imposibile. Sperase ca mama ei să se întoarcă. Sperase ca Buni să se facă bine. Sperase și sperase.

Dar Buni nu s-a făcut bine.

Iar mama ei nu s-a oprit din luatul pastilelor.

După ce Buni a murit și mama ei a fost arestată, Red a pierdut totul. Familia ei, căminul ei. Credința ei.

Dar în seara aceasta cerul cânta pentru ea. Totul pentru că Celine îl rugase s-o facă. Dacă imposibilul –

cum ar fi stelele cântătoare – se putea întâmpla, atunci poate că și lucrurile la care spera ea puteau deveni realitate. Dacă credea.

Dar oare credea?

Își dorea din tot sufletul să o facă.

S-a întors spre mama ei adoptivă.

— Vreau să-ți arăt ceva, a zis ea.

CAPITOLUL 22

— Ce-i asta?

Celine a îndreptat încet paginile caietului. Red și-a scos haina și s-a așezat pe pat.

— Mi l-a dat bunica mea.

S-a întins și a netezit o altă pagină, urând faptul că erau îndoite și mototolite și că asta se întâmplase din vina ei.

— L-am făcut împreună.

Mama ei adoptivă părea uluită. Faptul că Red vedea caietul imposibil în mâinile lui Celine o făcea să se simtă de parcă, pentru prima oară în câțiva ani, lumea stătea așa cum trebuia. Lui Buni i-ar fi plăcut la nebunie să audă stelele cântând și i-ar fi plăcut la nebunie și de Celine. Red și-a dat seama de lucrul acesta, brusc și profund, ca de ceva ce știa de când lumea.

Celine a dechis caietul la una dintre paginile etichetate drept *IMPOSIBILE*.

— Lui Buni îi plăceau mult lucrurile imposibile, așa că a început să le colecționeze, a zis Red.

Celine a mărit ochii, cercetând pagina din priviri.

— Să le colecționeze?

— Mda. Buni a scris lucrurile despre care oamenii credeau că sunt imposibile și apoi s-a demonstrat că de fapt nu sunt așa. Vezi?

A arătat spre cuvintele *Escaladarea celui mai înalt munte din lume,* notate cu scrisul lui Buni.

— Buni m-a învățat despre Everest. E în Nepal. Oamenii îl credeau imposibil de urcat pentru că e atât de înalt și de rece și pe vârful lui nu e suficient aer. Mulți oameni au murit încercând să-l urce.

Celine se uita acum la Red. Avea ochi strălucitori, de parcă avea de gând să plângă, doar că zâmbea.

— Dar apoi a venit tipul ăsta...

— Sir Edmund Hillary, a spus Celine, dând din cap.

— Da. L-a escaladat în 1953 cu un tip pe nume Ten... Ten...

Red s-a încruntat, mijind ochii la numele pe care-l scrisese cu mult timp în urmă.

— Tenzing Norgay, a zis Celine.

— Da, el.

Red a ridicat din umeri.

— Buni și cu mine căutam tot felul de lucruri de genul acesta. Dar n-am avut timp să-l terminăm.

Celine a mai dat câteva pagini, citind notițele scrise de Red, despre zborul pe Lună și escaladarea Everestului. Pe măsură ce citea, își masa partea dreaptă a gâtului, scuturând un pic din cap, cu un mic zâmbet pe buze.

— Mi se pare senzațional, a spus ea.

S-a sprijinit de umărul lui Red.

— *Tu* ești senzațională.

Red s-a înroșit. Celine a dat altă pagină.

— Bondari?

— Oamenii spuneau că e imposibil ca bondarii să zboare pentru că au trupurile prea grăsuțe pentru aripile lor, i-a explicat Red.

Celine a dat din cap.

— Oamenii spun că bondarii sfidează legile fizicii.

— Da. Care *oameni*, mă rog?

Celine a râs.

— Nu știu. Dar oamenii ăștia nu cred că sunt pe gustul meu deloc.

Red a surâs.

— Nici pe al meu.

Celine a citit scurta notiță și a arătat spre cuvintele lui Red.

— *Bondarul creează propria sa tornadă.*

Apoi a zâmbit.

— Chiar citeam un articol despre bondari, zilele trecute. Spunea că aripile unui bondar creează *două vârtejuri separate*, unul de fiecare parte a trupului. Acestea nu se unesc niciodată. Dacă s-ar uni, bondarii ar fi mult mai aerodinamici. Ar putea zbura cu mai multă ușurință. În schimb, bondarii s-au adaptat la haos.

Red a mângâiat-o pe Gandalf pe cap și s-a gândit la bondari, la cele două tornade separate care le învârt aripile, purtându-i prin viață. Și-ar fi dorit ca vântul să fie așa – controlabil. Poate că bondarii nu erau aerodinamici, dar măcar își puteau stăpâni tornadele.

Celine a mai citit câteva notițe. Îi plăceau mai ales părțile despre femeile care făcuseră lucruri uimitoare și care nu erau recunoscute în cărțile de istorie.

— Cred că mi-ar fi plăcut foarte mult de bunica ta, a zis Celine.

Și-a pus un braț peste umerii lui Red. Iar fata nu s-a retras.

— Mulțumesc că ai împărtășit asta cu mine, Red. E cu adevărat ceva special. Tu ești...

A clătinat din cap, ca și când nu și-ar fi găsit cuvintele.

— Sunt foarte mândră de tine.

Red nu știa ce să spună. A luat caietul de la Celine și a mângâiat-o mai departe pe Gandalf. Celine s-a ridicat și și-a întins oasele.

— A fost o zi lungă, a zis ea.

— Celine?

Lui Red i se părea că încă aude sunetul îndepărtat al stelelor cântătoare ale lui Celine. A zâmbit.

— Cred că și lui Buni i-ar fi plăcut de tine.

CAPITOLUL 23

A doua zi – după ce au vorbit pe video cu fiica lui Jackson, Nicole, și cu familia ei; după ce-au petrecut câteva ore căutându-l pe Tuck; după ce au jucat o rundă de Scrabble împotriva lui Jackson, cu Celine în echipă; după ce l-a ajutat pe Jackson să aducă sacii mari cu decorațiunile de Crăciun din pod – după toate acestea, Red a intrat în dormitorul ei și și-a despachetat rucsacul ei portocaliu urât mirositor.

Nu mai credea că familia Groove o s-o trimită de acasă.

Și avea dreptate. Domnișoara Anders n-a mai venit.

Marvin și familia lui i-au vizitat vineri seară. Au adus mâncare, iar Marvin a convins-o pe Red să filmeze împreună un alt episod din *Kitchen Kahuna*. I-a spus că episodul în care apăruse alături de el a avut mai multe vizualizări decât oricare altul.

Și-au petrecut dimineața de sâmbătă căutându-l pe Tuck. Vineri seara, Red și Marvin au făcut fluturași pe care i-au printat și i-au împrăștiat sâmbătă prin cartier. Oamenii au promis să se mai uite după el. Jackson a raportat dispariția lui Tuck inclusiv la poliție, pentru orice eventualitate.

— Mă-ndoiesc sincer că l-a luat cineva, a zis el. Dar vreau să iau în calcul toate opțiunile.

Cu cât trecea mai mult timp de când a dispărut Tuck, cu atât părea mai imposibil să fie găsit. Dar Red nu se putea opri să se gândească la lucrurile imposibile. A explorat biblioteca lui Celine, căutând cărți despre lucrurile importante care fuseseră pierdute. A găsit o carte despre un oraș numit Pompeii și o alta despre *Titanic*.

Celine a luat-o cu ea, în acea după-amiază, la biblioteca din Bramble, iar Red a descoperit tot felul de cărți nemaipomenite. Cărți care-i aduceau un fior familiar pe piele. A aflat despre niște broaște care mureau iarna de îngheț, dar reveneau la viață în timpul verii. Meduze care nu mureau niciodaă. Doctori care învățau cum să crească părți ale trupului omenesc – inimi și chiar creieri – în laboratoare, ca într-o zi să le poată folosi pentru a salva viețile oamenilor.

Ideea atâtor lucruri imposibile pe lume o făcea pe Red să amețească de uimire.

Și, uite-așa, duminică seara fata a scos caietul cu lucruri imposibile. Nu adăugase nimic în el de ani întregi, în afara pozei din ziar cu Tuck, pe care o tăiase și o lipise la interior cu mare grijă. Dar acum nu se mai putea abține. Aflase atât de multe lucruri uluitoare în ultimele câteva zile, încât *trebuia* să noteze câteva dintre ele.

Red s-a așezat în boxa pustie a lui Tuck, cu cărțile deschise în fața ei și cu caietul în poală. Dar nu se putea concentra. Se tot holba în jurul ei la găurile în forma lui Tuck. Cu câteva zile în urmă, Celine curățase boxa,

scoțând urina de țestoasă din podelele de lemn și aruncând paiele și hrana veche. Spunea c-o pregătește pentru el, ca să aibă un loc frumos în care să se întoarcă.

Red își dorea ca Tuck să se grăbească.

— Red?

Fata a tresărit. Celine stătea lângă poartă. Red n-o auzise venind în hambar.

— Cum merge treaba aici?

— Bine.

Red a închis iute caietul. Fusese prea distrasă și nu scrisese nimic.

Celine a intrat în boxă și s-a uitat în jur, masându-și cu degetele scobitura gâtului. I se citea în ochi că și ei îi e dor de Tuck. După o clipă, s-a așezat pe un balot de fân, alături de Red. Fata și-a tras genunchii la bărbie.

— Trebuie să vorbim.

Ceva din tonul lui Celine i-a transmis lui Red un fior nervos. Paiele proaspete de pe podea au zburat departe de Red, departe de orice avea de spus Celine. Red și-a strâns pumnii și i-a apăsat de partea de sus a pantofilor.

Celine a privit paiele, preț de o clipă.

— Am vorbit cu domnișoara Anders.

Niște fiori înghețați au început să-și facă simțită apariția în vârful degetelor lui Red, urcându-i în brațe, direct spre inimă. Oare greșise când își despachetase rucsacul? Până la urmă, o trimiteau de-acolo?

A închis ochii. *366 de zile*, și-a reamintit. Chiar dacă Celine și Jackson n-o mai voiau, mai avea doar 366 de zile în sistem. Apoi mama ei va fi eliberată și lucrurile vor reveni la normal.

Lângă ea, Celine și-a înlăturat un fir de fân de pe cracul pantalonului.

— I-am povestit despre scrisoarea mamei tale. Cea care a fost returnată, a zis ea. Am găsit-o ieri, când ți-am schimbat așternuturile.

Celine a privit-o cu tristețe. Surpriza i-a zguduit tot trupul lui Red. Nu le rupsese pe toate?

— Au fost mai multe? a-ntrebat Celine, privindu-i expresia lui Red.

Red și-a mușcat buza și lacrimile i-au înțepat ochii.

— O, Red. De ce nu mi-ai spus? Puteam să înfruntăm situația asta împreună.

Red a clipit. A ridicat din umeri. Voise să-i spună lui Celine, dar îi era teamă să nu-și trădeze mama. Scrisorile erau ceva intim. Era secretul *lor*. S-a foit pe balotul de fân, îndepărtându-se de Celine.

Aceasta și-a trecut o mână peste față.

— Domnișoara Anders a vorbit cu avocatul mamei tale. Cred că a făcut o petiție pentru eliberare condiționată înainte de termen. Și-a încheiat programul de reabilitare, iar judecătorul a decis s-o elibereze.

Celine s-a oprit și a clătinat scurt din cap.

Fiorii din brațele lui Red au devenit niște fulgere, albe și fierbinți. Red s-a uitat la Celine, la buzele ei strânse. Celine își strânsese și pumnii în poală. Părea... *furioasă*.

— Deci...

Red a încercat să-și pună cuvintele într-o ordine acceptabilă.

— Asta înseamnă că mama iese mai devreme din închisoare?

Pielea i se părea dintr-odată prea strâmtă, de parcă o ținea țintuită locului când totul din ea își dorea să zboare.

Ochii verzi ai lui Celine au sclipit cu niște lacrimi pe care Red nu le înțelegea.

— Red.

Celine a făcut o pauză, dând din nou din cap.

— Mama ta a ieșit deja. A fost eliberată acum trei luni.

CAPITOLUL 24

ACUM 48 DE LUNI

După moartea lui Buni, Red și mama ei și-au luat relația de la început.

— Gata cu pastilele, a promis mama ei.

Red s-a uitat cum mama ei varsă două sticluțe cu pastile mici și albe în toaletă. *Pleosc pleosc pleosc.*

— Nu mai am nevoie de ele, a zis ea și a strâns-o pe Red în brațe. Am aici tot ce-mi trebuie.

Și-au petrecut ziua la Grădina Zoologică din Denver, ținându-se de nas în căsuța maimuțelor și zăbovind pe lângă spațiul ocupat de ursul-polar, în speranța că ursul somnoros se va trezi și va face ceva palpitant.

Soarele lumina șuvițele arămii și blonde din părul negru al mamei sale. Aceasta a spus:

— Ce-ar fi făcut Buni?

Red a strâmbat din nas, gândindu-se. Mama ei a început să-și legene lent șoldurile, cu brațele îndoite de la coate. Fetița a izbucnit în râs.

— Ar fi dansat ca să-l readucă la viață!

— Corect!

Așa că asta au făcut. S-au rotit și au sărit, s-au răsucit și au aplaudat, s-au legănat și s-au contorsionat.

Când săreau ca niște gazele, vântul le ridica și mai sus. Când fâlfâiau din aripi ca niște zâne, briza le mângâia părul negru, îl mătura în jurul fețelor lor și îl încurca în râsetele lor vesele. Oamenii se opreau să le privească, ba chiar să le filmeze cu telefoanele.

— Funcționează! a strigat Red.

Mulțimea ovaționa și aplauda. Ursul-polar se ridicase în picioare, legănându-și capul în ritmul lor. Părea încântat și se răsucea în cerc, în timp ce Red și mama ei făceau același lucru.

— Am reușit! a zis Red râzând. L-am readus la viață dansând!

S-au prins de mâini și s-au răsucit atât de repede, încât Red nu vedea decât chipul zâmbitor al mamei, părul ei fluid și ochii căprui și strălucitori, limpezi și aprigi în lumea cețoasă din jurul lor.

ACUM 36 DE LUNI

Red și-a încălzit la cuptorul cu microunde o porție semipreparată de macaroane cu brânză. Erau ultimele resturi de mâncare din congelator.

Erau ultimele resturi de mâncare din toată casa.

A scos folia de plastic de pe caserolă, evitând cu grijă aburul fierbinte, și s-a gândit la povestea pe care Buni obișnuia să i-o spună despre Iisus. Cum, o dată, nu avea decât foarte puțină mâncare, dar a făcut un lucru imposibil, iar hrana respectivă a devenit suficientă pentru 5 000 de oameni.

Red și-ar fi dorit și ea un astfel de miracol. Nu avea nevoie de mâncare pentru 5 000 de oameni. Dar avea nevoie ca mama ei să-și amintească să cumpere diverse lucruri. Cât de curând.

Pe la miezul nopții, când cineva a bătut la ușă, Red spera că, în sfârșit, mama ei s-a întors acasă. Stomacul îi chiorăia din nou.

Dar nu era mama ei.

Red a țipat când ușa s-a dat de perete. A dat fuga în dormitor și s-a vârât sub patul în care dormea alături de mama ei. Câteva voci masculine și puternice se auzeau tunând din camera din față, apoi un glas răgușit de femeie le-a spus să vorbească mai încet. Câteva minute mai târziu a văzut o pereche de pantofi negri tociți în prag.

— Ruby?

Era glasul răgușit al femeii. Red s-a ghemuit și mai mult, încercând să se stăpânească.

Dar vântul a dat-o de gol.

Un curent înfricoșat i s-a ridicat din piele, suflând cu putere de sub pat ghemotoacele de praf, chitanțele mototolite și mucurile de țigară. Red a pus mâna peste hârtiile de lângă capul ei, pentru ca acestea să nu mai foșnească.

Prea târziu.

Pașii s-au apropiat. O pereche de glezne s-a oprit lângă pat. Niște genunchi și-au făcut apariția, lipiți de covor. Niște mâini. Apoi o față – ovală, cu piele maronie, pomeți înalți și buze pline, de culoarea vișinei putrede. Un păr des și natural, tuns scurt.

— Aici erai, a spus femeia. Ruby, draga mea. Eu sunt domnișoara Anders. Mi-e teamă că am niște vești proaste despre mama ta.

ACUM 11 LUNI

— Ce-i asta?

Cel Mai Mare Dintre Băieți a apărut din pământ, din iarbă verde și i-a smuls lui Red scrisoarea din mâini. A cercetat-o din priviri, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— În sfârșit ți-a scris *mămica* ta?

Râsul lui ascuțit și monoton i-a atras pe Mijlociu și pe Cel Mai Mic dintre Băieți, așa cum un bec atrage niște molii. Au început să râdă, în vreme ce Cel Mai Mare Dintre Băieți ținea hârtia deasupra capului, pentru ca Red să nu ajungă la ea.

— Dă-mi-o înapoi!

Red sărea, se-ntindea după ea, rata ținta.

— Ia să vedem, ce zice? a-ntrebat Cel Mai Mare Dintre Băieți. Și-a amintit, în sfârșit, cine ești?

Red a sărit și a ratat din nou. A strâns pumnii și s-a uitat urât la băiat.

— Dă-mi-o înapoi.

— Sunt surprins că mama ta chiar știe să scrie!

Câteva frunze uscate au zburat deasupra ierbii și s-au încolăcit în jurul gleznelor celor trei băieți. Clopoțeii de vânt de pe veranda din spate a Mamei cu M mare au început să zornăie, apoi să zăngăne.

— Nu e a ta, a zis Red.

Glasul îi tremura. Frații mai mici n-au observat tremurul aerului, dar Cel Mai Mare Dintre Băieți, da. El a rânjit și s-a apropiat. Hanoracul lui cu fermoar s-a umflat ca un balon.

— Nu cred c-ar trebui să citești chestia asta, a spus el. De câte ori primești așa ceva, plângi toată săptămâna până adormi, ca un *bebeluș*.

A întins scrisoarea, lăsând hârtia să se mototolească în bătaia vântului. Red s-a repezit după ea.

— Dă-mi-o înapoi!

Băiatul s-a ferit de mâinile ei și a izbucnit din nou în râs.

— Ce se întâmplă aici?

Mama cu M mare a apărut pe ușa din spate. A mijit ochii.

— Adrian, ce e asta?

Cel Mai Mare Dintre Băieți a lăsat brațul în jos și a făcut o mutră inocentă.

— Eu doar o ajutam pe Red. Nu-i așa, Red?

Ea i-a aruncat o privire urâtă, dar el a vorbit din nou înainte ca ea să poată spune ceva.

— A scăpat pe jos scrisoarea și era să i-o ia vântul.

I-a vârât-o cu forța în mâini.

— Uite. *Cu plăcere.*

Mama cu M mare a oftat și le-a spus să intre și să se spele înainte de cină. Red a împăturit cu grijă scrisoarea mamei sale și și-a îndesat-o în buzunar. Cel Mai Mare Dintre Băieți avea dreptate – plângea toată noaptea. Dar din cauza celor scrise în scrisoare.

Plângea pentru că primise, de fapt, nicio scrisoare.

ACUM 6 LUNI

Mamă,

Sper că ai primit ultima mea scrisoare. Mi-e tare dor de tine.

Și de Buni mi-e dor. M-am gândit mult la ea în ultima vreme. La moartea ei. A fost o furtună puternică în noaptea aceea. Mai ții minte? N-ai vorbit niciodată despre asta și nici măcar n-ai fost acolo, dar mereu am crezut că a fost furtuna ta.

Îmi amintesc de asistenta din rezerva de la spital, unde eram cu Buni. Îmi plăcea de ea. Mesteca bomboane cu scorțișoară și strecura mereu cuvinte spaniole în fraze.

O țineam pe Buni de mână. Era subțire ca hârtia și rece ca zăpada. Asistenta a spus:

— Rezistă acolo, Rose. Va veni dintr-o clipă-n alta.

O tot repeta, chiar dacă Buni nu mai era conștientă, iar răsuflarea îi era încărcată și șuierătoare. Apoi mașina care bipăia laolaltă cu inima ei a scos o notă prelungă, după care asistenta a oprit-o.

Când ai ajuns acolo, în cele din urmă, ploua din greu și fulgera și-mi amintesc că era atât de frig în camera de spital. Ai dat buzna înăuntru și erai udă leoarcă din cauza ploii. La început, nici nu te-ai uitat la mine. Te holbai pur și simplu la Buni care zăcea acolo, mică și neclintită. Apoi te-ai așezat pe scaunul de lângă pat, ai luat-o de mână pe Buni și ai început să plângi. Mai ții minte?

Vântul vâjâia și luminile pâlpâiau. În cele din urmă, m-ai chemat la tine și m-ai îmbrățișat atât de tare încât mi s-a părut c-o să-mi trosnești oasele. Și m-ai spus:

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am fost aici. Îmi pare rău îmi pare rău îmi pare rău

Exact așa la nesfârșit.

— Îți promit c-o să fiu o persoană mai bună, ai zis.

Te-am îmbrățișat, la rândul meu, și ți-am spus:

— E-n regulă, mami.

Pentru că era în regulă. Pentru că, deși nu ai fost acolo pentru Buni, știam că vei fi acolo pentru mine.

De-abia aștept să te întorci, mamă. Mi-e dor de tine.

ACUM 3 LUNI

Mama lui Red a ieșit din închisoare și nici măcar nu i-a spus.

CAPITOLUL 25

— A ieşit deja?

Întreaga lumea se învârtea ameţitor. Red şi-a înfipt unghiile în balotul de fân pe care stătea. Celine şi-a aşezat mâna pe spatele lui Red. Fata a încercat să se zbată, dar Celine n-a lăsat-o.

— Red, uită-te la mine, te rog.

Red şi-a dat seama că răsufla cu greutate. Nu era suficient aer, nici lumină, nici spaţiu.

Mama ei ieşise deja. Dar nu venise după ea. Nici măcar n-o anunţase. De trei luni.

— Putea să... Aş fi putut merge cu ea.

Şi-a ridicat privirea la Celine.

— Nu era nevoie să vin aici! Puteam să merg acasă cu ea!

Glasul îi era din ce în ce mai ridicat şi mai piţigăiat, cu fiecare cuvânt rostit.

— Domnişoara Anders m-a adus aici! De ce a făcut asta?

Celine şi-a mutat mâinile pe umerii lui Red, de parcă ar fi încercat s-o oprească să-şi ia zborul.

— Domnişoara Anders n-a ştiut, Red. Credea că mama ta era în continuare la închisoare. Şi ea e supărată. A fost o eroare în acte – nu ştiu. Nu mai contează.

Red a țâșnit în picioare.

— M-ai mințit. M-ați mințit cu toții!

— Nu.

Vocea lui Celine era atât de fermă, încât a oprit imediat acuzațiile lui Red.

— Noi *nu* te-am mințit, Red. Jackson și cu mine *nu* vrem să te ținem departe de mama ta. Ne pasă de tine.

A înclinat capul, căutând contactul vizual când Red s-a uitat în altă parte.

— Mă auzi? Vrem ce e mai bine pentru tine. Și dacă... dacă asta înseamnă mama ta – glasul i-a tremurat puțin –, atunci vom face ca visul ăsta să ți se îndeplinească. Mă înțelegi?

Red s-a prăvălit pe podeaua boxei lui Tuck. Celine a urmat-o și s-a așezat lângă ea, cu o mână pe umerii fetei. Red n-a încercat s-o dea la o parte.

— Nu știu de ce mama ta nu ți-a spus că a ieșit, a zis Celine. Dar acum vrea să te vadă. Avocatul ei i-a cerut domnișoarei Anders să aranjeze o vizită.

Ochii ei au cercetat chipul lui Red.

— Tu vrei s-o vezi? Sau mai ai nevoie de niște timp?

Și uite-așa, furia lui Red s-a evaporat și speranța i-a luat locul. *Sigur* că voia să-și vadă mama! Și sigur că și mama ei voia s-o vadă. Poate că totul fusese o greșeală. Poate că mama ei voia s-o ia înapoi imediat.

O amintire s-a strecurat în mintea lui Red, ca un șarpe somnoros. Ea și mama ei ghemuite în pat, cu frunțile aproape lipite una de alta. Răsuflarea fierbinte a mamei pe chipul lui Red, când a spus:

— Mă iubești?

Red și-a deschis larg brațele.

— Te iubesc de nu știu câte ori mai mult!

Mama ei a gâdilat-o pe buric.

— Te iubesc de un infinit de ori mai mult!

— Infinit! a chicotit Red.

A cuprins obrajii mamei în palmele ei, strângându-i până când buzele i-au ieșit în afară.

— Eu te iubesc de un infinit de ori, plus *unu*!

Mama a gâdilat-o, iar Red s-a zvârcolit, încă țipând:

— *Plus unu! Plus unu!*

O altă amintire-șarpe s-a descolăcit, șuierând lângă prima.

Domnișoara Anders spunând că mama ei nu se mai întorcea. Că Red trebuia să locuiască alături de altcineva.

— Buni? întrebase ea, deși știa deja că Buni murise.

— Nu, fetiță dragă. Cu altcineva.

Red voia să spună: *Dar sunt niște străini.* Voia să spună: *Pot să aștept. Nu-mi trebuie decât niște mâncare semipreparată și gata.* Voia să spună: *Se va-ntoarce, știu eu că se va-ntoarce.*

Amintirile i se roteau în minte, urmate de nori șerpuitori de speranță și de teamă. Șuvoaie de aer rece îi ieșeau din mâini și din brațe, iscând un mic ciclon printre paie. L-a privit rotindu-se până când Celine a acoperit mâinile lui Red cu degetele sale și vântul s-a potolit.

Red s-a sprijinit de Celine, dintr-odată obosită. Celine mirosea a lavandă și a raze de stea, era catifelată, caldă și statornică.

— De ce n-a venit după mine? a-ntrebat Red.

— Nu știu.

Acum glasul lui Celine era la fel de mic ca glasul lui Red. I-a netezit părul lui Red și i l-a dat după ureche.

Red și-a pus capul în poala lui Celine și și-a lăsat lacrimile să curgă. Mama ei adoptivă o strângea în brațe cu putere.

Pentru prima oară, vântul amuțise.

...dar știu că a o lua de la început e imposibil

Odată, un om de știință a prins o meduză și a vârât-o într-un borcan, la el în bucătărie.

Apoi a uitat de ea.

Mai târziu, când s-a întors, meduza dispăruse. În locul ei, pe fundul borcanului, rămăsese o mică masă amorfă.

Dar nu era o simplă masă amorfă. Era un pui de meduză.

Cum ajunsese acolo? Ce se întâmplase cu meduza adultă pe care o pusese mai devreme în borcan?

S-a dovedit că puiul de meduză ERA, de fapt, meduza adultă. Când omul de știință a uitat de meduza adultă, aceasta ar fi trebuit să moară. În schimb, ea a decis s-o ia de la început. S-a transformat la loc în pui, până când s-a simțit în siguranță. Apoi a devenit din nou adultă.

Această specie este numită meduza nemuritoare. Când adultul se simte speriat sau e rănit, se poate transforma în pui, până când lucrurile se liniștesc. Apoi crește la loc și merge mai departe.

Când viața devine nemiloasă, o ia de la început, încearcă din nou. De câte ori e nevoie.

CAPITOLUL 26

Domnișoara Anders a condus-o pe Red spre o cămăruță din spatele agenției. Dacă n-ar fi fost apăsarea mâinii asistentei sociale pe umărului ei, Red s-ar fi răsucit și ar fi zbughit-o afară din clădire. Dar la fel de mult ar fi zbughit-o și în brațele mamei sale. Nu era sigură. Își dorea ambele lucruri în același timp.

În ultimele cinci zile, confuzia o făcuse pe Red de-a dreptul vijelioasă. O clipă era încântată, aproape că fierbea de entuziasm că-și va revedea mama. Peste un minut se năpustea ca o furtună în jurul casei, certăreață ca lama Lancelot. Deschidea ușa de la intrare, gata s-o ia la goană. Dar apoi, când se uita la lungul drum înnămolit din fața ei, brusc o dureau brațele de dorul de a o îmbrățișa pe Celine, așa că stătea potolită.

Dar acum, pe măsură ce se apropia de camera de vizită, anxietatea îi aducea furnicături în degetele de la mâini și de la picioare. Doar douăzeci de pași și-și va vedea mama... Doar zece pași... Cinci...

Camera era mică și pătrată. Niște neoane pâlpâiau în tavan, iar lumina zilei intra pe ferestrele din spate. Încăperea dădea într-o parte spre parcare și în cealaltă, spre un birou separat cu paravane jerpelite.

O femeie stătea pe unul dintre scaunele tapisate de lângă fereastră. La început, Red n-a recunoscut-o. Avea o rotunjime care nu-i era familiară. Era mai puțin ascuțită decât ultima oară când fuseseră laolaltă.

— Bună, Wanda, a zis domnișoara Anders.

— Ruby.

Femeia a alunecat de pe scaun și a căzut în genunchi, cu brațele deschise. Ca un înger.

Sunetul vocii ei a stors și ultima suflare din plămânii lui Red. Vederea i s-a încețoșat și a strâns din dinți ca să nu-și lase lacrimile s-o ia la vale. Nici măcar n-a simțit că-și mișcă picioarele când a traversat încăperea. Cu brațele ridicate. Apoi s-a încolăcit în jurul mamei ei, strâns, cu putere.

— Salutare, tu, a șoptit mama în părul lui Red.

Red n-a spus nimic. Doar își îmbrățișa mama.

Părul nisipiu al Wandei era lung și des și sălbatic, ca al lui Red, și părea întotdeauna că se mișcă. I-a gâdilat obrajii lui Red cât s-au îmbrățișat la nesfârșit. Red a inspirat aroma mamei ei. Avea un parfum răcoros și proaspăt, ca mirosul ce zăbovește după ploaie. Sub el era izul dezgustător și familiar de țigări și sare. Parfumul nu-i era cunoscut, dar izul de țigară îi amintea de acasă.

— Deci, a zis tăios domnișoara Anders, iar glasul ei a lunecat între Red și mama ei ca un bisturiu.

O singură străfulgerare de furie a străbătut-o pe Red odată cu intruziunea asistentei sociale.

— Aceasta e o vizită supravegheată, așa că eu voi fi chiar aici.

S-a mutat pe scaunul din capătul îndepărtat al în-

căperii. Wanda s-a desprins din îmbrățișarea lui Red. Ochii ei căprui au cercetat-o în treacăt pe asistenta socială.

— Mulțumesc frumos, doamnă Anderson. Mă bucur să-mi revăd fetița.

Domnișoara Anders și-a strâns buzele ca și cum și-ar fi înfrânat vorbele ce ar fi dorit să țâșnească. Wanda și-a pus mâinile în șolduri, analizând-o pe Red.

— Nu-mi vine să cred cât de mult ai crescut!

Red s-a înroșit la față.

— Haide, învârte-te pentru mine. Practic ești o domnișorică.

Red s-a supus, făcând un cerc lent. Privirea aprobatoare de pe chipul mamei sale era ca lumina soarelui.

— Vai, vai. Chiar că semeni cu mine, a zis Wanda.

— Tu ești frumoasă, a spus Red, simțindu-se sfioasă și stingheră alături de mama ei.

— Mulțumesc. M-am cam îngrășat, ca să fiu cinstită.

Wanda și-a trecut mâinile peste șolduri.

— Dar o să reglez eu lucrurile, acum, că m-am întors acasă. Haide, să ne așezăm.

Red a admirat tocurile înalte ale Wandei, aurii și scânteietoare.

— Deci, a zis Wanda, împreunându-și mâinile în poală.

— Deci, a repetat Red.

Inima ei bătea atât de tare, încât de-abia își mai putea auzi gândurile. Wanda a ridicat o sprânceană perfect pensată.

— Povestește-mi despre tine, Ruby.

Și-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Ăăă, oamenii încă îmi spun Red.

Wanda s-a încruntat.

— De ce?

De ce? Red a clipit.

— Pentru că... așa îmi spui tu.

— Ah, corect.

Wanda a analizat-o pe Red din cap până-n picioare și un zâmbet i s-a strecurat pe buze.

— Îmi amintesc. Ruby era un nume mult prea elegant pentru un copil ca tine.

Și-a trecut degetele prin păr, râzând. Red își simțea gura ca de șmirghel. S-a holbat la pantofii Wandei, privindu-i picioarele lungi ce se legănau în sus și-n jos.

— Deci cum e la școală?

— OK.

— Ai un băiat special?

Un băiat *special*?

— Păi, ar fi Marvin, a spus Red.

— Uuuh!

Wanda și-a lipit buzele laolaltă și și-a ridicat umerii, într-un gest conspirativ.

— Marvin! Are 80 de ani? Pentru că pare numele cuiva de 80 de ani.

— Nu. Are zece ani.

— Glumeam.

După o altă pauză stânjenitoare, Wanda a spus:

— În curând o să-mi iau diploma.

S-a lăsat în spate pe scaun și și-a încrucișat brațele.

— Am început niște cursuri de afaceri la Colegiul Public din Denver. Mai am două semestre, dar voi pri-

mi diploma în scurt timp. Nu sună important? Diplomă de absolvire. O s-o înrămez, așa cum își înrămează doctorii diplomele în cabinetele lor.

— O să fii doctoriță?

Wanda a surâs larg.

— Nu, prostuțo. Doctorii se duc la școală vreo douăzeci de ani sau cam așa ceva.

— Ah.

Mama ei a tras aer pe nas și a zâmbit scurt.

— Deci spune-mi despre părinții tăi adoptivi. Cum îi cheamă?

— Celine și Jackson. Groove.

— Groove? s-a hlizit Wanda. Sunt *groovy*?

A râs, iar Red a imitat-o.

— Sunt destul de simpatici, cred.

— Sper să fie.

Wanda a strâns-o pe Red pe genunchi. Degetele fetiței s-au împletit și s-au despletit în poală. În mintea ei erau prea multe întrebări. Se tot ciocneau una de alta, i se izbeau de urechi, i se înghesuiau în sus, spre buze. *Unde ai fost? De ce ai plecat? De ce nu mi-ai spus că te-ai întors? Ce va urma? Când pot veni acasă?*

Dar întrebările nu contau. Tot ce conta era că erau împreună. Că acum puteau fi împreună *pentru totdeauna*. Red a pufnit și și-a șters nasul cu mâneca.

— Vreau să-ți arăt ceva.

S-a ridicat în picioare și s-a dus spre rucsacul ei, pe care-l trântise lângă ușă când intrase. Cu spatele la mama ei, a scos caietul verde, uitându-se fix la copertă preț de câteva secunde. O briză emoționată i-a străbătut, ca o șoaptă, șira spinării. Cotorul avea un

strat nou de bandă adezivă, de când îl izbise de perete. Celine îi cumpărase banda verde cu sclipici. S-a uitat spre domnișoara Anders, care o privea cu curiozitate. Asistenta ei socială i-a zâmbit scurt.

— Aici.

Red a deschis caietul la una dintre paginile *IMPOSIBILE* ale lui Buni și l-a întins. Wanda l-a luat, privindu-l fără nicio expresie.

— Ce-i asta?

— E... doar ceva la care am lucrat. Credeam c-o să-ți placă.

Mama ei a citit câteva cuvinte, apoi a dat pagina. A ridicat privirea, cu sprâncenele arcuite întrebător.

— Deci... e pentru școală?

Red și-a forțat glasul să-și păstreze voioșia.

— Nu. Mi l-a dat Buni. Nu vezi?

A luat caietul și l-a răsfoit până la prima pagină.

Întotdeana pare imposibil, până se îndeplinește.
—Nelson Mandela

Pe fața Wandei a apărut un mic zâmbet.

— Așa spunea mereu, a zis ea, cu glas melancolic.

Apoi a râs amar.

— N-a încetat vreodată să creadă în lucrurile imposibile.

Și-a tras nasul, a închis caietul cu un gest brusc și i l-a înapoiat lui Red.

Red l-a dus, dezamăgită, la piept. Își imaginase că mama ei va voi să afle mai multe despre caiet, că va fi

impresionată de tot ce scrisese Red. Dar, în loc să fie fericită, mama ei părea supărată.

— Te simți bine? a-ntrebat ea.

Chipul mamei ei a fost străbătut de uimire.

— Da, iubito. Mă simt bine. Tu te simți bine?

Red a dat din cap și a ridicat din umeri în același timp. Simțea privirea domnișoarei Anders ațintită asupra ei.

— Hei.

Glasul mamei sale era mai blând, mai apropiat decât înainte.

— Uite – îmi pare rău că nu am legătura cu tine imediat. A trebuit să rezolv niște lucruri.

O briză rece s-a lăsat peste fața și părul lui Red. A încercat să se stăpânească. Afară, norii acopereau cerul.

— Ai fi putut să-mi spui, a șoptit ea.

Wanda s-a aplecat înainte, în scaunul ei.

— Știu.

Părul ei castaniu-închis i-a mângâiat obrajii, iar ea l-a dat la o parte.

— Dar acum sunt aici.

Domnișoara Anders și-a dres glasul:

— E trei și jumătate.

Wanda s-a ridicat și și-a deschis din nou brațele.

— Îmbrățișează-mă.

Red s-a supus. Materialul cămășii albastre a Wandei i-a atins fața, răcoros și fluid.

— Mi-e dor de tine, Red. Mă bucur că ne-am revăzut.

— Și eu.

Vorbea serios. Wanda s-a dat în spate și a ridicat, cu două degete, bărbia lui Red. I-a zâmbit strălucitor.

— Mă mai iubești?

Avea o voce fragilă, delicată. Aripile inimii lui Red s-au deschis larg.

— Infinit plus unu.

Zâmbetul mamei sale s-a îndulcit.

— Plus unu.

Și-a trecut ușor degetele peste obrazul lui Red, apoi s-a răsucit și și-a luat geanta.

— Putem repeta asta? a-ntrebat-o ea pe domnișoara Anders.

Asistenta socială a dat din cap.

— Păstrăm legătura.

— Grozav.

Wanda i-a trimis fiicei sale o bezea și a ieșit din sala de ședințe. Red i-a privit pantofii aurii sclipind până când a dispărut după un rând de birouri.

CAPITOLUL 27

În cutia toracică a lui Red se stârnea o tornadă. A încer-cat s-o înăbușe, dar emoțiile i-au împresurat inima, iar întrebările i-au cotropit, încâlcite, mintea. Mama ei s-a întors! *De ce nu-i spusese mai devreme?* Era mai bine; se ducea la școală. *O voia înapoi?* O iubea, până la infinit plus unu. *Nu-i așa? Nu-i așa? Nu-i așa?*

Celine și Jackson discutau prudenți pe scaunele din față ale mașinii, dar Red nu-i auzea. Gălăgia din capul ei era prea derutantă. Stătea cu picioarele adunate sub ea și se holba pe fereastră, dar nu vedea copacii îndoiți, liniile de înaltă tensiune care se legănau în vânt sau steagurile fluturânde. N-a observat cât de strâns ținea Jackson volanul și felul în care mașina se zgâlțâia pe autostradă, în bătaia vântului. Și până când Celine n-a șoptit: „Uită-te la norii ăia", Red nici nu și-a dat seama că *erau* nori.

O pătură masivă de oțel cenușiu acoperea cerul, umflându-se ca sute de bucăți enorme de popcorn. Soarele ce apunea făcea ca marginile norilor să pară argintii, în contrast cu masa lor întunecată, și toată lumea părea astfel stranie și rece.

O altă rafală de vânt a zgâlțâit mașina. Jackson a

închis radioul, așa cum făcea mereu când încerca să se concentreze la drum.

— Ar trebui să ningă, a zis el.

Vârtejul din Red s-a întins și s-a rotit între coastele ei. Și-a strâns brațele peste mijloc. *Oare mama ei o voia înapoi? Cum de a putut mama ei să-i uite numele? Ce se va întâmpla de-acum?*

Celine l-a privit pe Jackson cu îngrijorare.

— Mai avem vreo veste despre Tuck?

Cuvintele acestea au biciuit-o pe Red, zgâlțâindu-i spinarea în mașină, în micul loc cald pe care-l împărțeau.

Tuck. Întregul ei trup s-a încordat în efortul de a ține în frâu furtuna copleșitoare. Nu putea să-i facă asta lui Tuck. Nu din nou.

De când aflase că mama ei ieșise din închisoare, Red fusese cu mintea în altă parte. Nu-l mai căutase. Își încălcase promisiunea făcută.

— Trebuie să continuăm căutările, a zis Red.

Jackson a părut surprins că vorbise.

— Am căutat peste tot. Nu am găsit niciun semn, a zis el.

— Trebuie să ne mai uităm! Poate că-ncearcă să-și găsească drumul înapoi, a insistat Red.

Jackson a oftat, dar Celine s-a întors și a privit-o. După o clipă, a dat din cap.

— Poate că așa e, a zis Celine. Tuck știe că-l iubim. Și iubirea poate face lucruri imposibile.

Red spera că e adevărat. A inspirat prelung și profund și și-a concentrat gândurile asupra lui Tuck. Treptat, tornada ei a început să se risipească. Să-l

găsească pe Tuck înainte să apară furtuna de zăpadă a devenit singurul lucru care conta. A expirat toată suferința tulburătoare, toată dezamăgirea și confuzia și a înlocuit-o cu hotărâre.

Când au ajuns acasă, au căutat toți trei până când s-a făcut prea frig, prea întuneric, prea troienit ca să mai vadă. Bătea un vânt amar – un vânt ce nu venea de la Red. Totuși fata a încercat să-l facă să se oprească. Și-a făcut exercițiile de respirație și a strâns pumnii. Ba chiar a încercat să-și țină respirația. Dar nu putea alunga furtuna.

La mult timp după ce s-au dus la culcare, Red se uita pe geamul dormitorului, iar chipul ei era o reflexie palidă în întuneric. Unde se dusese Tuck? *Când putea ea oare să locuiască din nou cu mama ei?* Cât de departe putea o furtună să ducă o țestoasă uriașă? *Mama ei nu o voia înapoi?*

Întrebările i se încâlceau în minte pe măsură ce privea zăpada adunându-se în curte, troienită.

Nu era corect. Tuck era undeva acolo, rătăcit. Era singur, așa cum fusese și Red. După ce murise Buni. La părinți adoptivi. Nu era vina lui că se pierduse, așa cum nu a fost vina lui Red că mama ei fusese arestată și o abandonase. Mama ei trebuia să vină după ea. Trebuia să iasă din închisoare, să zboare direct la Red și s-o ia acasă. Trebuia *să fie acolo.*

Dar nu fusese. O lăsase pe Red în plasament temporar.

— Nu-l voi părăsi, a șoptit Red propriei reflexii.

S-a dat jos din pat și a început să-și tragă pe ea straturi de îmbrăcăminte, cât de multe încăpeau. Trei

perechi de șosete. Izmene căptușite cu polar, pantalonii de pijama de flanel și o pereche de jeans. Două tricouri, un pulover, un hanorac și paltonul. Cu cizmele în mână, a coborât tiptil scările, evitând treapta scârțâitoare de jos. Gandalf a urmat-o, schelălăind ușor când fata i-a ordonat să rămână în patul pentru câini, alături de Frodo, Brontë și Limerick.

Red și-a vârât picioarele, umflate din cauza ciorapilor de lână, în cizme și și-a tras o pereche de mănuși de-ale lui Celine peste ale ei. Apoi și-a încolăcit două fulare în jurul gâtului și s-a întins după lanterna imensă pe care Jackson o ținea lângă ușa din spate. Mănușile prea mari ale lui Celine s-au lovit de aceasta și lanterna a căzut pe podea, cu un zdrăngănit.

Red a încremenit, trăgând cu urechea. Toți cei patru căței se uitau la ea, cu urechile ciulite. Când tavanul de deasupra ei nu a scârțâit, semn că Jackson sau Celine nu s-au ridicat din pat, Red a răsuflat ușurată.

Luându-și inima în dinți, a deschis ușa și a ieșit în mijlocul furtunii.

CAPITOLUL 28

Frigul i-a tăiat respirația. S-a aruncat înainte, aprin-zând lanterna, și și-a îndesat și mai adânc nasul în fularele din jurul gâtului. Fulgii o ciupeau de frunte, așa că și-a ridicat gluga.

Zăpada îi ajungea, în unele locuri, până la glezne, în timp ce fetița se târa prin curtea întunecată. Instinctiv, s-a îndreptat spre stânca lui Celine, de pe care priveau stelele. Picioarele o usturau de epuizare. În orice direcție s-ar fi uitat, nu vedea decât zăpada cenușie învârtejindu-se pe fondul beznei. Vântul țipa și-i vâra fulgii drept în ochi. Red mișca lanterna dintr-o parte în alta, dar nu vedea altceva decât albul zvârcolit.

— Tuck! a strigat. TUCK!

Omătul îi scârțâia sub tălpi. Piciorul i s-a izbit de o piatră îngropată sub zăpadă și Red s-a împiedicat. S-a ridicat din nou, cu chiu, cu vai.

— Tuck! Sunt aici, Tuck!

Îi curgea nasul și, din cauza răsuflării, fularul i se udase, lipindu-i-se de buze și de bărbie. A mers mai departe, incapabilă, uneori, chiar și să ridice privirea.

— N-o să te las singur!

Glasul i s-a frânt.

— Vino acasă, Tuck! Întoarce-te!

Singurul răspuns era urletul vântului.

S-a poticnit din nou și s-a lovit cu genunchiul de o altă piatră. Lanterna i-a căzut din mână și a dispărut în niște nămeți. Durerea și disperarea o făceau să vrea să se ghemuiască și să plângă. Dar nu-și permitea. Tuck avea nevoie de ea. Era familia lui și familia nu te abandonează niciodată. Ochii o usturau, dar s-a târât înainte și a dezgropat lanterna. Apoi s-a oprit și s-a uitat în jurul ei.

Nimic nu părea cunoscut. Credea că se duce înspre stânca de pe care priveau stelele, dar ar fi trebuit să ajungă la ea până acum. Însă nu era nici urmă de stâncă. S-a răsucit, mijindu-și ochii în beznă. Lanterna nu era de mare ajutor.

— TUCK!

Ridicându-se în picioare, a reușit să meargă puțin mai departe. Ceva se zărea în întuneric. O formă strâmbă pe care n-o recunoștea. S-a apropiat și și-a dat seama că e o tufă, cu crengile ei răsucite ieșind de sub zăpadă ca niște oase rupte.

A cuprins-o frica. A încercat s-o alunge. Unde se afla? Cât de mult mersese? Trupul îi dârdâia și plămânii îi ardeau.

Următorul pas i s-a afundat în zăpadă mai mult decât s-ar fi așteptat și fata a căzut, cu un picior sub ea, răsucit dureros, atunci a alunecat lângă o îndiguire. Crengile i s-au agățat de haine și au zgâriat-o pe față. A rămas întinsă în zăpadă preț de un moment, auzindu-și inima bătând cu furie în urechi. Vântul –

vântul ei – i-a mugit din piele, scuturând neaua de pe tufe pe chipul ei.

A gemut și s-a ridicat, sprijinindu-și piciorul rănit. Omătul și suferința se învârtejeau în jurul ei și prin ea, golind-o, cristalizându-i-se sub piele. Era prea obosită, îi era prea frig, era prea pustiită ca să se miște.

Poate că era o prostie să creadă că mai era posibil să-l găsească. Celine spusese că iubirea putea face lucruri imposibile, iar Red îl iubea pe Tuck. Îl iubea atât de mult încât o durea inima numai la gândul că se pierduse. Dar dacă iubirea ei nu era suficientă să-l aducă pe Tuck înapoi? Ceva a lovit-o din spate, iar fata a căzut din nou în zăpadă, în față. S-a îndepărtat repede, răsucindu-se ca să vadă ce a intrat în ea. O umbră s-a înălțat din crengile strâmbe ale tufelor. Red aproape că a țipat, dar strigătul i s-a blocat în gâtlej.

Clac.

Fata a gemut, mijind ochii.

Clac.

— Tuck?

Clac.

— TUCK!

Țestoasa uriașă a plescăit din nou și a făcut un pas înapoi, în tufa din care ieșise. Ochii lui negri au sclipit în raza lanternei lui Red.

— Tuck!

S-a târât spre el nevenindu-i să creadă, și i-a apăsat carapacea cu o mănușă. Era fermă, solidă și *reală* sub mâna ei. A copleșit-o bucuria și și-a încolăcit brațele în jurul lui. Tuck și-a retras capul în carapace, apoi l-a scos lent, trăgând cu ochiul. Râzând, Red l-a pupat pe

creștet, înainte ca țestoasa să-și tragă din nou capul înăuntru.

— Ești viu! Te-am găsit!

Nu-l putea lăsa din îmbrățișare. Uitându-se în jur, a încercat să vadă mai bine în mijlocul viscolului, neștiind ce va urma. Cum ar putea să-l readucă la fermă? De cărat nu-l putea căra în brațe.

— Îmi pare rău. Îmi pare tare rău, Tuck. Îmi pare rău de furtună. Îmi pare rău că te-ai pierdut.

Întunericul și zăpada se năpustiseră asupra lor și Red s-a simțit încolțită de panică.

— Acum ne-am pierdut amândoi.

Țestoasa a clipit, cu capul încă adăpostit, în mare parte, sub carapace. Fata nu știa cum să-l ducă acasă pe Tuck, dar putea să-ncerce să-i țină de cald. Și-a scos mănușile cu dinții și le-a îndesat în spațiul din jurul capului lui Tuck. Apoi și-a descolăcit cele două fulare și le-a înfășurat în jurul bazei trupului țestoasei, acoperindu-i picioarele solzoase.

S-a răsucit apoi spre direcția în care credea că e casa și a țipat cât au ținut-o plămânii:

— AJUTOR! L-AM GĂSIT PE TUCK!

A strigat până când n-a mai avut voce, până când a podidit-o gustul metalic al propriei limbi. Apoi și-a desfăcut pardesiul și și-a trecut un picior peste carapacea lui Tuck, așezându-se în spinarea lui. A acoperit țestoasa cu haina și și-a lipit abdomenul și pieptul de carapacea acesteia, cu brațele și pardesiul atârnând ca o pătură.

— Rezistă, Tuck.

A închis ochii strâns și a încercat să alunge din nou

furtuna, dar nu era a ei și n-o putea stăpâni. Ninsoarea era atât de deasă acum încât se lipea de ei în straturi umede. Țestoasa stătea neclintită și rece sub trupul ei.

— Te rog, a șoptit Red. Te rog să reziști, Tuck.

Mugetul viscolului era asurzitor. Vântul urla și țipa în urechile lui Red. Un suspin sec îi ardea gâtlejul. Își dorea ca Celine să fie aici. Celine ar fi știut ce să facă.

Un fluierat a răsunat în întuneric, clar și tăios împotriva vântului. Red a ridicat capul. Tot trupul îi era înțepenit de frig.

A auzit din nou fluieratul. Ca melodia unui flaut.

Speranța s-a aprins în inima lui Red. S-a răsucit, uitându-se la cer.

— Acolo! Uite, Tuck! Uită-te!

În spatele lor, un mic petic de nori s-a dat la o parte, formând un cerc aproape perfect. Si acolo au apărut Pleiadele, sclipind cu îndrăzneală în mijlocul furtunii. Red auzea acum cu claritate cântecul celor Șapte Surori, cald și călăuzitor.

— SUNTEM AICI! a strigat ea, dar furtuna i-a înăbușit glasul.

Red a închis ochii, ascultând muzica stelelor. A inspirat profund și a simțit un fior bine cunoscut. O senzație de căldură i-a cuprins brațele și palmele. Muzica s-a învârtejit în jurul ei, făcând-o mai puternică. S-a concentrat asupra bucuriei care-i vibra în interior. S-a gândit la Tuck, la Celine. Și la muzica asta, despre care știa că-i e menită.

— Suntem aici, a șoptit ea. Vă rugăm, grăbiți-vă.

Și o pală de vânt, caldă ca o briză văratică, i-a purtat cuvintele exact acolo unde trebuiau să ajungă.

înapoi? ***Când se pierde ceva atât de mare, e pierdut pentru totdeauna.***

RMS *Titanic* era un vapor foarte mare și foarte frumos, care putea transporta la bord peste 3 500 de oameni. În prima sa călătorie, trebuia să ajungă la New York, plecând din portul Southampton, Anglia. Pe 15 aprilie 1912 a lovit un aisberg și s-a scufundat în Oceanul Atlantic. Peste 1 500 de oameni au murit în acea noapte.

Toată lumea a crezut că vaporul era pierdut pentru totdeauna. O mulțime de oameni l-au căutat. Dar, pentru foarte mult timp, *Titanicul* a rămas pierdut.

Apoi, 73 de ani mai târziu, pe 1 septembrie 1985, a fost găsit la aproximativ 13 mile nautice de locul unde toată lumea credea că se află. Era la o adâncime de 3 600 de metri sub apă și devenise totuna cu fundul oceanului.

La o distanță de 13 mile și la o adâncime de 3 600 de metri. Camuflat pe fundul oceanului. De-asta a fost imposibil de găsit atât amar de vreme.

Pentru că-l căutau în locurile greșite.

CAPITOLUL 29

— **O să-l vizităm pe unchiul meu, pe Big Island. Înainte** locuia aproape de Kīlauea, înainte de ultima mare erupție.

Marvin a sărit de pe un balot de fân, lucru care le-a speriat pe capre.

— Lava i-a distrus casa. Dar el spune că tot ce contează e că familia lui e OK.

Erau în hambar, hrănind animalele și petrecându-și vremea cu Tuck. Era ultima zi de școală înaintea vacanței de iarnă, iar Marvin nu mai era în stare să vorbească decît despre călătoria pe care urma s-o facă în Hawaii, cu familia sa.

— Mi-ar plăcea să merg undeva, la căldură, de Crăciun, a zis Red.

Vremea a fost rece din noaptea în care-l găsise pe Tuck, cu aproape trei săptămâni în urmă. Zăpada se topise. Era ger uscat tot timpul. Buzele fetei erau în permanență crăpate, din cauza asta.

— Da, e frumos. Dar eu nu am trăit niciodată un Crăciun cu zăpadă. Poate îl vei trăi tu.

Red a râs.

— Am trăit în Colorado toată viața mea și n-am avut niciodată un Crăciun alb. E mereu maroniu!

Marvin s-a strâmbat.

— Vremea din Colorado e atât de ciudată.

— Poți să mai spui asta o dată.

Fata i-a mai întins o felie de măr lui Billie, care stătea în spinarea lui Tuck. În fiecare dimineață de la întoarcerea lui Tuck, Red venise în hambar și o găsise pe Billie în țarcul lui Tuck, lipită de el sau urcată pe carapacea lui.

— Mi-ar plăcea totuși să rămânem în Colorado, a zis Marvin, aruncând felia lui de măr la picioarele lui Lancelot.

— De ce?

Băiatul a dat un șut într-un morcov, care s-a dus drept în paiele din staulul caprelor.

— Tūtū și Papa vor să se întoarcă în Hawaii.

— Și ce dacă?

— Adică vor să se întoarcă acolo. De tot.

— Ah.

Red s-a holbat la el. Băiatul avea lacrimi în ochi.

— Ce căcat.

Marvin și-a șters nasul.

— N-am voie să spun acel cuvânt. Dar da. Așa e.

— De ce vor să se întoarcă acolo?

— Furtuna aia mare a speriat-o pe Tūtū. De atunci numai despre mutare vorbește. Îi e frică de tornade.

Red s-a simțit împunsă de vinovăție.

— Dar n-au locuit dintotdeauna cu voi?

Marvin a tras un șut într-o căpiță de fân.

— Ba da. De când eram bebeluș. Când tata a fost transferat aici, Tūtū a zis că ea nu poate sta nici măcar o zi fără să-și vadă *honu,* așa că s-au mutat și ei aici.

— *Honu?*

Băiatul s-a îmbujorat.

— Așa îmi spun ei. Înseamnă țestoasă.

Red și-a înăbușit un zâmbet.

— Ah. Corect.

Înroșeala jenată a dispărut din obrajii lui Marvin.

— Tata spune că le e dor de casă. Nu crede că se vor muta înapoi dacă vom merge în vizită. Dar eu nu știu ce să zic. Dacă se vor hotărî să rămână acolo?

Părea atât de dezolat încât Red a întins brațul și i-a luat degetele într-ale ei. După o clipă, el i-a dat drumul mâinii.

— Dar am un plan de rezervă.

— Chiar ai?

El a dat din cap.

— Da. Fac un filmuleț. Oricum trebuie să fac unul pentru cursul de film online. Așa c-o să fac un film care să-i convingă pe Papa și pe Tūtū să rămână aici.

— Cum?

Red i-a dat lui Billie niște lucernă.

— O să le arăt tot ce adoră la Colorado. Și la mine. *O grămadă* de lucruri despre mine. Doar ca să le reamintesc cât de mult le voi lipsi dacă pleacă.

Băiatul a rânjit diabolic. Billie a behăit de pe spinarea lui Tuck, cerând mai multă mâncare.

— Tuck se simte bine? a-ntrebat Marvin.

Red a dat din cap.

— Mda. Jackson spune că e un miracol.

Fata a scărpinat urechea moale a lui Billie.

— Billie nu-l părăsește nicio clipă. I-a fost dor de el. Cred că-și face griji că va fi din nou luat pe sus.

— Luat pe sus?

Red a tresărit.

— Că va dispărea. Cum vrei să-i spui.

Marvin s-a dus spre țarcul lui Fezzik și l-a mângâiat pe măgăruș pe botul catifelat. Fezzik s-a răsucit pentru ca Marvin să-l scarpine și pe urechi.

— Te întâlnești cu mama ta de Crăciun? a-ntrebat el.

A venit rândul lui Red să tragă un șut unei căpițe.

— Nu. De Crăciun, nu. Are de lucru. Și-a găsit o slujbă la un restaurant.

— Asta-i bine, nu-i așa?

Red a dat din cap. Cu mama ei, lucrurile mergeau destul de bine. Se vedeau acum o dată pe săptămână. Cu câteva zile în urmă, domnișoara Anders i-a spus lui Red ce-i zisese judecătorul că trebuie să facă Wanda pentru a obține custodia lui Red. Practic, trebuia să dovedească faptul că poate avea grijă de Red, așa cum trebuie. Nu era foarte complicat: să-și păstreze slujba, să facă rost de un apartament. Cea mai importantă parte – și cea care o îngrijora cel mai mult pe Red – era că mama ei nu mai avea voie să se atingă vreodată de pastile. Trebuia să stea trează.

— Nicio problemă, a zis Wanda.

O strânsese pe Red de mână și avea o expresie cât se poate de serioasă.

— Am chiar aici tot ce-mi trebuie.

Red o strânsese și ea de mână, tare, ca o promisiune. Ca și când i-ar fi spus: *Eu voi fi tot ce-ți trebuie.*

Red i-a întins niște lucernă lui Fezzik.

— Să sperăm că acum îi place slujba asta. A mai lucrat într-un restaurant și când eram eu mică, dar nu i-a plăcut. Îi spunea lui Buni că-i mănâncă sufletul.

Fezzik a adulmecat lucerna, apoi s-a răsucit. Marvin i-a luat-o și a început s-o împletească cu altă crenguță.

— Ce faci de Crăciun?

Red privea cum băiatul împletește lucerna într-o coroniță subțire.

— Fiica lui Jackson și familia ei vin la noi.

— Marfă!

Părea sincer fericit la auzul acestei vești.

— Am cunoscut-o pe Nicole când au venit în vizită, vara trecută. Mi-a plăcut de ea. E o bucătăreasă excelentă.

Red n-a zis nimic. Normal că lui Marvin i-a plăcut de Nicole. Lui Marvin îi plăcea de toată lumea. Și toată lumea îl plăcea pe Marvin. Dar lui Red nu-i era la fel de ușor. În ultima vreme, Jackson nu vorbise decât despre Nicole, iar asta îi stârnise unele emoții lui Red. Și poate și un strop de gelozie. Jackson ținea la Red și ea știa asta. Dar Nicole era *fiica* lui adevărată. Cum putea Red să concureze cu asta?

Red nu și-a cunoscut niciodată tatăl. Mama ei refuza să vorbească despre el când Red deschidea subiectul, iar Buni îi spusese doar că tatăl ei „nu era pregătit să aibă un copil". Red nici măcar nu știa cum îl cheamă. O dată își văzuse certificatul de naștere în dosarul

de la stat. Căsuța unde ar fi trebuit să fie numele tatălui era goală.

Buni obișnuia să-i spună să nu-și bată capul cu asta.

— Nu lăsa pe nimeni care nu merită să ocupe loc în mintea și în inima ta, fetiță dragă, zicea ea.

Așa că Red i-a urmat sfatul. Dar, în ultima vreme, auzind cum vorbea Jackson despre Nicole, văzând cum ochii i se îmblânzesc când îi rostește numele, Red a început să-și dorească să fi avut un tată care s-o iubească și pe ea așa. Oare Nicole știa ce norocoasă e că-l are pe Jackson? Și dacă știa, de ce se mutase atât de departe? Red nu credea că ea s-ar fi mutat atât de departe dacă Jackson ar fi fost tatăl ei.

Red și Nicole vorbiseră de câteva ori pe video-chat și părea de treabă. Dar dacă Nicole n-o va plăcea când o va întâlni în persoană? Oare Celine și Jackson o mai voiau pe Red în preajma lor dacă lui Nicole nu-i plăcea de ea? S-a gândit la cei trei băieți ai Mamei cu M mare, cât de mult o urau. Copiii biologici aveau mijloacele lor prin care-și făceau părinții să se răzgândească și să nu mai fie părinți adoptivi.

— SFINTE SISOE!

Glasul lui Marvin a făcut-o să tresară. Băiatul a arătat spre grămada de căpițe din fundul hambarului.

— Jur că am văzut ceva, a zis el.

— Ce?

Marvin a scuturat din cap.

— Nu știu. Cred că un șobolan sau ceva de genul ăsta. Cel mai mare și mai grăsan șobolan *din toate timpurile*!

S-au dus într-acolo să investigheze, trăgând cu ochiul în spatele maldărului de căpițe și chiar împungând câteva baloturi, ca să vadă dacă fuge ceva din ele. Dar nu era nimic acolo.

Marvin și-a deschis brațele, la vreo jumătate de metru unul de altul.

— Jur că l-am văzut! Uite-așa era de mare!

Nu l-au văzut nici câteva minute mai târziu, când Celine i-a chemat la cină. Dar când au ieșit din hambar, lui Red i s-a părut că aude un foșnet vag în colțul din spate. S-a cutremurat și a închis ușa în urma ei.

CAPITOLUL 30

— Ajun Fericit! a spus Jackson.

A umplut o oală cu apă și a așezat-o pe aragaz să fiarbă, pentru terciul de ovăz.

Red încă încerca să se dezmeticească. Era prima zi a vacanței de iarnă, dar se trezise devreme, ca să ajute la treburile din hambar. Animalele trebuiau hrănite, chiar și în Ajunul Crăciunului.

— Neața, a zis ea căscând.

— Închide gura că intră musca, a tachinat-o Jackson.

Fata și-a dus mâna la gură cu întârziere. Câinii adulmecau firimiturile de sub masă. Gandalf se izbea cu fundul ei mare de scaunul lui Red.

— Ești nerăbdătoare? a-ntrebat-o Jackson.

El, evident, era. Toată săptămâna nu putuse lăsa cinci minute să treacă fără s-o pomenească pe Nicole. *Și lui Nicole îi place să citească, Red, fac pariu că ați citit aceleași cărți! Trebuie să guști din chiliul făcut de Nicole, Red, face un chili dat naibii. O să-i adori pe băieții lui Nicole, Red, sunt niște tornade cu cârlionți.*

Replica din urmă a făcut-o pe Red să se crispeze. Nu

mai voia tornade – de dimensiunea unor copilași sau de orice altă dimensiune.

Red a prins-o pe Gandalf de coadă, ca să nu se mai izbească de brațul ei. Jackson fredona în timp ce pregătea micul dejun, iar cântecul lui stârnea entuziasmul și în cățel. Celine a apărut în bucătărie puțin mai târziu și i-a ciufulit părul lui Red.

— Crăciun Fericit, familia mea!

Celine era palidă, dar avea un zâmbet strălucitor. Părul ei jilav mirosea a lavandă și a mentă.

— Fac terci de ovăz, a zis Jackson, sărutând-o, în timp ce ea a deschis un dulap și a scos de-acolo o cană.

Celine a zâmbit.

— Nimic nu e mai presus de terciul de babă!

— E doar de modă veche, nu de babă, mulțumesc frumos.

Jackson a tras cu ochiul la oala lui și a inspirat. Celine i-a făcut cu ochiul lui Red și și-a turnat o ceașcă de cafea.

— La ce oră aterizează avionul lor? a-ntrebat Celine după ce Jackson le-a așezat dinainte castroanele cu terci de ovăz – dulce, de modă veche și plin de cocoloașe.

— Pe la zece. Ar trebui să ajungă aici pe la prânz, cred. Le-am spus că mă duc eu să-i iau, dar Nicole a zis că le e mai ușor cu o mașină închiriată. A mai zis și că gemenii vor trebui să tragă un pui de somn când ajung aici.

Celine a izbucnit în râs.

— Baftă cu somnul ăla! Băieții o să vrea să vadă fiecare animăluț și să se joace cu Red, a zis ea, întinzându-se peste masă și strângând-o ușor de braț.

Red a luat câteva înghițituri de terci și a aruncat câinilor niște cocoloașe mai lipicioase. Nici Celine nu părea să aibă prea multă poftă de mâncare. Și-a luat castronul aproape plin și și-a trecut mâna prin părul lui Red, în drum spre chiuvetă.

— Dacă va fi cineva preferata ta din familia asta, fetița mea, aceea va fi Nicole. Doar așteaptă un pic, a zis Jackson.

Câteva ore mai târziu, Red stătea pe podeaua livingului, ajutându-l pe Jackson să asambleze un trenuleț de jucărie sub bradul de Crăciun. Aproape terminaseră când au auzit scrâșnetul pietrișului de pe alee sub niște cauciucuri. Brontë și Frodo au dat buzna străbătând camera și aruncând șinele și vagoanele în toate direcțiile.

Jackson a sărit în picioare și a bătut din palme. Un zâmbet până la urechi i-a luminat fața.

— Cee! Au venit!

— Am auzit.

Celine a apărut de la bucătărie, masându-și scobitura dintre gât și umăr.

Red a rămas în urmă, în vreme ce Celine și Jackson s-au năpustit afară. De la fereastră, a privit cum câinii dădeau fericiți ocol mașinii, lipindu-și nasurile de fiecare nou picior care le ieșea în cale.

Nicole era înaltă și subțire, cu bucle castanii, roșcate și blonde. Era tunsă astfel încât părul îi era mai lung într-o parte decât în cealaltă. Soțul ei, Anthony, era un tip mai scund și mai durduliu, cu o barbă scurtă, maronie. Băieții lor, Noah și Jack, au dat să alerge după

câini, cu mânuțele întinse și cu chipurile pline de bucurie.

— Aeroportul a fost un coșmar. Ne-a luat o oră să ne recuperăm bagajele. Și la centrul de închirieri nu aveau decât chestia asta. Am cerut o mașină de dimensiune medie și tipul de-acolo tot spunea: *Am ceva* doar un pic *mai mare*. Ha! a spus Nicole râzând.

Avea un râs la fel de muzical ca al tatălui ei.

— Stai să te ajut, Nic.

Jackson s-a repezit la ea și a îmbrățișat-o strâns.

— Hei, Ursuleț, a zis el.

Ea l-a sărutat pe obraz.

— Bună, tati.

Preț de-o clipă s-au legănat înainte și înapoi. În cele din urmă, Nicole s-a desprins și s-a întins spre Celine. Red s-a vârât la loc după perdele când Nicole început să cerceteze veranda din priviri.

— Red nu e aici? a-ntrebat ea.

Inima lui Red s-a zbătut și a fluturat și n-a auzit răspunsul lui Celine.

Grupul a intrat zgomotos în casă. Jackson a agățat haina lui Nicole în cuier și s-a aplecat să-l ridice pe unul dintre băieți. L-a aruncat în sus, iar copilul a început să râdă și să țipe de bucurie.

— Salutare, prințișorul meu!

Și-au frecat nasurile. Băiatul l-a prins pe Jackson de obraji cu degetele, strângându-l până când buzele bărbatului s-au adunat într-o strâmbătură.

— Tataie!

Îi mișca gura lui Jackson ca să pară că acesta vorbește.

— Tataie!

Cel de-al doilea copilaș s-a izbit de picioarele lui Celine, cu mâinile întinse. Ea a lăsat bagajele jos și l-a luat în brațe. Băiatul s-a cuibărit la pieptul ei, cu capul vârât sub bărbia ei, și a căscat.

— Sunt foarte obosiți, a zis Nicole. N-au dormit deloc azi-noapte.

— Prea bucuroși că au venit acasă la Tataie și la Nuni.

Anthony a zâmbit și l-a bătut ușor pe spate pe băiatul din brațele lui Celine.

— Ce mari sunt! a murmurat Celine aproape de părul cârlionțat al copilului. Mai opriți-vă, pentru numele lui Dumnezeu.

Cei șase au rămas așa, neclintiți, tăcuți și bucuroși preț de un moment, care s-a întins ca o gumă de mestecat încolăcită în jurul unui deget. Red a stat retrasă, privind scena ca o intrusă ce era. Nu aparținea acelei scene, dar își dorea din toată inima s-o facă.

— O, Doamne.

În clipa în care s-a desprins din îmbrățișare, ochii lui Nicole au aterizat asupra lui Red.

— Red? Tata, ce faci aici? a zis ea, prinzându-l de braț. Prezintă-mă imediat surorii mele!

Jackson a zâmbit larg privindu-le pe amândouă.

— Vino-ncoace, Red, a zis el, chemând-o mai aproape. Ea e fata mea.

Și-a pus mâna pe umărul lui Red și a strâns ușor, iar Red și-a dat seama că tot despre ea vorbea. *Ea e fata mea. Red. Red e fata mea.*

— Bună.

A făcut cu mâna, stingheră.

— Uită-te la tine!

Nicole și-a făcut loc printre câini și a întins mâna.

— E minunat să te văd *de-adevăratelea*, nu pe un ecran!

Red i-a strâns mâna. Era surprinsă de forța strânsorii lui Nicole.

— Bună, a zis ea din nou, de data asta mai încrezătoare.

Zâmbetul lui Nicole era magnetic.

— Pot să te iau în brațe? Îmi place să iau oamenii în brațe. Iar tu ești *sora mea*! Întotdeauna mi-am dorit o soră!

Mirosea a sos de mere și a aer stătut de avion, iar părul ei îi gâdila obrazul și urechea lui Red. Fata voia să-i spună: *Nu sunt sora ta.* Dar îmbrățișarea lui Nicole a făcut-o să creadă că asta ar fi posibil.

Anthony surâdea într-o parte. Și-a scos ochelarii de pe nas și i-a șters de marginea cămășii.

— Mă bucur să te văd, Red.

Gemenii au chiuit și s-au foit, gata să fie coborâți la nivelul cățeilor cu limbi curioase și cozi năzdrăvane. Roțile bagajelor au huruit pe parchet când Jackson le-a târât spre camera de oaspeți.

Era clar că gemenii nu aveau chef să tragă vreun pui de somn. Pentru scurt timp, toată lumea s-a strâns în living. Nicole și Anthony s-au așezat pe podea, transformându-se în obstacole între copii și grămada de cadouri de Crăciun. Red a construit la loc șinele de tren și a pornit trenulețul electric, distrăgându-i cu succes

pe băieți. Nicole i-a surâs recunoscătoare. Cât timp adulții au stat de vorbă, Red a avut grijă de băieței, aruncându-i din când în când câte o privire lui Nicole.

Era de treabă. Poate că de data aceasta va fi altcumva să aibă o soră vitregă. Poate că Nicole nu-i va întoarce pe Jackson și pe Celine împotriva ei. Poate că o va trata pe Red exact ca pe o soră.

Mai târziu, Red și Nicole au ajutat-o pe Celine să termine pregătirile pentru cină. Plănuiseră o cină mai devreme, înaintea slujbei de Ajun, de la biserică. Celine și Nicole trăncăneau, mișcându-se una în jurul celeilalte, ca într-un dans bine cunoscut. Când Nicole a fost chemată pentru a schimba un scutec, Red i-a luat locul. Ea și Celine au trebăluit într-o tăcere confortabilă, știindu-și fiecare partea ei de coregrafie din bucătărie.

— Dacă nu dorm ăștia mici la noapte, mă-ncui în hambar și dorm cu caii, a mormăit Nicole când s-a întors, trântindu-se pe un taburet de lângă blat.

Celine a zâmbit.

— Trebuie doar să mănânce.

Nicole și-a sprijinit capul în palme.

— Sper că vor fi liniștiți diseară de slujba de Ajun.

— Vor fi îngerași. Pui tu asta pe masă?

Celine a ridicat un castron uriaș cu cartofi dulci, iar Nicole l-a luat și a dispărut în salon.

— Red, te rog, duci tu asta? a-ntrebat Celine.

S-a întins peste blat cu un coș cu chifle. Dar dintr-odată a scos un țipăt, scăpând coșulețul și ținându-se dintr-o parte. Red a sărit de pe tabureţul ei înalt, unde

amesteca zahărul în ceainic, și a încercat să prindă chiflele zburătoare înainte ca acestea să se rostogolească de pe blat.

— Te simți bine?

Celine era cenușie la față. A inspirat scurt printre dinți. După o clipă, s-a îndreptat la loc.

— Da, da. Scuze, a spus ea, închizând ochii preț de o clipă. Mă simt bine. Mulțumesc că ai prins chiflele.

Nicole s-a întors în bucătărie.

— Ar trebui să vedeți fortăreața pe care o construiesc copiii din cadourile de Crăciun! Eu...

S-a oprit brusc.

— Cee? Ce ai pățit?

— Nimic. Sunt bine.

Celine a alungat întrebarea cu un gest. În obraji i se reîntorsese culoarea.

Nicole și Red au schimbat o privire, iar fetița a ridicat din umeri, neștiind dacă ar trebui s-o trădeze pe Celine povestind ce s-a întâmplat. A luat coșulețul cu chifle și s-a grăbit să-l ducă în salon. În scurt timp, cele două femei au urmat-o cu restul bucatelor, chemându-i pe băieți la masă. Red s-a așezat, ca de obicei, lângă Celine.

— Mă simt bine, a șoptit Celine, remarcând îngrijorarea lui Red.

Fata a dat din cap, dorindu-și s-o creadă. Dar când a prins-o de mână pentru rugăciune, degetele lui Celine erau reci ca gheața.

CAPITOLUL 31

Celine a fost tăcută la cină și aproape că n-a mâncat nimic, dar altminteri părea în regulă. Cel puțin era mai bine decât fusese la bucătărie. Când Celine a prins-o pe Red uitându-se agitată la ea a treia oară, s-a înclinat spre ea.

— Sunt bine, a asigurat-o ea. Doar că nu mi-e foarte foame.

Red s-a străduit s-o creadă.

— Așadar, Red, ce-ar trebui să știu despre tine? a întrebat Anthony la desert. Îți place vreun sport sau să cânți la vreun instrument?

Red și-a înghițit îmbucătura de plăcintă de dovleac.

— Îmi plac animalele.

Jackson a izbucnit în râs.

— S-o vezi cum se descurcă cu Tuck! Țestoasa e înnebunită după fata asta!

— Așa am auzit și eu!

Nicole a luat o îmbucătură din farfuria lui Noah.

— Tata mi-a povestit că s-a pierdut și tu l-ai găsit în mijlocul viscolului.

A privit-o impresionată pe Red.

— Mi se pare o poveste fenomenală.

Red a roșit.

— Eu l-am găsit pe el, dar Celine m-a găsit pe mine.

În noaptea aceea, când Celine apăruse din omăt și beznă, Red a plâns de ușurare. Celine s-a uitat fix, pentru un moment, la cei doi – fetiță și țestoasă –, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă, apoi a adăpostit-o pe Red în brațele sale.

— Sunt aici, a șoptit ea la nesfârșit la urechea lui Red. Sunt chiar aici.

Mai târziu, când Jackson a-ntrebat cum Dumnezeu o auzise Celine pe Red prin furtună, ea doar i-a zâmbit vag fetiței și a ridicat din umeri.

— Nu știu. Am auzit vocea lui Red pe aripile vântului, presupun, a zis ea.

Jackson a împins la o parte farfuria goală de desert și a bătut din palme o singură dată, cu o expresie de fericire copilărească pe față.

— OK! Știți cu toții ce moment a sosit!

Nicole a izbucnit în râs, ștergând dârele de plăcintă cu dovleac de pe obrajii lui Noah.

— Avem timp înainte de biserică?

Jackson s-a ridicat în picioare, scoțându-l pe Jack de pe scaunul cu înălțător.

— Întotdeauna avem timp de cadouri!

— *Ca-doui*! a ciripit Noah, dând la o parte mâna mamei sale.

— Bine, omulețule.

Nicole l-a mai șters pe Noah o dată pe față, apoi l-a ridicat de pe locul lui. Băiețelul s-a zbătut în strânsoarea ei și a sărit, înainte ca ea să mai apuce să-i scoată

bavețica de plastic, dând buzna în living. Nicole a scuturat din cap.

— Pregătește-te de haos, Red.

Cu toții i-au urmat pe gemeni în living. Afară se întuneca deja, deși era abia ora patru, iar încăperea strălucea datorită luminițelor albe și calde ale pomului de Crăciun. Jackson, cu Jack încă în brațe, l-a înhățat pe Noah înainte ca băiețelul să se înfigă într-un cadou imens, așezat la marginea grămezii.

— Oau, amice. Acesta e pentru Red. Vino-ncoace și lasă-mă să te scpa de bavețica asta.

Anthony s-a apropiat și i l-a luat pe Jack din brațe.

— Băieți, vă aduceți aminte ce am vorbit? Deschidem fiecare *un singur cadou* în seara asta.

Nicole și-a trecut brațul peste umerii lui Red, cu un gest plin de afecțiune.

— Tradiția de Ajun, a zis ea. Toată lumea deschide un cadou înainte de biserică. *Unul singur.*

A ridicat vocea la ultimele cuvinte, încruntându-se ușor înspre gemeni. Apoi a clătinat din cap, a zâmbit spre Red și a șoptit:

— Baftă multă cu asta.

Red a surâs cu subînțeles și s-a uitat la Celine, care se sprijinea de cadrul ușii. Avea un braț încolăcit în jurul stomacului, iar cu celălalt își masa umărul. Expresia îi era pierdută și ochii – sticloși.

— Haide, Red! Alege-l pe cel pe care vrei să-l deschizi.

Jackson a reușit, în cele din urmă, să-i scoată lui Noah bavețica de la gât. Nicole a luat-o și a îngenun-

cheat între băieții ei, în fața bradului. Celine a clipit, apoi a observat-o pe Red privind-o și i-a surâs încurajator.

— Haide, a spus ea. Orice cadou dorești.

Anthony și Jackson îi ajutau pe copii să-și aleagă fiecare un dar.

— Unele mici, vă rog, a zis Nicole, scuturând din cap când a văzut pachetul lunguieț spre care se îndrepta Noah. Și poate ceva fără gălăgie, ca să le poată lua la biserică?

Red și-a mușcat buza, uitându-se la mormanul de cadouri. Erau atât de multe. Anthony și Nicole adăugaseră ceva înainte de cină și avea senzația că și Jackson mai strecurase acolo câteva. Nu mai văzuse vreodată atâtea daruri sub bradul de Crăciun, mai ales atât de multe care erau pentru ea. Îi venea să plângă și să râdă în același timp.

— Cee, n-am telefonul la mine, a zis Jackson. Filmezi tu?

S-a uitat peste umăr, în timp ce Red s-a întins pe lângă el, lăsând deoparte cea mai mare cutie, cu numele ei pe ea, și alegând un cadou mai mic, în forma unei cărți. Jackson s-a răsucit brusc, aproape răsturnând-o pe Red și încredințându-i-l pe Noah.

— Celine!

Red s-a împleticit, iar Noah – speriat și furios că n-a mai ajuns la cadoul lui – a început instantaneu să plângă. Țipetele sale îi zgâriau lui Red urechile. S-a întors și l-a zărit pe Jackson prinzând-o pe Celine, care se prăbușise înainte. A sprijinit-o, iar capul ei se rezema de pieptul lui.

— Mi se face rău, a spus Celine, cu glas moale și răgușit.

Nicole se ridicase în picioare. L-a urmat pe Jackson, care a fugit cu Celine afară din cameră, spre baia din celălalt capăt al holului. Lui Red i s-au înmuiat genunchii, se simțea greoaie și inutilă. O clipă mai târziu, a auzit-o pe Celine vomitând, un zgomot care a reverberat în parchet și în zidurile de rigips. Era un sunet violent, sfâșietor, care a înghețat-o pe Red pe dinăuntru.

Anthony l-a luat din brațele lui Red pe Noah, care continua să urle. Băiatul s-a zbătut până când tatăl lui l-a pus pe podea din nou, lângă cadouri.

De-a lungul holului, zgomotele se auzeau în continuare. Sunete îngrozitoare și sfâșietoare, care o făceau pe Red să tremure din toate încheieturile.

Peste câteva minute, Nicole a revenit în prag, cu ochii disperați și cu glasul gâtuit.

— Anthony, sună la 911.

Și a dispărut din nou.

Anthony și-a scos telefonul din buzunar și a format numărul. S-a auzit zăngănitul unor ornamente de Crăciun care s-au izbit unele de altele, iar Anthony s-a întins după Jack, care se împiedicase de cutii și căzuse cu fața în brad. L-a ridicat pe Jack, care acum bâzâia, de unul dintre brațe.

— Da, avem nevoie de o ambulanță... Soacrei mele i s-a făcut rău. Nu sunt, de fapt, sigur. Pur și simplu...

L-a bătut ușor pe Jack pe spate, încercând să-l liniștească. Între timp, Noah începuse să sfâșie mai multe ambalaje în același timp.

— Red? Poți să mă ajuți? a implorat-o Anthony.

Red a inspirat scurt, concentrându-se asupra gemenilor.

— Sigur, a zis ea, întinzându-se după Jack.

Anthony i-a aruncat o privire recunoscătoare și a ieșit val vârtej din cameră, vorbind agitat la telefon.

Jack nu era deloc mulțumit la Red în brațe și plângea după tatăl lui. Când Red l-a strâns mai tare, a început să urle. Fata și-a lăsat capul pe spate, încercând să-l facă să se uite la ea. Fețișoara copilului era schimonosită și furioasă. Cu pumnișorii o împingea în umăr, zbătându-se să scape.

— Hai să mergem afară!

Glasul îi părea venit din desenele animate. Cu mâna liberă l-a prins pe Noah de mânecă. Băiețelul, cu fața plină de bucurie, reușise să ia cu el un camion pe care-l desfăcuse.

— *Camoonul!*

Pe hol, vomităturile erau întrerupte de niște suspine. Red a clipit ca să-și oprească lacrimile.

— Da, un camion. Haide! Hai să-l arătăm găinilor!

Noah era încântat. S-a repezit spre ușa din spate, iar Red a luat-o la fugă după el, cu Jack încă zbătându-se la ea în brațe. Trebuia să se îndepărteze de zgomotele care veneau de la baie. Trebuia să iasă de-acolo. *Acum.*

Red s-a balansat pe un singur picior ca să împiedice câinii să intre în casă și a ținut ușa deschisă pentru Noah. El s-a strecurat pe sub genunchiul ridicat al fetei și a zbughit-o spre hambar. Trupul lui, iute ca argintul viu, a abătut atenția câinilor de la ușă suficient cât să iasă și Red cu Jack.

Fata a închis ușa la loc și lumea a încremenit in-

stantaneu. Țipetele lui Jack au amuțit la fel de brusc cum se porniseră, iar băiețelul și-a sprijinit capul de umărul lui Red. Îi simțea valurile fierbinți ale răsuflării pe gât. Aerul mirosea a zăpadă. Aici nu mai auzea sunetele agonizante care veneau de pe hol. Aici putea închide ochii și se putea preface că totul era bine.

CAPITOLUL 32

Noah a izbit camionul de ușa nouă a hambarului. Câinii au scheunat și s-au înghesuit în jurul lui. Ambii băieței tremurau deja, iar Red știa că ar fi trebuit să le ia hainele, însă nu avusese timp. Cel puțin în hambar era cald.

Aerul dinăuntru mirosea a fân. Noah s-a dus direct la cotețul găinilor. Cârlionții i se legănau în jurul urechilor și, zâmbind, a întins un deget grăsunel și încrețit. Jack stătea cuibărit în Red. Se ghemuise în brațele ei, vârându-și mânuțele între pieptul lui și al fetei când aceasta a încercat să-i arate găinile. Avea răsuflarea întretăiată și greoaie.

— Haide, a spus fata, ridicându-l.

Gandalf era lângă ea, privind-o cu ochii ei maronii și îngrijorați.

Noah și-a lipit fața de gardul de sârmă de la găini, vârându-și nasul și limba printr-una dintre găuri. Când și-a pierdut interesul, s-a răsucit spre capre, care se aflau înăuntru, din cauza frigului. Și-a trecut camionul peste baloții de fân și peste podelele denivelate. Red i-a arătat lui Jack cum să-i hrănească pe Billie și pe Țap cu niște paie. Gruff era nepăsător și stătea într-un

colț, alături de Lancelot și Merlin, privindu-i pe vizitatori cu o mutră morocănoasă. Jack a stat lipit de Red cât timp fata a hrănit caprele. Pielea îi era transpirată din cauza plânsului, iar cârlionții i se lipeau de gât.

Oare ce se întâmpla în casă? În cât timp va sosi ambulanța?

Și-a alungat aceste întrebări din minte. A încercat să-l facă pe băiețelul de doi ani să-și țină degetele departe de dinții ascuțiți ai caprei. A încercat să-mpiedice vârtejul de neliniște care i se forma în piept să se ridice în aerul de-afară.

După o vreme, Noah s-a plictisit de camion și l-a lăsat în seama lui Billie, care l-a ros, curioasă. Băiețelul a pornit, bufnind din picioare pe planșele de lemn ale podelei hambarului, spre muntele de baloți de paie înghesuiți lângă perete. În cele din urmă, Jack s-a dat jos din brațe și s-a luat după fratele lui.

Red a luat-o după ei, urmărindu-i doar pe jumătate când au început să escaladeze baloții. În mintea ei răsunau sunetele scoase de Celine, bolnavă, urlând de durere.

Ar fi trebuit să-i spun lui Jackson. S-a așezat pe un balot, întinzându-i lui Jack un deget de care acesta să se sprijine în timp ce urca. Vinovăția și teama fierbeau pe dinăuntrul ei. Ar fi trebuit să-i spună lui Jackson că Celine scăpase chiflele, că ceva era în neregulă. Dar poate că n-ar fi fost nicio diferență.

Hambarul scârțâia ușor în bătaia vântului ce se stârnea. Red s-a concentrat asupra propriei respirații. *O să fie bine. O să fie bine.*

— Șoricelul! a țipat Noah.

Red a fost străbătută de un nou fior de panică. A ridicat privirea spre locul arătat de Noah. Acolo, în vârful balotului de fân, stătea cel mai mare șobolan pe care l-a văzut vreodată Red.

A sărit în picioare și s-a dat în spate. Gemenii au început să se cațere cu un entuziasm proaspăt, îndreptându-se fix spre rozătoarea argintie. Dacă asta era chestia pe care o văzuse Marvin, atunci a avut dreptate – era enorm. Animalul se uita precaut la copii, mișcând din mustăți. Când Red a încercat să-l alunge, a șuierat la ea. Ce fel de șobolan *șuieră*? Teama s-a răsucit în inima ei ca un șurub.

— Nu-l atingeți! s-a răstit ea.

Dar băieții se cățărau direct spre el. Red a luat prima unealtă care i-a căzut în mâini – o greblă grea, de metal. A ridicat-o deasupra capului și a rotit-o, țintind spre șobolan și spre ochii lui negri și sclipitori.

— PLEACĂ DE-AICI!

Țipătul ei a făcut aerul să foșnească, iar întregul morman de fân a tremurat. Cârlionții din părul gemenilor s-au netezit sub forța rafalei, iar degetele lui Noah s-au desprins. Red a văzut, cu groază, cum copilul cade. Nu se putea mișca, nu putea reacționa. Noah s-a izbit de Jack, care era în urma lui. S-a auzit un zgomot îngrozitor de oase rupte când băieții s-au lovit de podea. Șobolanul a scos un singur chițăit și a dispărut în umbră, în timp ce lui Red i-a căzut grebla din mână.

Nicole a apărut brusc acolo. Red n-a auzit când intrase, dar ușa hambarului era deschisă și Nicole alerga spre copiii ei, tropăind cu picioarele în podea. Băieții,

amândoi de data aceasta, frângeau aerul cu țipetele lor.

— Nu! Nu nu nu, a făcut Nicole, încercând să-i ridice.

Jack s-a luptat cu ea, mai degrabă speriat decât rănit, dar Noah urla din brațele mamei sale.

— Ce făceai aici? s-a răstit Nicole, ridicând privirea spre Red.

Fata stătea acolo, neajutorată, amorțită de groază.

— Noah? Iubire, șșș, stai să mă uit la capul tău.

Nicole i-a îndepărtat cârlionții, căutând vreo rană.

— Șșș, dragule, ești în regulă. Jack, și tu ai făcut buf?

Nicole l-a tras pe Jack mai aproape. În mod uimitor, băiețelul se calmase. Nu-și desprindea privirea de fratele său, care încă urla.

A apărut și Anthony.

— Ce s-a întâmplat?

Nicole s-a ridicat, cu Noah pe un braț și ținându-l strâns pe Jack cu mâna liberă. Avea ochii roșii.

— Băieții au căzut. Noah s-a lovit la cap. Tare.

A privit spre Red, dar mai degrabă prin ea. Anthony s-a repezit și l-a luat în brațe pe Jack. Cu toții au pornit spre casă. Anthony i-a aruncat peste umăr lui Red:

— A venit ambulanța.

I-a privit cum se îndepărtează, iar mâinile și picioarele îi tremurau de rușine. Ar fi trebuit să-i urmeze? Oare Nicole o mai voia acum alături de familia ei? Chiar dacă n-o mai voia, Red dorea s-o vadă pe Celine, să se asigure că e bine.

A fugit din hambar, urmând lătratul cățeilor. Pe alee era parcată o ambulanță, ale cărei faruri străluceau dureros în lumina vagă. Trei paramedici cărau în jos, pe scări, targa pe care se afla Celine. Red s-a oprit brusc pe pietriș. Celine era alarmant de albă la față și răsăritul îi dispăruse din păr. Capul i se legăna dintr-o parte în alta și avea ochii pe jumătate închiși.

Amintirile au luat-o pe Red pe sus. *Mama ei, în ziua în care Red și Buni au găsit-o prăbușită în cadă, cu pastilele risipite în jurul ei ca niște seminţe. Buni, inconștientă pe podea, când Red a coborât într-o dimineaţă, la micul dejun.*

Red nu se putea mișca, nu putea respira.

Jackson i-a urmat pe paramedici în vreme ce aceștia o urcau pe Celine în ambulanță. Avea haina pusă doar pe un braț. După ce au instalat-o, el s-a răsucit, cercetând din priviri intrarea în casă. Nicole a ieșit pe verandă, însoțită de cel de-al patrulea paramedic. Niciunul dintre ei n-a văzut-o pe Red stând lângă poarta grădinii. Nicole semăna cu un robot cu mișcări smucite.

— Nic, mă duc cu ei, a strigat Jackson de pe alee.

Nicole și-a îndreptat brusc ochii spre el.

— Sigur. Ne vedem acolo.

— Rămâneți aici, a zis el, apoi a zărit-o pe Red.

Chipul i s-a schimonosit, de parcă i-ar fi făcut rău să se uite la ea.

— Vă sun când aflu ceva, i-a spus el lui Nicole.

Apoi s-a suit în ambulanță, alături de soția sa.

Red voia să alerge după ei, dar nu-și putea convinge picioarele să se miște. Părul îi biciuia frenetic chipul. A strâns pumnii și și-a ținut răsuflarea.

Cel de-al patrulea paramedic a închis portierele din spate cu un zgomot tăios, apoi s-a urcat în față. Sirena a pornit și vehiculul a întors pe alee și a accelerat pe strada înfundată.

Red a urmărit ambulanța din priviri până când girofarul scânteietor a dispărut în noaptea care se lăsa. Când s-a uitat din nou spre casă, veranda era goală, iar ușa de la intrare era închisă.

Era singură.

CAPITOLUL 33

O oră mai târziu a sunat telefonul. Red s-a strecurat la bucătărie și a găsit-o pe Nicole sprijinită de blat, ascultând cu atenție.

— OK. Cât timp?

Tăcere.

— De ce aveți nevoie?

O tăcere mai lungă. A ridicat capul și a dat cu ochii de Red.

— Am înțeles. Nu, e-n regulă. Aha. OK. Unde...?

Red a privit-o cum răsfoiește printr-un teanc de hârtii aflate pe capătul blatului și cum scoate de-acolo o carte de vizită.

— Dap, am priceput. E-n regulă, tată, serios. Nu, nu-ți face griji. E OK.

Și-a dus palma la ochi, ascultând.

— Încearcă să nu-ți faci griji. Ne ții la curent? Da. OK. Te iubesc.

Telefonul a țiuit când Nicole a închis. Tăcerea s-a înghesuit în spațiul lăsat în urmă. Nicole a expirat prelung și și-a rotit gâtul.

— Celine e în operație, a zis ea, cu privirea în jos. Îi scot vezica biliară și apendicele.

Red s-a mutat de pe un picior pe altul. Nicole și-a apăsat din nou degetele peste ochi, apoi s-a răsucit și, în cele din urmă, s-a uitat la Red.

— O să fie bine, Red. Sunt sigură c-o să fie bine.

Avea o expresie împietrită, indescifrabilă.

Noah se oprise din plâns de ceva vreme. Acum casa amuțise, în afara rafalelor periodice de vânt de la ferestre. Pe Red o durea capul de cât încerca să-și țină furtuna pe dinăuntru.

— Băieții s-au culcat, a zis Nicole.

Se sprijinea pe blat, cu degetele prinse de marginea acestuia.

— Red...

Glasul i s-a frânt. Și-a dres vocea.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat în hambar.

Red a-ncercat să înghită, dar parcă avea nisip în gură. N-a răspuns, așa că Nicole a adăugat:

— Nu prea... nu pot să-mi scot din cap ce-am văzut când am intrat acolo.

Red s-a încruntat. Nu putea să explice. Chiar dacă ar fi voit, n-ar fi avut nicio logică pentru Nicole. *A fost vântul. Nu l-am mai putut controla. Nu voiam să se întâmple așa. Nu știam că ești acolo.*

Din toate cuvintele care s-au rostogolit prin mintea lui Red, doar ultima frază a ieșit la suprafață. Cea greșită.

— Nu știam că ești acolo.

Ochii lui Nicole erau ca soarele. Enormi, arzători, furioși.

— Nu știai că sunt acolo?

Vocea îi era din ce în ce mai înaltă și mai pițigăiată, cu fiecare cuvânt rostit.

— Ce vrei să-mi spui, mai exact? Că dacă n-aș fi fost acolo, mi-ai fi lovit copiii cu grebla aia?

Pământul părea să se cutremure sub tălpile lui Red. *Grebla?* Nicole era furioasă din cauza greblei? A încercat să-și dea seama de logica situației, să-și imagineze ce văzuse Nicole când intrase în hambar.

— Eu... nu!

Dar cuvintele ei erau prea mici, prea slabe în fața furiei lui Nicole.

— Voiai să le faci rău copiilor mei?

Nicole s-a apropiat. Red a făcut un pas în spate, poticnindu-se. *Nu nu nu!*

Ceva greu și negru a trecut pe lângă picioarele lui Red. Gandalf. Câinele s-a așezat între cele două, cu capul sus și cu coada ridicată. În această poziție, părea și mai mare ca de obicei. Stătea cu fața la Nicole, adăpostind-o pe Red în spatele trupului său.

O secundă mai târziu, a apărut și Anthony.

— Ce se întâmplă?

Glasul lui a părut s-o trezească pe Nicole din furia sa.

S-a retras și și-a acoperit fața cu mâinile. Când le-a lăsat în jos, vâlvătaia se domolise.

— Red trebuie să plece. Va trebui s-o sunăm pe asistenta socială să vină s-o ia. Numărul de telefon e pe masă.

CAPITOLUL 34

Red a închis ușa camerei ei, încuind-o pe Gandalf pe dinafară, și s-a așezat pe pat. Furia, rușinea și confuzia îi asaltau inima. Cum a putut Nicole să creadă că le făcea vreun rău băieților? Ea doar încerca să scape de șobolan. Nicole nu-l zărise? Pe acel șobolan uriaș și șuierător care probabil i-ar fi retezat degetele lui Noah cu colții lui dacă s-ar fi apropiat mai tare?

O șoaptă rece a străbătut-o. Dar ea *le făcuse rău*. Vântul *ei* îi dărâmase la podea. Nu a vrut să se întâmple una ca asta și totuși era vina ei.

Indiferent cât de mult se străduia, continua să piardă controlul. Nu voia să fie înspăimântătoare sau primejdioasă. Nu voia să facă rău nimănui.

Voia ca vântul ei să protejeze, nu să rănească. Așa cum vântul mamei lui Red făcuse odinioară pentru ea. *Înainte*. Înainte ca pastilele s-o transforme într-o ființă pe care Red n-o mai recunoștea.

Dar vântul lui Red nu era așa. Întotdeauna fusese ca vântul *de după* al mamei sale. Haotic. Lipsit de control. Distructiv.

Dacă vântul ei n-ar fi existat, băieții n-ar fi căzut. Noah nu s-ar fi lovit; Nicole nu s-ar fi înfuriat. Iar Red

n-ar fi așteptat-o pe domnișoara Anders să vină și s-o ia. Din nou.

Gandalf a scheunat pe hol, dar Red a ignorat-o și s-a ghemuit în pat. De ce vântul ei trebuia să fie rău? De ce nu-l putea controla?

S-a gândit la frunzele pe care le-a trimis în zbor pentru căței. S-a gândit cum Celine îi auzise glasul prin viscol. De când venise la familia Groove, fusese în stare să-și controleze puțin vântul. Dar, categoric, nu suficient.

Poate că asta se putea schimba.

Gândul acesta a făcut-o să spere. *Poate că asta se putea schimba.*

Atât de multe lucruri se schimbaseră de când a sosit la familia Groove. A început să creadă din nou în lucrurile imposibile. Mama ei s-a întors. L-a găsit pe Tuck. Poate că și vântul i se va schimba. Poate că-l va face să fie bun.

Poate că Celine și Jackson n-o vor da afară când ea își va putea stăpâni mai mine vântul.

Dar cum?

Jumătatea rămasă în picioare a stejarului de lângă fereastra dormitorului ei a scârțâit ca o balama neunsă. Ningea din nou, un milion de dorințe ca fulgii de păpădie, scânteind și evaporându-se înainte de a atinge pământul. S-a gândit vag că, până la urmă, era un Crăciun alb.

Două ore mai târziu a sosit un asistent social. Nu era domnișoara Anders. Un nou val de frică a cuprins-o. Asistentul social – Peter Nu-Mai-Știu-Cum – a zis:

— Ești gata de plecare?

Red a dat din cap. Anthony era acolo, dar nu și Nicole. Probabil că nu voia să aibă de-a face cu Red. Gandalf și ceilalți câini și-au lipit nasurile de picioarele ei, dar n-au scheunat și nici n-au sărit.

— În seara asta o să stai la familia Kline, a spus Peter.

A strâns cu putere bareta rucsacului său. *Nu la familia Kapule?* Soții Kapule erau familia de sprijin pentru familia Groove. Dacă nu se ducea la ei, asta nu-nsemna decât că nu mai era în plasament temporar la Celine și Jackson.

Peter tot vorbea, dar Red nu auzea nimic din ce spunea ea. Asta era. Pleca. Nimic altceva nu mai conta.

Ușa din față s-a deschis brusc, izbindu-se de perete. Peter și Anthony au tresărit, iar trei dintre câini au schelălăit și s-au pitit. Red a închis ochii, iar vântul ei a întors pe dos toată casa. Nu avea niciun sens să-ncerce să-l stăpânească. Vântul ei nu va fi bun niciodată. *Ea* nu va fi bună niciodată.

Un nas rece a împuns-o în palmă. S-a uitat în jos la Gandalf, care-i lingea degetele. Teama lui Red s-a domolit un pic.

— Trebuie să mergem, a zis Peter.

S-a apropiat precaut de ușă, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu i se trântească în nas.

Gandalf a rămas pe verandă, holbându-se după ei. Copacii care mărgineau aleea s-au înclinat când a trecut mașina, iar norii au acoperit stelele. Peter a dat radioul pe colinde, dar Red de-abia auzea muzica. Nu auzea decât urletul furios al vântului dinăuntrul ei.

CAPITOLUL 35

ÎNAINTE

Auzea râsetele venind din capătul culoarului. Și muzica. Părea a fi o petrecere.

Red, pe atunci în vârstă de trei ani, s-a dat jos de pe salteluța ei, așezată pe podeaua dormitorului, și a încercat să deschidă ușa, dar aceasta era închisă pe dinafară. A tras de clanță și a strigat-o pe mama ei.

Mama însă n-a venit.

A bătut cu mânuțele în ușă. Și ea voia să se joace!

Pași. Apoi ușa s-a mișcat. Red s-a dat în spate, entuziasmată. Venise mama ei. O s-o ia la petrecere!

Un bărbat a deschis însă ușa. Red era atât de surprinsă, încât nici n-a tresărit când acesta a luat-o în brațe. Mirosea a pământ, a transpirație și a ceva dulce.

— Ce-ai pățit, fetițo? a-ntrebat el, cu fața prea aproape de a ei.

Red a strigat-o pe mama ei, de data asta mai tare.

— Vrei și tu la petrecere, prințesă?

A gâdilat-o pe picioare și pe burtică și avea niște degete atât de aspre încât îi răneau pielea. Red a țipat și l-a împins de umeri. El a izbucnit în râs.

Brusc, ușa s-a dat de perete și a apărut mama.

— Ce faci cu copilul meu? a-ntrebat ea, întinzând mâinile după Red.

Țipetele fetiței se transformaseră în suspine sufocante. Bărbatul a fentat mâinile Wandei, de parcă Red ar fi fost o minge de fotbal și acesta ar fi fost un meci.

— Făceam și noi cunoștință unul cu celălalt!

— Dă-o-ncoace, Taps. E speriată!

El a izbucnit în râs.

— Neah! Îl iubește pe unchiul Taps!

A ocolit-o pe Wanda și și-a lipit buzele de gâtul lui Red, suflând cu putere. Fetița a urlat, înspăimântată de violența gestului și de buzele ude apăsate pe pielea ei.

Din senin, o rafală furtunoasă l-a izbit pe Taps, lipindu-l de perete. Părul rar i s-a dat pe spate și ochii i s-au umplut de lacrimi. I-a dat drumul lui Red, iar mama a smuls-o din aer, înainte să cadă. Părul Wandei era ca o creatură sălbatică și dezlănțuită în mijlocul stihiilor. A strâns-o pe Red aproape de trupul ei și s-a înclinat apoi înspre Taps.

— Să nu mai pui mâna *niciodată* pe copilul meu! Auzi? Niciodată!

Red și-a înfipt degețelele în tricoul mamei și și-a vârât căpșorul sub bărbia acesteia. În prag a apărut al doilea bărbat, cu ochii căscați de uimire. Wanda s-a îndepărtat de Taps și vântul s-a calmat imediat.

— Ricky, tu și Taps ar trebui să vă cărați.

Taps s-a prelins pe perete ca o pată, iar Ricky l-a cules de pe jos și l-a pus pe picioare. Au ieșit amândoi în grabă din apartament.

O briză blândă bătea peste brațele, picioarele și fața lui Red, răcorind locurile care o dureau.

— Acum ești în siguranță, a șoptit mama ei.

Iar Red a crezut că e adevărat.

DUPĂ

— Nu poți face asta la nesfârșit!

Buni a izbit un coș cu rufe de pat. Acesta a ricoșat, iar hainele au explodat în toate părțile și s-au risipit pe podea. Wanda a prins-o pe Red de braț și a ridicat-o de pe pat.

— E copilul *meu*.

— Da, este. Dar pare că uiți asta. Îți petreci fiecare seară în oraș. Nu poți păstra nicio slujbă. Red are nevoie de tine *să fii aici*, Wanda! Are cinci ani. Are nevoie de mama ei.

— Acum sunt aici, nu-i așa? a mârâit Wanda. Haide, Red. Plecăm.

Degetele ei erau înfipte dureros în brațul lui Red și fetița a încercat să se tragă înapoi, văicărindu-se. Wanda aproape că a târât-o până în hol.

— Nu face asta, Wanda! N-o lua așa!

— Tocmai ai zis că are nevoie de mama ei, a zis Wanda, întorcându-se spre Buni. Așa că sunt mama ei și o duc acasă!

Red s-a desprins din strânsoare și a încercat să fugă la loc în dormitor. Wanda a dat s-o urmeze, iar Buni s-a pus între ele.

— Nu așa, a spus ea.

— Dă-te la o parte din calea mea, *mamă*.

Buni a ridicat bărbia.

— De data asta nu te las s-o iei, Wanda. Nu e siguranță lângă tine. Nu așa.

— Haide, Red, s-a răstit Wanda.

Red s-a prins, prin spate, de picioarele lui Buni. Wandei i s-a zbătut ochiul. Avea părul aţos şi pielea cenuşie şi ternă. Pe mâini avea cruste pe care şi le tot scărpina cu unghiile ei ştirbite.

— Haide, a repetat ea, întinzând o mână.

Red a clătinat din cap.

— Nu vreau.

Preţ de o clipă, mama ei nu s-a clintit. Şi apoi, înainte ca Red să-şi dea seama ce pe petrece, un zid de aer s-a lovit de ea şi de Buni, dărâmându-le. Buni a aterizat peste Red, iar fetiţa a simţit cum s-a rupt ceva. Vântul mamei sale vâjâia prin încăpere.

— Încetează! a strigat Buni.

Wanda a urlat furioasă, s-a răsucit şi a dispărut pe culoar, luându-şi vântul cu ea. Red i-a auzit paşii bufnind pe scări, urmaţi de o uşă trântită.

Buni s-a ridicat în capul oaselor şi a luat-o pe Red în braţele sale. A întrebat-o, plângând:

— Te simţi bine, fetiţo?

Red îşi simţea încheietura zvâcnind şi îi tremura tot corpul, dar nu avea nicio lacrimă în ochi. Buni a scos un geamăt înăbuşit când a văzut încheietura fetiţei, care se umfla deja. Dar Red nu simţea durerea. Nu simţea decât povara gândului că mama ei plecase din nou. Şi că era vina ei.

CAPITOLUL 36

În acea dimineaţă târzie de Crăciun, când a sunat telefonul, Red era încă în pat. A spus c-o doare stomacul când doamna Kline a venit să o cheme la micul dejun și a refuzat să deschidă cadourile din jurul bradului. Știa că stricase Crăciunul familiei Kline. Era mai bine dacă stătea deoparte.

— Red, scumpo. E domnul Groove la telefon.

— Jackson?

Red s-a ridicat dintre perne. O suna Jackson? Aici?

Doamna Kline a zâmbit.

— Da, drăguță.

I-a întins un telefon galben fără fir. Red l-a luat, simțind plasticul rece lipit de ureche.

— Hei, puștoaico.

Glasul lui Jackson era răgușit.

— Ce face fata mea?

Red a șovăit, trăgând cu coada ochiului la doamna Kline. Fusese sigură că n-o să-i revadă în veci pe soții Groove. Că nu le va mai auzi niciodată glasul. Sau că, dacă le-ar fi auzit, acestea ar fi fost pline de furie, cum fusese al lui Nicole. Dar, în afară de faptul că părea obosit, Jackson vorbea... ca Jackson.

Red voia să spună *Îmi pare rău.* Voia să spună *N-aveam de gând să le fac vreun rău.* Voia să spună *Vreau să vin acasă.* În loc de toate astea, a zis:

— Cum e Celine?

— Se odihnește. Operația a decurs bine. I-au scos fierea și apendicele.

— O să fie bine?

— Da, o să fie.

Glasul parcă îi era agățat într-un cârlig invizibil.

— O să fie. O s-o mai țină internată câteva zile. Pentru niște analize.

Vocea i s-a poticnit din nou, iar Red s-a încruntat. Ceva nu era în regulă. Ceva ce Jackson nu-i spunea.

— *Tu* te simți bine? a-ntrebat el.

— De ce nu mă pot duce la mama?

Își simțea vorbele amare pe vârful limbii.

— De ce a trebuit să mă trimiteți la familia Kline? Mă pot duce acasă la mama!

Jackson și-a dres glasul.

— Red, știi bine că judecătorul a zis că mama ta nu e încă pregătită. Noi...

— Ba *e*! Este pregătită! Nu vreau să mă-ntorc la loc în sistemul ăsta cretin. E destul de pregătită!

— Să te întorci la loc...? Red, ascultă-mă. Nicole mi-a spus că ieri s-a întâmplat ceva.

Asta era. Motivul pentru care n-o mai voiau. *Nicole*. Nicole, care a văzut ceva greșit. Nicole, care n-a lăsat-o să explice. Nicole, care era fiica lor *adevărată*. Red s-a întins pe o parte și s-a ghemuit, strângând cu putere telefonul între pernă și fața ei.

— A spus că și-a ieșit din fire și a fost nedreaptă față

de tine. Și se temea că nu ai înțeles poate de ce a trebuit să vină asistentul social.

Red a scâncit. Nu se putea abține.

— O să discutăm despre asta mai târziu, dar vreau să știi că *singurul* motiv pentru care te afli la familia Kline este că Nicole și Anthony nu sunt autorizați să aibă grijă de tine în absența mea sau a lui Celine. Iar familia Kapule e plecată din oraș de Crăciun. A fost doar o situație de urgență. OK?

Familia Kapule e plecată din oraș. Dintr-odată s-a simțit cuprinsă de ușurare și s-a ridicat din nou în capul oaselor. Cum de uitase că familia Kapule plecase în Hawaii? Jackson a continuat:

— Nicole se simte îngrozitor din cauza celor petrecute. Nimeni n-a intenționat să te deruteze sau să te supere. Îmi pare rău că n-am vorbit eu însumi cu tine. Ne poți ierta?

Avea gâtlejul uscat și solzos ca labele lui Tuck.

— N-o să mă... dați afară?

În telefon s-a auzit o răsuflare întretăiată.

— Nu! O, Red, *nu*. Nu, nu te dăm afară. Nu te vom da afară *niciodată*. Indiferent ce se va întâmpla. Întreaga situație a fost o neînțelegere și-mi pare rău. Dar suntem în continuare căminul tău, Red.

Nu voiau s-o dea afară. Îi venea să râdă și să plângă în același timp. Cu toate astea, voia să se întoarcă la mama ei – nu-i așa? Era atât de rău că, dintr-odată, voia să stea cu Celine și Jackson? A închis ochii.

— OK, a șoptit ea.

— OK.

În telefon s-au auzit paraziți și sirena îndepărtată a unei ambulanțe.

— Ar fi bine să mă duc înăuntru. Vrei să le mulțumești tu soților Kline din partea mea că te-au găzduit?

Red a întrebat:

— Pentru cât timp?

— O să te iau mâine, dacă nu intervine vreo schimbare pe aici. Te descurci încă o noapte?

Încă o noapte. Doar una. Nu tot restul nopților vieții ei. O singură noapte. Putea face asta.

— Da.

— Ce fată cuminte.

Red a simțit un zâmbet în vocea lui Jackson.

— Spune-i lui Celine că...

Glasul i s-a topit. Voia să spună *o iubesc*. Voia să spună *Mi-a fost atât de frică*. A spus doar:

— Mă bucur că se simte bine.

— O să-i spun. Și eu mă bucur că se simte bine.

— Jackson?

— Ce e, scumpa mea?

— Crăciun fericit!

El a mormăit, ca și cum aceste vorbe erau o lovitură în coaste. De parcă ar fi uitat că era sărbătoare.

— Crăciun fericit, Red.

Seara următoare, când Jackson a venit s-o ia, și ultimii nori de furtună se calmaseră, iar aerul era tăios și rece. A intrat în foaierul casei familiei Kline, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele hainei și cu umerii ridicați până la urechi.

— Hei, puștoaico, a zis el.

Avea un zâmbet cam pierdut. Când Red s-a uitat

mai atent, a văzut că Jackson avea ochii roșii, ca și cum ar fi plâns.

— Haide, Red, a zis doamna Kline, făcându-i semn să se grăbească.

Red și-a înghițit nodul din gât și și-a luat rucsacul. Jackson și-a mutat prea iute privirea de la a ei, dând mâna cu doamna Kline.

— Mulțumesc frumos. Sper că nu v-am stricat planurile de sărbători.

— Deloc, a spus ea. De-asta suntem aici. Acum aveți numărul meu de telefon?

Jackson a dat din cap.

— Îl avem. Mulțumim.

— Ne puteți suna oricând. Dacă putem, vă ajutăm! Acesta e mottoul nostru.

I-a zâmbit lui Red.

— Iar tu, domnișoară. Mulțumesc că ai petrecut Crăciunul cu noi.

A tras-o pe Red într-o îmbrățișare bățoasă.

— Hai să mergem acasă, a zis Jackson, ținându-i ușa.

Pe drumul de întoarcere la fermă, Red i-a povestit despre filmele de Crăciun la care se uitaseră și i-a arătat cartea pe care i-o dăruise doamna Kline. Jackson n-a spus mai multe despre Celine, în afara faptului că Nicole și Anthony o ajutaseră să se instaleze acasă. Conversația lor nu era lejeră ca de obicei. Clopoțeii din capul lui Red zornăiau amenințător. *Ceva e greșit. Ceva e greșit.*

Când au intrat pe alee, cu roțile mașinii scârțâind pe pietriș, Jackson a oprit motorul și a rămas neclintit.

Camioneta a amuțit și s-a oprit. Red aștepta. În cele din urmă, Jackson și-a revenit, și-a alungat expresia bântuită din priviri și a zâmbit.

— Hai să intrăm.

Voia să urle în fața acestor mistere. Voia răspunsuri și cuvinte și să înțeleagă. Dar, pe de altă parte, nu voia nimic din toate astea. Îi plăceau la fel de mult siguranța tăcută din mașină și faptul că nu știa nimic.

Celine era învelită într-o pătură și stătea în balansoarul ei din living. Red s-a simțit imediat ușurată când a văzut-o. Se temuse că Celine nu va mai veni deloc acasă. Dar senzația inițială de ușurare a pălit când a privit-o mai îndeaproape pe mama ei adoptivă. Părul lui Celine era pleoștit și lipsit de viață. Obrajii îi erau palizi ca hârtia, iar ea părea mai slabă, deși trecuseră doar câteva zile.

Dar cea mai rea parte erau ochii. Verdele lor era pal și sticlos, iar pleoapele îi erau umflate.

Și ea plânsese.

CAPITOLUL 37

Celine avea un zâmbet ostenit, dar cald. I-a strâns mâna lui Red și și-a dus-o la față.

— Te-aș îmbrățișa, dar nu e prea distractiv să mă mișc, a zis ea. Ești bine?

Red a dat din cap și a ridicat din umeri în același timp.

— Dar tu?

Gandalf a venit grăbită la Red, lipindu-și nasul umed de palma ei. Fata a scărpinat-o pe urechi, dar nu și-a luat privirea de la Celine.

— Ia loc, scumpo, a zis Celine.

A așteptat ca Red să se așeze pe canapea, cu pantofii scoși și picioarele vârâte sub ea. Gandalf nu i s-a alăturat lui Red, ci s-a postat lângă Celine și și-a sprijinit capul de picioarele ei. Celine a mângâiat urechile mătăsoase ale câinelui la nesfârșit. A inspirat apoi profund.

— Era ceva ciudat cu fierea și cu apendicele meu. Medicii erau îngrijorați și voiau să facă niște analize. Nu voiam să te speriem, așa că nu ți-am spus ieri.

A zâmbit împăciuitor.

— Sincer, credeam că analizele vor dura mai mult.

Dar azi, chiar înainte de a mă externa, medicul a venit cu rezultatele.

Glasul îi era stabil și calm, dar emoția răzbătea la suprafață.

— Veștile n-au fost bune.

Jackson mărșăluia prin cameră. Și-a trecut o mână peste față, apoi și-a privit palmele de parcă ar fi dorit să verifice dacă mai erau acolo.

— E cancer, a zis Celine.

Teama a sclipit în aer în jurul pielii lui Red. *Cancer*. Mai văzuse cancer. Știa ce făcea.

— Se numește...

Celine a făcut o pauză, uitându-se la Jackson.

— Mă rog, are un nume lung. Dar pe scurt i se spune PMP.

— Pseudomixom peritoneal, a spus Jackson.

Celine s-a întins și l-a luat de mână, oprindu-i plimbarea agitată. I-a sărutat palma, apoi și-a lipit obrazul de ea. Mâna lui îi acoperea cu ușurință întreaga față. Părea atât de mică și de fragilă. El a inspirat scurt.

Buni, subțiindu-se în fiecare zi. Buni dispărând ca respirația de pe o fereastră.

Red și-a înfipt degetele în cusătura pernelor canapelei.

— E... rău?

— E cancer, a zis Celine, cu un aer obosit. Cancerul e înspăimântător indiferent de felul său. Dar vestea bună e că l-au prins într-un stadiu incipient. Doctorul a zis că tratamentul poate fi eficient dacă e depistat suficient de devreme.

Celine încă o mângâia pe Gandalf pe urechi.

— Mi-am petrecut ultimele câteva ore citind despre asta online. Ceea ce este o idee foarte, foarte proastă. Cine să știe că internetul e plin de vești proaste și filme cu pisici?

Jackson a scos un sunet care era o combinație între tuse, râs și suspin. Celine l-a strâns din nou de mână, apoi s-a uitat la Red în felul acela care o făcea pe fetiță să se simtă prezentă și importantă.

— Vrei să-ți povestesc mai multe despre asta chiar acum?

Red a clătinat din cap. Apoi a încuviințat. A ridicat din umeri. A încuviințat din nou. O briză neliniștită îi cutremura pielea, dar ea aproape că n-a observat.

Vânătăile ce se întindeau ca niște pete de ceai peste brațele lui Buni. Pielea lui Buni, rece, uscată ca hârtia la atingere.

— Mai bine îmi pui tu întrebări cânt te simți pregătită. Întreabă-mă tot ce vrei să afli, iar eu îți voi răspunde cinstit. Până atunci nu-ți spun nimic. E bine așa? a-ntrebat Celine.

Red a încercat să se gândească la o întrebare care să aplaneze un strop din explozia îngrozitoare care era cancerul. Paginile revistelor de pe măsuța de cafea au foșnit. Gandalf a adulmecat aerul, privind-o pe Red.

— O să faci chimioterapie? a-ntrebat fetița.

Ea și Buni jucând cărți în timpul primelor ședințe de chimioterapie, cele care o făceau pe Buni să se simtă atât de rău, dar n-au scăpat-o complet de boală.

— Nu sunt sigură, a zis Celine. Depinde de cursul tratamentului asupra căruia vom cădea de acord. Sunt

multe întrebări la care trebuie să găsim răspuns. Mai întâi, trebuie să găsim un medic specializat în PMP. Săptămâna aceasta mă-ntâlnesc cu un oncolog, așa că atunci voi afla mai multe.

Buni dormind atât de profund încât nu se putea trezi, nici măcar când Red plângea pe pat, alături de ea.

— Ce se va întâmpla cu mine?

Ultima țiuitură prelungă a monitorului cardiac al lui Buni.

— Va trebui să discutăm cu domnișoara Anders.

Jackson s-a mutat pe un fotoliu și s-a cufundat în el.

— Nu știu care e procedura.

Celine a dat din cap.

— O voi suna chiar mâine.

Buni moartă. Buni moartă și nimeni rămas acolo să aibă grijă de Red când mama ei uita să se întoarcă acasă.

Red a început să tremure. Și-a strâns pumnii, cu unghiile înfipte în podul palmelor.

— Deci va trebui să plec? a-ntrebat ea, apoi a adăugat, cu înflăcărare: Chiar dacă mi-ați promis că pot rămâne aici? Trebuie să plec din nou?

Celine părea surprinsă.

— Ah, Red, nu! Nu, nu. Nu asta voiam să spunem. Spuneam doar că nu știm ce urmează să se întâmple, orice-ar fi. Tu faci parte din familia noastră. Ne aflăm în situația asta împreună.

Dar Red nu asculta. A sărit în picioare, iar revistele de pe masă au zburat și s-au risipit pe jos. Părul îi flutura sălbatic în jurul obrajilor.

— Vreau să locuiesc cu mama!

Voia să spună: *Măcar știu ce să fac când mama pleacă.* Voia să spună: *Dacă mă părăsești, cum o să mai aud*

stelele? Voia să spună: *Dacă mă părăsești, o să fiu și mai singură decât atunci când m-a părăsit Buni.* Lacrimile au înecat-o, i-au absorbit vorbele.

— Red...

— NU!

Glasul lui Red s-a frânt, iar pieptul i-a tresărit violent.

— Nu mai vreau să stau aici! Deja m-ați trimis o dată de aici! Urăsc locul ăsta! Vreau la MAMA!

Și atunci Celine a început să plângă. Suspine copleșitoare care-i făceau tot trupul să se cutremure. Și-a acoperit fața, cerându-și iertare printre degete și printre suspine. Și-a încolăcit un braț în jurul mijlocului și a gemut, ca și cum fiecare suspin o despica pe jumătate. Gandalf a scheunat și și-a pus lăbuța pe piciorul ei, iar Jackson a fugit spre ea, îngenunchind în fața ei. Și el plângea.

Red era stânjenită de suferința lor necamuflată. Stânjenită și furioasă și înspăimântată. Voia să se ducă la ei, să-i lase s-o ia în brațele lor și s-o strângă la piept. Dar în același timp își dorea s-o ia la fugă. Cât de departe putea. Departe de lacrimi, de cancer, de orice sentiment frânt și imposibil care o copleșea.

S-a dat dat în spate, lovindu-se de canapea, apoi s-a răsucit și a fugit.

CAPITOLUL 38

Nu a venit nimeni după ea şi Red s-a bucurat. S-a oprit în dreptul uşii din spate doar cât să-şi îndese picioarele în cizmele ei de cauciuc şi a ieşit în bezna nopţii. Pământul era acoperit cu un strat subţire de zăpadă şi cu raze de lună, iar lumina galbenă din faţa hambarului a atras-o ca un magnet. A deschis uşa şi s-a strecurat în întunericul mătăsos şi cald. Hooves s-a mişcat şi unul dintre cai a nechezat de întâmpinare. Un cor de cotcodăceli somnoroase s-a ridicat din cotețul găinilor, apoi a amuţit la loc.

A stat aşa mult timp, în întuneric. Doar lampa care-l încălzea pe Tuck îşi arunca lumina portocalie în ţarcul din spatele hambarului. Degetele i-au bâjbâit pe perete, găsind, într-un final, întrerupătorul. Dintr-odată, hambarul a început să sclipească plin de steluţe mute şi rotitoare.

Cancer.

Picioarele îi trăgeau cu greu trupul înainte, pe lângă găini şi pe lângă boxele cailor. Pe lângă Fezzik, care a dat din cap, salutând-o ca de obicei, şi pe lângă capre, care au clipit spre ea, în vreme ce Lancelot s-a uitat urât şi Merlin părea indiferent. Zăvorul porţii lui Tuck

s-a închis cu un zgomot subtil în urma ei după ce a intrat în țarcul lui. Țestoasa și-a legănat capul către ea și apoi s-a îndreptat cu totul înspre Red.

A înaintat cu greu, sprijinită de perete. Lemnul era cald datorită radiatorului. A luat un morcov care căzuse din farfurie. Broasca s-a apropiat, cu ochii ei negri și sclipitori ca niște pietre negre. Red și-a trecut mâna peste cicatricea lui profundă.

— Tu mai ții mine? l-a întrebat pe Tuck.

Era o întrebare tâmpită. Desigur că ținea minte. Durerea n-a trecut cu adevărat niciodată. A fost acoperită de o cicatrice. A amorțit. Dar umbra ei a rămas mereu acolo.

— Urăsc lucrul ăsta, a șoptit ea.

Tuck a clipit.

— Urăsc lucrul ăsta, Tuck. Urăsc faptul că familia ta te-a abandonat. Urăsc faptul că primii oameni care te-au găsit ți-au făcut rău.

Și-a lipit mâinile de ochi, suspinând.

— Urăsc faptul că ai ajuns aici, în sfârșit, și Celine și Jackson te iubesc, apoi am venit *eu*... și vântul...

Cuvintele au tăiat-o ca un cuțit în capul pieptului. A gemut, ghemuindu-se.

— Vântul... meu... te-a rănit... și pe tine.

Țestoasa s-a întors spre ea. Genunchiul ei îndoit și solzos a lovit-o peste fluierele picioarelor. Ea și-a mișcat trupul astfel încât Tuck să poată veni mai aproape. Animalul și-a ridicat fața spre Red. Ea și-a tras nasul, gâfâind. Tuck și-a înălțat capul și și-a lipit nasul de brațul ei.

— Urăsc faptul că te-ai pierdut, a șoptit ea, mângâindu-l pe gât.

Țestoasa a oftat atât de profund, încât tot trupul i s-a pleoștit, lăsându-se la podea.

— Iar acum Celine e bolnavă. Mereu ți se întâmplă lucruri rele, Tuck. Oriunde te-ai duce. Nu e corect.

Tuck a legănat lent din cap. Genunchii lui și marginea ascuțită din față a carapacei s-au lipit de ea. Fata a inspirat profund și tremurat, ștergându-și apoi nasul și ochii. Lumina globului de disoctecă dansa în jurul lor, mângâind carapacea, părul, fața fetei, picioarele solzoase ale țestoasei.

— Nu e corect, a repetat ea.

Uneori, întreaga viață a lui Red părea guvernată de această propoziție: *Nu e corect*. Buni, mama ei, vântul... Iar acum Celine era bolnavă.

— Am fost rea cu ea, i-a șoptit lui Tuck.

Acesta a clipit.

— Cred că nici asta n-a fost corect, nu-i așa?

Fetița a oftat. Nu era ca și cum Celine s-ar fi îmbolnăvit intenționat, doar ca s-o supere pe Red. Buni cu siguranță nu făcuse asta.

— Și eu urăsc cancerul, Ruby dragă, spunea ea. Dar nu are sens să te-ntrebi dacă e sau nu corect. Tot ce pot face e să-ncerc să fac lumea asta mai bună cât timp sunt încă aici.

Buni *făcuse* lucrurile mai bune, indiferent de cât de bolnavă era. Poate nu pentru lumea-ntreagă, dar pentru Red cu siguranță. Dansase ca să readucă obiectele stricate la viață. Îi arătase lui Red cum să creadă în lucrurile imposibile. O făcuse pe Red să râdă.

Suferința dorului de Buni care-și făcuse culcuș în inima lui Red a început să zvâcnească. Fata și-a tre-

cut degetele peste modelul de pe carapacea lui Tuck. Nu erau multe lucruri din viața ei pe care le putea controla. N-o putea aduce înapoi pe Buni și nici nu putea alunga cancerul lui Celine.

Dar își putea cere scuze. Nu însemna mare lucru, dar uneori, dacă-ți ceri scuze, lucrurile devin mult mai suportabile.

— Nu vreau să-ți mai facă niciodată vreun rău, i-a spus țestoasei.

Tuck a zgâriat podeaua cu unghiile. Fata și-a mușcat buza și l-a mângâiat pe țestos peste cicatricea în forma literei J de deasupra ochiului. El a privit-o, ca și cum i-ar fi spus: *Încă mă doare. Toată lumea uită. Eu nu uit nicicând.*

— Știu, a zis fata.

S-a aplecat în față și și-a lipit obrazul de Tuck. Lacrimile îi curgeau, lăsând dâre pe carapacea lui.

— Nici eu nu uit.

CAPITOLUL 39

Mai târziu, când Red a revenit în casă, Celine era în camera de oaspeți de la parter, sprijinită de ceea ce păreau a fi o sută de perne dolofane. Părul ei lipsit de strălucire era încâlcit la spate și câteva șuvițe blond-argintii îi ieșeau dezordonate din vârful capului. Dar ochii îi erau limpezi, ca și cum plânsul i-ar fi spălat toată amorțeala lăsată în urmă de boală și operație.

— Unde au plecat? a-ntrebat Red.

Tocmai își dăduse seama că Nicole, Anthony și gemenii dispăruseră. Celine a bătut ușor așternuturile de lângă ea, invitând-o pe Red să se așeze.

— Au decis să-i ducă pe băieți la un hotel din apropierea aeroportului, pentru că mâine pleacă devreme. Așa e mai mult loc pentru toată lumea.

— Ah.

Red a auzit șoapta din spatele cuvintelor lui Celine. *Mai mult loc departe de ea.*

Celine a mângâiat urmele lăsate de carapacea țestoasei pe obrazul lui Red.

— Te simți bine?

Red și-a mușcat buza și a dat din cap. O clipă mai târziu, Jackson a intrat cu două căni aburinde.

— Ciocolată caldă și ceai, a anunțat el, oferind-o pe una lui Celine și pe cealaltă lui Red.

Și ochii lui erau mai limpezi.

— Mă gândeam că v-ar prinde bine să vă-ncălziți nițel.

Fata a luat cana cu cacao. Jackson și-a adus și el cana și s-a așezat pe un scaun de lângă pat. Cu toții au suflat în băuturi înainte de a spune ceva. A început Celine:

— Au fost câteva zile grele și știu că suntem cu toții obosiți. Dar voiam să discutăm cu tine mai întâi, Red, înainte ca lucrurile s-o ia razna.

Înainte ca lucrurile s-o ia razna. Cuvintele acestea i se rostogoleau în minte, iar fetița și-a dat seama că-i descriau întreaga viață. Lucrurile o luau întotdeauna razna și nimeni nu s-a deranjat vreodată să vorbească despre asta înainte de a se întâmpla.

În afară de Celine și Jackson.

— Nicole ne-a povestit ce s-a întâmplat în hambar.

Jackson se holba în cana pe care o ținea între palme. Red și-a pus ciocolata caldă pe noptieră și s-a îndepărtat de Celine, ajungând spre capătul patului. Și-a tras genunchii sub bărbie. Un fior i s-a iscat sub piele, dar și-a înfrânat vântul, ținându-l înăuntru, acolo unde nu putea face rău nimănui.

— Vrem să auzim și versiunea ta, a zis Celine.

Jackson a ridicat privirea. Obrajii lui Red ardeau sub ochii lor tăcuți și insistenți. Nu le putea spune adevărul. N-ar fi crezut-o. Și-a mușcat buza. Și-a înfipt unghiile în propriile încheieturi.

Poate o vor crede. Celine îi urmărise glasul purtat de vânt ca s-o găsească în mijlocul viscolului. Celine le ceruse stelelor să cânte. Celine credea în lucruri imposibile.

Așa că poate ar fi crezut și în Red.

— Red.

Celine s-a întins după piciorul fetei, strâmbându-se puțin când s-a aplecat în față.

— Scumpo, uită-te la mine.

Red a zăbovit puțin, apoi a ridicat privirea. În ochii lui Celine nu era niciun strop de furie. Doar o expresie calmă care spunea: *E-n regulă,* spunea, *Te văd aici,* spunea, *Te ascult*.

— Te rog, Red. Ajută-ne să înțelegem.

— Era pentru șobolan.

— Șobolan?

Red a dat din cap.

— Grebla. Era pentru șobolan. Nu pentru băieți.

A așteptat să le audă oftatul profund care să spună: *Minte*. Dar acesta nu a venit. A aruncat o privire rapidă soților Groove și a constatat că amândoi se uitau la ea, nu unul la celălalt. Nu purtau o conversație secretă din priviri, așa cum fac adesea adulții când știu deja răspunsurile la propriile întrebări. În schimb, se uitau la ea, așteptând, ascultând răspunsurile *ei*. Ceva invizibil și greu i s-a ridicat de pe umeri.

— Era... era un șobolan. În hambar. Era uriaș. A șuierat la mine. Noah încerca să-l atingă, iar eu... m-am speriat. Voiam să-l fac să dispară. E vina mea că au căzut. N-ar fi trebuit să-i las să se urce acolo.

Vorbele i s-au rostogolit de pe buze ca niște bulgări de zăpadă de pe ramurile unui molid, eliberând-o de greutatea lor.

— Dar n-am intenționat să se întâmple așa ceva. Vă jur. Nu încercam să... să le fac vreun rău. Nic... Nicole așa a zis. Dar nu făceam asta. Voiam doar să-i ajut. Anthony încerca să sune... dar Jack... care plângea atât de tare... i-am dus... în hambar pentru că era mai liniște și... mai cald... și găinile...

Acum plângea. Grozav, cu suspine care-i sfârtecau frazele.

Iar Celine era acolo. Cumva, fără ca Red să-și fi dat seama, Celine se târâse la capătul patului și-și încolăcise brațele în jurul umerilor fetiței. Cămașa ei de noapte mirosea a lavandă și ceai de mentă, iar strânsoarea degetelor sale era rece și fermă.

— OK, a șoptit ea în părul lui Red. E-n regulă.

Red știa că n-ar trebui s-o strângă atât de tare pe Celine, dar nu se putea stăpâni. *Avea nevoie* de ea. Avea nevoie de strângerea brațelor lui Celine. De căldura răsuflării lui Celine în urechea ei. Avea nevoie de fermitatea, de forța, de cântecul ei.

— Îmi pare rău, a gemut ea în pijamaua de flanel ce acoperea pieptul lui Celine. Nu voiam să se întâmple nimic rău. Nu urăsc deloc locul ăsta. Nu vreau să plec. Îmi pare rău, îmi pare rău.

— Știu, scumpa mea.

— Îmi pare rău.

— Taci, fetița mea, gata. Ți-ai cerut suficiente scuze, mă auzi? E suficient, ajunge.

POSTCARD

Aloha!

Aceasta e poza vulcanului Kīlauea din Hawaii. Îl vizităm pe unchiul meu pe Big Island. Ne-am dus să-i vedem vechiul cartier care a fost distrus. Voiam să fac o filmare ca să-ți arăt lava, dar Tūtū a spus că e lipsă de respect să filmezi nenorocirea cuiva pentru divertisment. I-am spus că nu-i divertisment și, în plus, filmam lava, nu nenorocirea. Dar tot mi-a interzis.

În fine.

Mele Kalikimaka! Aloha nui loa*,
Marvin

* Crăciun fericit! Mulțumesc frumos (trad. din lb. hawaiiană).

CAPITOLUL 40

Câteva zile mai tîrziu, când Celine s-a simțit suficient de bine, au sărbătorit toți trei Crăciunul împreună. Jackson a făcut supă de tăieței, pentru că numai asta putea înghiți Celine. După cină au stins toate luminile, în afara instalației din brad, și au aprins câteva lumânări. Jackson și Celine au citit pe rând povestea de Crăciun din Biblie. Red n-o auzise citită astfel până atunci și era mult mai puțin plictisitoare decât se așteptase. Era o poveste plină de lucruri imposibile – îngeri ce umpleau cerul nopții, o stea care strălucea puternic anunțând nașterea unui copil, magi care aduceau daruri unui prunc.

Au și cântat. Colinde cunoscute, cum ar fi „Silent Night" și câteva pe care nu le știa, dar pe care le-a învățat. Jackson a cântat la chitară. Nu foarte bine, dar pe Red n-au deranjat-o cele câteva acorduri greșite. Chiar și muzica imperfectă făcea ca totul să fie mai plăcut și mai familiar. În cele din urmă, au aprins la loc luminile, ca să deschidă cadourile.

— Ajunul și Crăciunul într-o singură seară! a spus Jackson, aducând o tavă cu rulouri cu scorțișoară și ciocolată caldă.

— Eu o să sar peste tradiționalul rulou cu scorțișoară din dimineața de Crăciun, a zis Celine, strâmbând din nas.

A luat totuși o cană cu cacao.

— Cel mai bun medicament, a zis ea, făcându-i cu ochiul lui Red.

După ce au deschis toate cadourile – și au fost *foarte multe*, mai ales pentru Red – au lăsat câinii să intre din nou în casă. Aceștia au început să alerge ca niște demenți, sfâșiind hârtia de ambalaj pe care Jackson o transformase în mingi. Gandalf, care era de două ori mai mare decât ceilalți câini, plonja în grămada de hârtii și ieșea la suprafață cu panglici lipite de blana ei lungă. Îi atârnau de picioare și de coadă ca niște adevărate ornamente. Celine și Red stăteau una lângă alta pe canapea, distrându-se de minune.

A fost cel mai frumos Crăciun al lui Red de când murise Buni. Chiar dacă venise cu câteva zile întârziere.

A doua zi de dimineață, Red a luat *Wishtree,* una dintre noile cărți pe care le primise, și s-a dus la piatra de pe care privea stelele. Gandalf a urmat-o, cărând în gură o minge de plastic. Deși mai era zăpadă pe jos, piatra în sine era uscată, ba chiar caldă în lumina soarelui. S-a întins pe ea, cu Gandalf alături, și a privit o vreme cum norii își schimbă forma de-a lungul cerului albastru și strălucitor.

În cele din urmă, Gandalf s-a săturat de nemișcare. S-a ridicat în picioare și a lăsat mingea să cadă peste chipul lui Red. Fata a izbucnit în râs.

— Am înțeles aluzia.

S-a ridicat în capul oaselor și a aruncat mingea pe câmp. Gandalf s-a repezit după ea, cu trupul mare foșnind prin iarba uscată. S-a întors un minut mai târziu, cu mici bulgări de zăpadă atârnați de blană și cu mingea roz în bot. Red a aruncat-o din nou. Când Gandalf a adus-o înapoi a doua oară, a lăsat-o la picioarele lui Red și a lătrat.

— Ce-i?

Red a aruncat din nou mingea înspre câmp, dar Gandalf s-a uitat pur și simplu la ea, apoi din nou la Red. A scuturat din cap și a strănutat.

— Du-te și adu-o!

Câinele a plecat după minge, nu la fel de entuziasmat ca înainte. Când a adus-o, nu i-a mai dat-o fetiței, ci a privit-o insistent.

— Nu vrei să te mai joci? a-ntrebat Red, ridicând din umeri. Bine. Atunci o să citesc.

Gandalf i-a pus lăbuța pe picior când s-a așezat. A lăsat mingea jos și a adulmecat aerul, apoi s-a uitat la Red nerăbdătoare și dând din coadă.

— Ce faci?

Gandalf a adulmecat din nou aerul, cu nările puțin umflate, apoi a strănutat și s-a ghemuit la picioarele lui Red, cu coada în sus. Red a izbucnit în râs și a luat mingea.

— Nu știu dacă pot s-o fac, a zis ea.

S-a uitat la cer. Era albastru și sclipitor și perfect.

— Eu fac lucrurile furtunoase, mai ții minte?

Gandalf a lătrat scurt, iar Red și-a dat ochii peste cap.

— Nu-ți pasă deloc, nu-i așa?

Gandalf a privit înspre minge, dând din coadă. Red a aruncat-o în sus. Era una dintre acele mingi de plastic cu găuri în ea. Subțire și ușoară. Numai bună să zboare. Gandalf a strănutat.

— Bine.

Red a închis ochii și s-a concentrat. A deschis un ochi ca să vadă ce face Gandalf. Cățelul dădea din coadă ca un apucat. Fetița a zâmbit, a inspirat și s-a concentrat și mai mult.

O furnicătură i-a străbătut pielea. Degetele au început să-i armoțească. A deschis ochii și a aruncat mingea, încercând din toate puterile să trimită o briză de aer odată cu aceasta. Mingea a zburat deasupra ierbii, apoi a căzut în zăpadă. Gandalf a alergat după ea și a adus-o înapoi.

Red a încercat din nou. S-a gândit la senzația pe care i-o stârnea vântul mamei sale, caldă și blândă. Ca un hohot de râs. De data asta, mingea a plutit ceva mai departe. Gandalf i-a adus-o cu un strănut.

— *Fac* tot ce pot, i-a spus Red.

A lăsat vântul să-i mângâie pielea, fără să se preocupe să-l controleze. Părul i s-a răzvrătit în jurul feței, iar blana lui Gandalf a fluturat în aer. A întins mingea și și-a imaginat cum vântul o împresoară, ridicând-o, jucându-se cu ea. A simțit cum jucăria de plastic îi tremură în mâini. Și-a tras brațul înapoi și a aruncat mingea cât a putut de tare, trimițând vântul în urmărirea ei. Mingea s-a îndreptat căzând spre câmp, apoi, brusc, a luat-o spre cer, purtată de un curent, pentru ca mai apoi să se prăbușească în zăpadă. Gandalf fugea după ea, lătrând fericită și nerăbdătoare. A alergat

de câteva ori în cerc, ca și cum ar fi sărbătorit reușita lui Red. Fata a râs, smulgând mingea din colții lui Gandalf când aceasta i-a adus-o înapoi.

La următoarea aruncare, mingea a plutit pur și simplu deasupra ierbii. Gandalf a fugit după ea în viteză, lătrând când jucăria a luat-o prin surprindere și a început să zboare deasupra capului său. Red vibra de entuziasm din toate încheieturile. Reușise! Își controla vântul!

S-au jucat până când pe Red a început s-o doară brațul de la atâta aruncat și capul de la atâta concentrare. Vântul făcea mingea să sară în aer ca o piatră săltăreață pe suprafața unei ape. Rostogolea mingea pe sol, încet, apoi mai repede, în timp ce Gandalf fugea după ea. La fiecare aruncare, vântul lui Red încerca trucuri noi, ținând mingea în plutire sau trimițând-o departe, pe câmp.

Când Gandalf a adus mingea înapoi pentru ultima oară, a lăsat-o jos, apoi s-a prăbușit la pământ, gâfâind. Red s-a așezat pe piatra de pe care privea stelele și s-a uitat cum Gandalf se rostogolește într-un petic de zăpadă ca să se răcorească. Fata a ridicat ochii și a zâmbit.

Cerul era în continuare albastru și sclipitor și perfect. Nici urmă de furtună la orizont.

CAPITOLUL 41

— A ajuns!

Red și-a desfăcut centura de siguranță și a sărit din mașină când furgoneta Wandei a apărut în parcare. La început, mașina acesteia înainta încet, ca și cum Wanda nu-i văzuse, apoi a accelerat spre mașina lui Celine, cu un muget al motorului.

Celine a aruncat o privire spre ceasul de pe bord, care arăta că trecuseră 17 minute peste ora convenită, și s-a dat jos din mașină fără să spună vreun cuvânt. Red i-a făcut cu mâna mamei sale, zâmbindu-i atât de tare încât o durea fața. Mașina Wandei s-a oprit scârțâind. A lăsat-o cu motorul pornit și a coborât.

— Mamă!

Red a alergat spre ea, încolăcindu-și brațele în jurul taliei Wandei. Aceasta a bătut-o pe spate.

— Hei, tu.

Celine i-a întins mâna.

— Mă bucur să te revăd, Wanda. Cum îți merge în noul an?

Wanda a șovăit înainte de a strânge mâna lui Celine, strângând din buze.

— Bine, mulțumesc.

— Red e foarte entuziasmată.

Celine zâmbea cald, în ciuda oboselii din ochii ei. Deși nu se simțea bine, insistase s-o ducă pe Red cu mașina pentru a se întâlni cu Wanda, la prima lor vizită nesupravegheată. A zis că voia să fie acolo, în cazul în care Red ar fi avut emoții.

Red s-a uitat de la una la cealaltă. Chipul lui Celine era palid și străveziu. Avea un nor de păr argintiu în jurul capului. Pletele Wandei îi atârnau până la mijlocul spinării, într-o perdea întunecată și deasă. Își tot trecea mâna prin ele, smulgând șuvițe lungi și rulându-le între degete, pentru ca mai apoi să le arunce pe jos. Își mișca ochii în toate direcțiile. Red a simțit un fior de agitație în atmosferă.

— N-am fost niciodată la acvariu, i-a spus Celine lui Red. Va trebui să-mi povestești tot când te întorci acasă.

— Hai să mergem, a spus Wanda, privind ecranul telefonului.

— Sigur. Ne vedem mai târziu, Red, a zis Celine.

Red a îmbrățișat-o pe Celine, apoi a observat cum mama ei strânge din buze.

— Pa, a zis ea, desprinzându-se din îmbrățișare.

După ce au suit în mașină și au demarat, Wanda a apăsat pe butoanele aparatului radio, hotărându-se la niște muzică rock zgomotoasă.

— Cum e la muncă? a-ntrebat Red.

Femeia de la radio urla niște cuvinte pe care Red nu le înțelegea, suprapuse peste vaietele unei chitare. Wanda și-a trecut mâna prin păr.

— E-n regulă. Șeful meu e cam dobitoc.

A expirat și a clătinat din cap. Red a tras de partea de sus a centurii de siguranță, ca să n-o rănească la gât. *Zbang zbang zbang.*

— Oprește-te, te rog. O s-o strici.

Red a izbucnit în râs.

— Nu poți strica o centură *trăgând* de ea, mamă. Asta e ideea centurilor de siguranță.

— Red.

Mama i-a aruncat o privire amenințătoare, iar zâmbetul lui Red s-a evaporat.

— Scuze.

Când s-a isprăvit cântecul plin de urlete, Red a dat radioul mai încet. A ignorat mutra încruntată a mamei sale și a început să vorbească despre fișa pe care trebuie s-o termine înainte de începerea școlii, săptămâna următoare. I-a povestit despre ultimele escapade ale lui Billie. Capra intrase cumva în magazia încuiată din spatele hambarului, unde Jackson depozitase toată mâncarea animalelor, și mâncase până i se făcuse rău.

Dar ceea ce voia să-i spună cu adevărat era că Celine e bolnavă.

A încercat să-și imagineze expresia mamei ei când îi va spune acel cuvânt. *Cancer*.

Poate că de data asta cuvântul n-o va alunga pe Wanda, așa cum se întâmplase când Buni s-a îmbolnăvit de cancer. Poate că de data asta va fi alături de Red. Poate că-și va da seama cât de mult avea Red nevoie ca ea să urmeze toate lucrurile spuse de judecător pentru ca fetița să se poată întoarce, în cele din urmă, acasă.

Căci acum, mai mult ca niciodată, Red avea nevoie de mama ei.

Dar oare îi putea spune asta?

Wanda a râs la povestea despre Billie și în inima lui Red s-a reaprins speranța. A deschis gura, dar Wanda a vorbit înaintea ei.

— Ghici cu cine m-am întâlnit zilele trecute.

Wanda și-a aranjat oglinda retrovizoare ca să-și verifice rujul.

— Cu cine?

— Ricky! Îl mai ții minte?

A strâns-o pe Red de genunchi, ca și cum ar fi fost o veste care s-o entuziasmeze pe fată. Red s-a foit și a tras din nou de partea de sus a centurii de siguranță. *Zbang.*

— Te-ai văzut cu Ricky?

— O nebunie, nu? Au trecut secole de-atunci. Se descurcă bine. Chiar bine de tot.

Speranța s-a stins.

— Credeam c-ai spus că nu mai vorbești cu el.

Wanda a scos un hohot de râs batjocoritor.

— De ce să fi spus așa ceva? E prietenul meu, Red.

I-a aruncat o privire urâtă.

— Am voie să am prieteni.

Red s-a strâmbat.

— Hai, nu fi așa! E ziua *noastră*.

Wanda a privit-o cu ochi mari și voioși.

— E prima oară când putem sta împreună, doar noi două, după atât timp.

— Trei ani, a mormăit Red.

— Corect! *Trei ani.*

Wanda a strâns-o pe Red de genunchi, dar fata i-a dat mâna la o parte.

— Haide, scumpa mea. Hai să ne promitem că ne vom distra azi. Fără ceartă pe prostioare, a spus mama ei, lovind-o ușor peste umăr. Eu, una, promit, Red. Azi e vorba doar despre tine. OK?

S-a uitat bosumflată la Red.

— Te rog?

— *Promiți*-promiți?

Wanda a dat din cap, făcându-și semnul crucii în dreptul inimii. În sfârșit, Red a surâs. Trei ani însemnau foarte mult timp.

— Bine.

S-a întins să cuprindă mâna mamei sale.

— Mă bucur că te-ai întors.

Wanda i-a strâns degetele. Zâmbea cald și sclipitor.

— Și eu. Mi-a fost dor de tine.

CAPITOLUL 42

— **Natura sălbatică din America de Nord? Acolo** mergem? a-ntrebat Wanda, privind harta acvariului.

— Sigur, a zis Red.

S-au plimbat pe culoarul expoziției, în care se amestecau zgomotul apelor curgătoare și mirosul înțepător al animaleler acvatice. Un grup de copii pleca de lângă vidre exact când Red și Wanda se apropiau, lăsând liber spațiul din fața geamului. Red a privit creaturile maronii răsucindu-se și plonjând în apa verzuie.

— Ce drăgălașe sunt!

S-a întors, așteptându-se ca Wanda să fie lângă ea, dar nu era.

— Mamă?

Wanda stătea pe o bancă în spatele ei, cu ochii-n telefon. Red a strigat-o din nou.

— Mamă!

Wanda a ridicat privirea, de-a dreptul surprinsă.

— Ah, da, sunt foarte drăguțe. Stai o clipă.

Red i-a făcut semn să vină și ea mai aproape.

— Vino să te uiți la ele! Asta se joacă cu un inel de cauciuc.

Wanda a terminat de scris mesajul, apoi și-a vârât

telefonul în geantă și a venit la geam. A zâmbit când a văzut scena jucăușă.

— Seamănă cu jucăria unui cățel.

Red a dat din cap, privind cum vidra dă drumul inelului și face o răsucire rapidă, scufundându-se pe sub el și smulgându-l înainte ca jucăria să atingă fundul bazinului. Fata a ridicat o mână lipită de sticla groasă. Vidra a luat jucăria de cățel pe lăbuță și a înotat lejer o tură, fără să-și desprindă ochii de la Red. Animalul a ieșit apoi din apă și a sărit pe o piatră, lângă prietenul lui. S-au ciondănit puțin, apoi au plonjat la unison și au ieșit din apă lângă geam, față în față cu Red.

— Oau, a făcut Wanda.

Red s-a înclinat și și-a lipit ambele mâini de acvariul rece. Vidrele au ridicat fiecare câte o lăbuță.

— Ce demență, a șoptit Wanda.

Și-a pus și ea mâna alături de a lui Red. Vidrele s-au aruncat pe spate, răsucindu-se înainte de a dispărea în apele tulburi din cealaltă parte a bazinului. Red s-a uitat la Wanda, care a ridicat din sprâncene.

— Senzațional, a spus ea. Vorbești limba vidrelor sau ceva de genul ăsta?

Red a zâmbit și a ridicat din umeri.

— Poate.

Mama a tras-o ușurel de păr.

— Înseamnă că am fost plecată foarte mult timp.

— Mda.

Red s-a lăsat pe brațul mamei sale.

— Categoric.

Au hoinărit apoi prin partea de expoziție dedicată deșertului. Wanda a privit în fiecare bazin, arătându-i

din când în când ceva lui Red. Trecea repede de la unul la altul, mai ales pe lângă șarpele cu clopoței, căci nu avea deloc încredere în peretele de sticlă care stătea între ele și creatură.

— De ce e un deșert într-un acvariu, în orice caz? a întrebat Wanda, strâmbându-se la o colecție de tarantule uriașe.

Red a ridicat din umeri.

— Dar e tare.

Fetița mergea spre următoarea sală cu exponate. Tocurile Wandei răsunau în urma ei.

Când au intrat în încăpere, lumina galbenă s-a schimbat, devenind verde-albăstruie. În fața lor se afla un tub enorm de sticlă. Și peste tot, deasupra și în jurul lor, într-o apă limpede și albastră, înotau laolaltă tot felul de pești, rechini și pisici-de-mare. De pe fundul apei răsăreau recife de corali, ca niște dealuri rotunde și colorate, și sute de creaturi se strecurau printre anemone-de-mare și feluriți corali. Lumina dansa peste tricoul argintiu al Wandei și-i arunca în păr nuanțe aurii, albastre și verzi.

— E cam ciudat aici, nu-i așa? a zis Wanda.

Red era fascinată de burta unui pește cu pete care înota deasupra capului ei. Wanda a bătut cu unghiile ei roz în sticla curbată. A privit peste umăr înspre Red, cu ochi întunecați și sclipitori.

— Cum de nu-i mănâncă rechinii pe pești? s-a minunat ea. Dacă aș fi captivă într-un castron cu mâncare, aș mânca-o pe toată.

Red s-a apropiat de peretele bazinului tubular. Un peștișor s-a avântat spre reflexia vagă a chipului său.

— Hai să mergem mai departe, a zis Wanda.

Și-a scos din nou telefonul și a scris un alt mesaj. Red s-a încruntat, dar a continuat să meargă. A încercat să ignore faptul că mama ei se uita foarte des la telefon. De câte ori primea un nou mesaj, Wanda zâmbea larg și se oprea să răspundă. De-abia se uita la animalele din bazinele pe lângă care treceau.

— Mamă, s-a văicărit Red. Asta e ziua *noastră*, ai uitat?

Wanda a mai trimis un mesaj și a lăsat telefonul deoparte.

— Știu. Scuze, scuze. Era doar un prieten.

Un sunet slab *vbbtt* din geantă a anunțat că venise un nou mesaj. Red s-a întors cu spatele când Wanda a scos iar telefonul.

— Doar o secundă, a zis Wanda, îndepărtându-se.

Red a auzit cum se îndepărtează tocurile mamei sale, în timp ce se uita cum un bazin se umplea rapid cu apă, iar peștii dinăuntru rătăceau în sus și-n jos, odată cu curentul. Iritarea îi ieșea prin piele, dar Red s-a forțat să se calmeze. *Fără vânt. Nu aici.*

Un băiețel a apărut lângă Red. Și-a lipit nasul de sticlă și s-a uitat la peștii care se luptau neputincioși cu potopul. Amândoi au privit în tăcere, preț de-o clipă. Apa a început din nou să se scurgă. Asta însemna că peștii se puteau mișca un pic mai liber acum, așa că pluteau la întâmplare, căutând mâncarea agitată de puterea fluxului.

— Dacă aș fi în locul lor, mi-aș lua zborul, a zis băiețelul încrezător.

Red voia să spună: *Și eu.*

— Corin! Hei, să nu mai dispari așa!

Mama băiatului a apărut de după colț, cu obrajii aprinși de îngrijorare.

— Scuze, i-a spus ea lui Red. Sper că nu te-a deranjat.

Red i-a zâmbit și a scuturat din cap. I-a urmat la scurtă distanță pe băiețel și pe mama lui în sala cu aer umed a pădurii tropicale. Păsările se ciondăneau deasupra lor și ceața atârna peste frunzele enorme ale plantelor și palmierilor care mărgineau cărarea. Mirosul de pește nu mai era atât de rău aici. Aerul mirosea a pământ, a sol jilav și bogat.

Când a cotit, lumina soarelui a năvălit în încăpere prin tavanul transparent de sticlă. A mijit ochii și s-a apropiat de un grup de copii entuziasmați care se holbau într-un bazin atât de mare încât pereții lui aproape că atingeau tavanul străveziu.

Red s-a oprit, uluită. În fața ei, doi tigri enormi înotau într-o piscină din spatele peretelui de sticlă, lovindu-se reciproc cu labele și deschizând fălcile puternice. Între ei era o minge de cauciuc, cu suprafața plină de urme de colți și gheare. Unul se lupta cu mingea, strângând-o, încercând s-o muște, până când o pierdea. Al doilea tigru plonja atunci după ea, cuprinzând-o cu ambele labe și ridicându-se la suprafață. Tigrul mai mic s-a urcat pe o piatră și a sărit din nou în apă, cu labele din față întinse ca Superman în zbor. Trupul lui a trimis un val de apă înspumată peste căpățâna tovarășului lui. Copiii au chițăit de încântare.

Red s-a uitat în jur după mama ei și, în cele din

urmă, a descoperit-o în celălalt capăt al încăperii. Era gata s-o strige, dar s-a oprit. Wanda vorbea cu cineva.

Red s-a îndepărtat de bazinul cu tigri, ca să vadă mai bine. Mama ei se afla sub o arcadă, aproape de ieșire, ascunsă în umbră. Vorbea cu un bărbat slăbănog, cu un ciuf de păr șaten și cu o încrengătură de tatuaje colorate pe ambele brațe. Red a simțit cum tot trupul i se răcește. *Ricky.*

Wanda l-a atins pe braț și a zâmbit. Red și-a strâns pumnii și s-a îndreptat spre ei. Palmierii înalți, cu frunze late, din încăpere au foșnit și s-au legănat odată cu trecerea fetiței.

— Mamă.

Wanda a sărit cât colo și s-a îmbujorat de uimire și de stânjeneală.

— Ah! Red! Aici erai. Uite cine a venit!

Ricky zâmbea strâmb. A lovit-o ușor pe Red peste umăr.

— Hei, puștoaico. Ți-a fost dor de unchiul Ricky?

Red nu l-a băgat în seamă.

— Ce caută aici? a-ntrebat-o pe mama ei.

Wanda s-a încruntat.

— Ți-am spus că ne-am întâlnit zilele trecute din întâmplare. Fii politicoasă, te rog.

A ciupit-o pe Red de braț ușor, dar ferm.

— Ricky ne-a ajutat să venim azi aici. Lucrează aici. El ne-a făcut rost de bilete.

Red s-a îndepărtat de salutul lui Ricky și de ciupitura mamei sale. În jurul lor, frunzele copacilor au început să tremure și să foșnească. *Șșșșkk șșșkk.*

— Ai *promis*, a șuierat Red.

— Nu fi obraznică, Red, a spus Wanda, vorbind întretăiat. Spune *salutare*.

Red s-a uitat sfidător în ochii mamei ei. În cele din urmă, și-a mutat privirea furioasă asupra lui Ricky.

— Bună, a zis ea, iar Ricky a chicotit.

— Cineva va fi o adolescentă irascibilă.

— Îmi cer scuze în numele *copilului meu care e foarte nepoliticos*, a zis Wanda, trimițându-și ultimele cuvinte spre Red.

Și-a dat ochii peste cap spre Ricky ca și cum ar fi dorit să spună: *E atât de dramatică*.

— E-n regulă. Doamnelor, sunteți gata să mergem la masă? Am făcut rezervare la restaurant. Putem sta chiar în fața acvariului cu sirene.

Ricky a privit-o pe Red ridicând din sprâncene. O credea copil mic sau ce?

— Sună bine, nu-i așa, Red?

Wanda a întins mâna s-o ciupească din nou.

— Bine, a zis Red, ferindu-se de degetele mamei sale.

Ricky și-a trecut mâna prin părul răvășit. Și-a ridicat ochii spre gurile de ventilație din perete, ca și cum nu putea pricepe de unde venea aerul. Wanda i-a aruncat lui Red o privire cu subînțeles. Red și-a încrucișat brațele, încercând să se stăpânească. Ricky le-a făcut semn să se grăbească.

— Hai să mâncăm!

S-a aplecat spre Wanda și i-a spus, pe un ton coborât:

— Putem să ne apropiem din nou unii de alții.

Wanda a roșit și s-a hlizit. Și-a pus mâinile pe umerii lui Red și a ghidat-o spre ieșire.

— E doar o masă de prânz, i-a șoptit ea la ureche fetiței. Calmează-te.

CAPITOLUL 43

Problema cu Ricky era că o făcea pe Wanda să uite. Aşa spunea odinioară Buni. *Te face să uiţi de tine.*

S-au certat mult pe tema asta. Buni a spus că Wanda își trata propria viața ca și cum ar fi fost ceva ieftin. Wanda a urlat că e viața *ei* și că poate face ce vrea cu ea.

— Nu, zisese Buni, plesind cu palma în blatul de la bucătărie. Nu, nu poți, Wanda. Nu mai poți! Nu când ai un copil.

— E mai mult a ta decât a mea, a spus Wanda. Pe tine te iubește mai mult și amândouă știm asta.

— Eu sunt *aici*. Asta e *singura* diferență *când vine vorba despre dragostea pe care ne-o poartă*.

Red a alungat acea amintire și s-a uitat fix la Ricky. Nu putea s-o lase pe mama ei să uite de sine. Nu și de data asta. Red avea nevoie de ea mai mult decât oricând. Wanda promisese c-o va sprijini. *Promisese*. Iar Red trebuia să-i aducă aminte de asta.

Dar singura cale la care se putea gândi era să vorbească despre Buni.

S-a simțit dintr-odată copleșită de anxietate. Nu voia să vorbească despre Buni, despre cancerul acesteia. Nu voia să-și amintească acele săptămâni când s-a

simțit atât de singură și de înspăimântată pentru că Buni era din ce în ce mai bolnavă.

Când Buni a primit diagnosticul, mama lui Red a plecat. Pur și simplu *a plecat*. Într-o zi era acolo, ascultând veștile de la Buni, alături de Red, punând întrebări despre planul de tratament și îngrijire alternativă. Și a doua zi Red a coborât la micul dejun, iar Buni se ținea cu mâinile de cap, așezată la masă. Red a știut fără s-o mai întrebe ceva. A știut fără ca Buni să rostească o vorbă.

Mama ei dispăruse.

Wanda s-a întors o singură dată. Buni era la a șasea ședință de chimioterapie și era tot timpul foarte obosită și slăbită. Avea dureri foarte mari. Red o auzea noaptea plângând, prin peretele dormitorului. Plângea pentru că suferea atât de tare și nimic n-o alina, nici măcar pastilele pe care i le dădeau doctorii.

Când s-a întors, Wanda pierduse în greutate și avea cearcăne întunecate în jurul ochilor. Era irascibilă și îmbufnată, răstindu-se la Red din te miri ce. Spunea că vrea să ajute, că-i pare rău că plecase. Spunea că știa că Buni are nevoie de ea și că Red n-ar trebui să aibă singură grijă de Buni. Red voia s-o creadă și-și dădea seama că și Buni își dorea același lucru.

Dar, două zile mai târziu, Wanda și Buni s-au certat. Rău de tot. În după-amiaza aceea, Buni i-a cumpărat lui Red caietul imposibil și i-a spus că *greu* nu e același lucru cu *imposibil*. A doua zi, Wanda a furat sticluța cu analgezice a lui Buni și s-a evaporat din nou.

Red și-a pus lingura jos. Înghețata pe care mama ei o comandase la desert era mult prea dulce. Vizavi, la

masă, Wanda vorbea cu Ricky, gesticulând. Nici măcar nu se uita la Red.

Oare ar fi ajutat cu ceva dacă-i amintea mamei sale despre promisiunile pe care le făcuse după moartea lui Buni, dacă i-ar fi povestit despre Celine? Ar fi împiedicat-o pe Wanda să dispară sau ar fi făcut-o să o ia la fugă?

Wanda își încălcase deja promisiunile. Dar asta a fost înainte să meargă la închisoare, înainte de reabilitare. Acum era mai puternică, nu-i așa? Avea o slujbă, mergea la școală. *Voia* să fie o persoană mai bună. Și încerca să obțină din nou custodia fiicei sale. Încerca s-o ia de la început. Și o făcea cu succes.

Cât timp stătea departe de Ricky.

Red s-a îndreptat de spinare.

— Mamă, ce fel de cancer a avut Buni?

Wanda a înghețat cu mâinile în mijlocul unui gest.

— Poftim?

Red încerca să stea calmă.

— Ce fel de cancer a avut Buni?

Mama ei și-a schimbat poziția pe scaun ca s-o privească în față pe Red.

— A avut leucemie.

— Ah, da.

Red s-a uitat la Ricky, care se îndepărtase puțin de Wanda.

— Am mers la o mulțime de ședințe de tratament cu buni a mea.

El a ridicat din sprâncene.

— Da? Păi, ce să zic. Ești un copil bun.

— Mama însă n-a putut să vină la nicio programare. De obicei eram doar eu cu Buni. Singure.

Red a oftat.

— A fost foarte greu.

Bărbatul a dat din cap.

— Te cred.

Wanda a mijit ochii.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, a zis ea.

— Știai că am fost dată în plasament temporar?

Red nu-și lua ochii de la Ricky.

— Ăă. Da. Da, mi-a spus mama ta.

A luat din farfurie un cartof rătăcit, iar Red a dat din cap.

— A fost singura soluție, după ce mama a fost arestată.

Se juca la nesfârșit cu înghețata din farfurie, fără să se atingă de ea.

— Familiile adoptive sunt nasoale rău.

Ricky și-a dres glasul.

— Ăăă, mda. Sunt sigur.

— Familia la care sunt acum e totuși de treabă. Au o grămadă de animale.

El s-a uitat scurt la Wanda, foindu-se pe scaun.

— Serios?

Red a dat din cap.

— Dar eu mă bucur mult că mama s-a întors.

— Și eu la fel, puștoaico, a spus Ricky, zâmbind. Mama ta e senzațională.

Red și-a mușcat buza și a lăsat lingura deoparte. Au

privit expresia schimonosită a fetei, schimbând apoi o nouă privire.

— Ce s-a întâmplat? a-ntrebat Wanda.

Ochii lui Red s-au umplut de lacrimi.

— Doar că...

Mama ei s-a aplecat în față.

— Ce?

— Mama mea adoptivă... Celine are cancer.

Wanda a ridicat surprinsă din sprâncene și s-a lăsat brusc pe spătar, de parcă ar fi împins-o. Red a continuat cu glas tremurat.

— Au aflat de curând. Și nu știu dacă vor mai putea să aibă grijă de mine mult timp. Dar e-n regulă. Știi de ce?

— ...De ce? a-ntrebat Ricky.

Red simțea stânjeneala care-i respira mamei sale prin piele. Wanda și-a dat părul peste umăr, strângându-l în pumn ca să-l împiedice să-i fluture în jurul feței.

— Pentru că atât timp cât mama face ce spune judecătorul și nu mai ia pastile din alea, o să pot locui din nou cu ea. O să fie *alături de mine.*

Și-a mutat privirea la mama sa.

— Exact așa cum a promis.

Preț de-o clipă, Red n-a fost foarte sigură de ceea ce a citit pe chipul Wandei. Rușine? Suferință? Umilință? Dar apoi a zărit ceva foarte cunoscut: furie. Presiunea aerului din încăpere s-a modificat, iar Red a simțit că-i vor pocni urechile când Wanda și-a smuls șervetul din poală și l-a trântit în farfurie.

— Hai să mergem mai bine, a zis ea, ridicându-se în picioare. Mulțumim pentru prânz, Ricky.

Acesta s-a ridicat și el.

— Da, sigur, cu plăcere, a zis bărbatul, frecându-și mâinile. Ăăă. Mă bucur că te-am văzut.

Wanda și-a luat geanta.

— Mda. Și eu. Haide, Red.

Red și-a înăbușit un zâmbet în timp ce-și croiau loc, printre mese, spre ieșire. Aerul din holul acvariului a lovit-o pe Red, rece, peste față. Vântul mamei sale ar fi trebuit s-o sperie, dar nu-i păsa. A obținut ce a dorit. Acum Wanda n-o mai putea ignora.

Merita să îndure orice furtună.

CAPITOLUL 44

— Ce-a fost asta, Red?

Wanda a trântit portiera și a vârât cheia în contact.

— Încerci *cumva* să mă umilești?

Red și-a simțit părul zburându-i în spate în timp ce și-a prins centura de siguranță.

— Nu.

— Ah, serios? *Am fost trimisă în plasament temporar după ce mama a fost arestată,* a imitat-o ea pe Red, cu un glas pițigăiat și plângăcios. *Mama m-a abandonat în timp ce Buni murea.* Doamne, Red! a continuat ea, lovind cu mâinile în volan.

Vântul lui Red s-a împotrivit vântului Wandei, stârnind chitanțele și hârtiuțele risipite pe jos și lipindu-le de geamuri.

— N-am spus asta.

— Ba da, cam asta ai spus, Red.

Mama i-a aruncat o privire ucigătoare, apoi și-a luat ochii de la ea. A inspirat profund și dintr-odată brizele sale s-au liniștit.

Red vedea reflexia Wandei în geam. Avea ochi mari și strălucitori, ca și cum avea să izbucnească în plâns. Fetița și-a mușcat buza.

— Îmi pare rău, a zis ea cu blândețe. N-am vrut.

Wanda a tăcut multă vreme. Apoi s-a șters la ochi și s-a întors spre fiica ei.

— Mă rog, presupun că e adevărat.

Și-a răsucit vârfurile șuvițelor de păr. Expresia de pe chip o făcea să pară mai tânără.

— Nu ți-am fost aproape.

Red n-a spus nimic.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus că Ricky lucrează aici. Îmi pare rău că te-am luat prin surprindere în felul ăsta.

Red a strâns pumnii.

— Era ziua *noastră*, mamă.

Wanda a dat din cap, mușcându-se de buză.

— Mda. Știu. Scuze.

Și vântul lui Red se potolise. Nu-și vorbeau. Începuse să ningă. Fulgii erau micuți și tăioși. Se izbeau de parbriz ca niște fire de nisip. Wanda și-a trecut o mână prin păr.

— De ce-l urăști atât de mult pe Ricky?

— Ți-a dat pastile.

Mama ei a strâns din buze și a închis ochii.

— Mda. Așa e. Dar eram distrusă dinainte de asta. Eram distrusă de o grămadă de vreme.

Wanda a deschis ochii și s-a uitat la Red.

— E prietenul meu. Dar, dacă te superi, n-o să mă mai întâlnesc cu el.

— Promiți?

Wanda și-a dat ochii peste cap și o briză i-a răvășit părul lui Red.

— Da, *promit*. Frate. Jur, uneori semeni prea mult cu Buni.

Red era bucuroasă. Wanda a pornit motorul. Aerul rece a năvălit prin gurile de ventilație și amândouă au îndreptat lamele deschizăturilor departe de ele. Wanda a deschis radioul și și-a prins centura de siguranță.

— Deci... chiar are cancer?

Red a dat din cap. Mașina a huruit când Wanda a băgat-o în viteză și a luat piciorul de pe frână.

— Îmi pare rău. Cred că ești îngrozită.

O familie a traversat parcarea prin fața lor. Red i-a privit pe cei trei copii. Cel mai mic se afla în brațele mamei lui și un băiețel își ținea tatăl de mână și strângea la piept o jucărie de pluș în formă de vidră. O fetiță cam de vârsta lui Red mergea între ei, gesticulând în timp ce vorbea, cu un zâmbet larg pe față.

— Vreau să locuiesc din nou cu tine.

Vorbise calm, neașteptat. Dar foarte sincer. Wanda a ieșit din parcare imediat ce familia respectivă s-a îndepărtat. Ceva din motorul mașinii zornăia ca o cutie goală de conserve.

— Mă străduiesc, Red. Fac ce mi-a cerut judecătorul.

În glasul ei plutea un *dar*. Red îl auzea cu claritate. Și-a privit mama, așteptând.

— Doar că pare... imposibil. Cu toții știu greșelile pe care le-am făcut. Știu că Buni m-a ajutat mult cu tine când erai mică. Și apoi, după ce-a murit, nu te-am dus la școală și a trebuit să repeți un an. Plus... problema mea. Și arestarea. Știi tu. Am multe de dovedit, asta-i tot.

— Întotdeauna pare imposibil până se îndeplinește, mamă.

Wanda a râs și a clătinat din cap. Red a privit fix la cadrele metalice întortocheate ale instalațiilor roller-coasterului din Elitch Gardens, de peste drum. Parcul de distracții era pustiu în această perioadă a anului, iar turnul alb cu roșu abandonat și roller-coasterul albastru semănau cu niște jucării uitate.

— Pot să te ajut cu ceva? a-ntrebat Red, iar Wanda a zâmbit.

— Poate. Spune-le pur și simplu ce grozavă sunt.

I-a făcut cu ochiul lui Red, apoi surâsul i-a devenit un pic trist.

— Și poate nu pomenești despre Ricky? S-ar putea să nu înțeleagă.

Red a dat din nou din cap. Nici ea nu înțelegea, dar mama îi făcuse o promisiune. Pentru moment, era suficient.

Vulcanii sunt periculoși.

Când erup, pot îngropa orașe întregi. S-a întâmplat într-un loc numit Pompeii cu multă vreme în urmă. Oamenii au fost uciși de cenușa fierbinte în timp ce mâncau sau dormeau sau pur și simplu își trăiau viețile. Nu a existat niciun avertisment.

Lucrul acesta încă se întâmplă, chiar și acum.

Vulcanul Fuego a erupt în Guatemala și sate întregi au dispărut de pe fața pământului.

În Hawaii, râurile de lavă au izbucnit pur și simplu din Kilauea. Sute de case au fost distruse.

Pare imposibil să te gândești la vulcani ca la niște lucruri bune.

Cu toate acestea, ei sunt importanți.

Solul vulcanic e plin de minerale care ajută plantele și recoltele să crească. Gazele provenite din vulcani formează atmosfera Pământului. Vulcanii creează pământ în mijlocul oceanului, așa cum e Hawaii.

Uneori lucrurile care formează lumea în care trăim sunt înspăimântătoare. Uneori ne fac rău. Uneori distrug ceea ce iubim.

Dar asta nu-nseamnă că nu avem nevoie de ele.

CAPITOLUL 45

— Am fost la un festival organizat în onoarea lui Pele. E zeița focului. Parcul unde a avut loc se află în apropierea unui râu uriaș de lavă care nu mai e activ. Toată chestia aia e neagră ca noaptea. E o demență!

Marvin țopăia de pe un picior pe altul în timp ce vorbea, prefăcându-se că merge tiptil de-a lungul unei întinderi de lavă fierbinte. Red a-ncercat să-și imagineze un peisaj complet negru, dar cum cel pe care-l avea în fața ochilor era alb datorită zăpezii, îi era dificil.

— Mama și Tūtū erau bucuroase pentru că le cunoșteau pe câteva dintre dansatoare. Le-au fost eleve, iar acum concurează și dansează la nivel profesionist. În timpul spectacolului, câteva au prins-o pe Tūtū de mână și au luat-o pe scenă, să danseze. Toată lumea aplauda. A fost foarte tare.

— Mi-ar fi plăcut să văd asta, a zis Red.

Încă n-o văzuse pe doamna Kapule dansând de când furtuna ei le întrerupsese petrecerea atunci, în noiembrie. Marvin îi arătase filme online și fata credea că hula este ceva minunat.

— A fost tare. Păzea!

Băiatul sărea de pe un nămete pe altul, absorbit de propriul joc.

Red și-a îndreptat atenția asupra unui morman de frunze veștejite care ieșeau de sub zăpadă și a trimis un curent de aer în acea direcție, încercând să le îngroape. Câțiva fulgi sclipitori dansau și scânteiau deasupra frunzelor maronii. Își exersase vântul în săptămânile care trecuseră de la Crăciun, încercând să-l controleze, să-l facă blând și jucăuș. Sau cel puțin neprimejdios. Era mijlocul lunii ianuarie, dar nu făcuse progrese importante. De câte ori era supărată, vântul i se ridica din piele și tremura ca întotdeauna.

S-a încruntat, renunțând la îngropatul frunzelor.

— Te-ai văzut cu toți verii tăi?

Marvin avea o grămadă de verișori. Atât de mulți încât pe unii nici măcar nu-i cunoștea. Devenise o glumă de-a lor, mai ales că Red nu știa nici măcar dacă are sau nu veri. Băiatul s-a oprit din țopăială.

— Nici pe departe. Ah, dar mi-am cunoscut un nou văr de-al doilea. Stai așa. Sau nepot de văr?

Fața i s-a schimonosit.

— Poate de-al treilea? Există veri de gradul trei?

Red a ridicat din umeri.

— Eu nici nu știam că există *nepot de văr.*

— Poate că e văr de-al doilea. În orice caz, o rudă de-ale mele are un bebeluș. Îl cheamă Nolan și e supermoale și drăguț.

Se aflau în curtea din spate a familiei Kapule, încotoșmănați cu haine groase și fulare. Red stătea la ei peste weekend, în vreme ce Jackson și Celine plecaseră să viziteze un spital specializat în tratament

oncologic din Texas. Potrivit cercetărilor lui Jackson, unul dintre doctorii de-acolo era un expert de top în tipul de cancer pe care-l avea Celine.

— Bunicii tăi tot mai vor să se mute acolo? a-ntrebat Red, alungându-și îngrijorarea privitoare la Celine.

Gropițele lui Marvin și-au făcut apariția chiar deasupra gulerului înălțat al pardesiului.

— Nu! În fine, poate puțin. Dar le-am arătat filmul pe care l-am făcut și Tūtū m-a luat în brațe și m-a strâns tare și a început să plângă și a zis că mă iubește mai mult decât iubește oceanul. Și femeia asta iubește oceanul *la nebunie*!

Zăpada din jurul picioarelor lui Marvin era distrusă de cât sărise și tropăise. Încercau să facă un om de zăpadă, dar neaua nu se prindea așa cum trebuie. Red și-a pus mănușa la loc, apoi a adunat încă un morman de omăt la baza omului de zăpadă. Renunțaseră la ideea de a face trei bulgări uriași și de a-i sui unul deasupra celuilalt. De fiecare dată, zăpada se prăbușea ca nisipul uscat. Acum construiau o movilă, sperând că apoi îi vor sculpta trăsăturile.

Marvin a făcut un pas în spate și a analizat din priviri mormanul de omăt.

— Nu arată deloc ca un om de zăpadă.

— Nup.

— Seamănă mai degrabă cu casa lui Luke Skywalker de pe Tatooine. Doar că e mai murdar.

Marvin s-a întors spre ea, cu ochii strălucind datorită ideii sale geniale.

— Hei! Putem face casa lui Luke Skywalker de pe Tatooine!

Red a izbucnti în râs.

— Nu știu ce-nseamnă asta.

— Sfinte Sisoe, Red. În weekendul ăsta trebuie să-ți completezi cunoștințele despre *Războiul Stelelor.*

În timp ce Marvin îi dădea instrucțiuni despre cum să transforme omul de zăpadă într-o versiune fidelă a casei strămoșești a lui Luke Skywalker, cum o descria el, și lui Red îi venise o idee. La ultima ședință de terapie, îl întrebase pe dr. Teddy dacă ea poate face ceva ca să-l convingă pe judecător că Wanda era pregătită să primească din nou custodia copilului. El i-a spus că unii copii scriu o scrisoare în care spun ce-și doresc. I-a spus că întotdeauna judecătorul ia în considerare și opinia copilului. Următoarea apariție a Wandei era programată la sfârșitul lunii februarie. Un răstimp de șase săptămâni pentru Red ca să-și dea seama ce vrea să spună. Dacă, în loc de scrisoare, Red ar fi făcut ceva mai impresionant? Poate un filmuleț. Era sigură că Marvin ar ajuta-o. Ar fi mult mai bun decât o scrisoare. Filmul lui Marvin îi convinsese pe bunicii lui să nu se mute la loc în Hawaii, așa că poate înregistrarea lui Red îl va convinge pe judecător că trebuie să se mute din nou cu mama ei. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Celine urma să fie operată și să înceapă în curând tratamentul, iar Red ținea minte cât de îngrozitor fusese tratamentul lui Buni. Cum îi era rău zile întregi și cum era prea slăbită ca să mai poată face ceva. O dată a adormit pe podeaua de la baie trei zile la rând, pentru că nu s-a putut întoarce în pat după ce vomitase. Red îi adusese pături și prosoape, mâncare și apă. Buni își

tot cerea scuze, spunea că Red e prea mică pentru a avea grijă de o babă bolnavă. Dar nu era altcineva în jur care să facă asta.

Amintirile despre tratamentul lui Buni o umpleau de groază. Chiar dacă-i plăcea să locuiască alături de Celine și Jackson, știa că ultimul lucru de care vor avea nevoie e să aibă grijă de un copil adoptiv cât timp Celine era bolnavă.

Nu. Red trebuia să trăiască alături de mama ei.

— Poate că putem construi și peșterile de gheață de pe Hoth!

Glasul lui Marvin i-a întrerupt șirul gândurilor.

— Adică nu pe cele reale, că nu avem cum. Nu e destulă zăpadă. Dar putem face o miniatură, cum facem cu casa de pe Tatooine. Putem face copii după o mulțime de lucruri. Și apoi putem face un film cu întreaga scenă!

A început să sară-n sus și-n jos.

— ÎMI PLACE LA NEBUNIE CĂ STAI LA NOI TOT WEEKENDUL!

Red a râs, a scobit în zăpadă și a aruncat-o spre el, lovindu-l chiar în umăr. El a încremenit, uluit, apoi s-a luat după ea, aruncând pulberea de zăpadă care se dezintegra în aer. Pentru următoarele câteva ore, toate gândurile despre cancer, filme sau termene în fața instanței au fost îngropate de râsete, în deșertul înzăpezit de pe Tatooine.

CAPITOLUL 46

Marvin stătea lângă tabla albă atârnată de peretele din dormitorul lui. Deja trasase un tabel ordonat, cu trei coloane desenate cu un marker albastru. În fiecare coloană începuse să scrie sarcinile.

Preproducție	Producție	Postproducție
scenariu	filmare	editare
amplasament	documentare	muzică
storyboard	avanpremieră/montaj final	

— Primul lucru de care avem nevoie, a zis el, e să hotărâm ce poveste vrei să spui.

Red a aruncat în aer perna în formă de ananas și a prins-o la loc.

— Vreau doar să locuiesc cu mama, a zis ea.

Marvin a fluturat din mână.

— Principalul scop al unui film e să spună o poveste. Tu vrei ca publicul tău să experimenteze niște *eeemoooții*.

În timp ce vorbea, a scos capacul unui marker verde și a scris *EMOȚIE*.

— Emoția este ceea ce provoacă o reacție.

Red și-a dat ochii peste cap.

— Cursul acela de film te-a înnebunit. Vorbești ca un profesor.

El a surâs larg.

— Mulțumesc!

— Putem face ceva în genul clipurilor tale cu *Kitchen Kahuna*?

Marvin și-a pus mâinile în șold și a început să se plimbe în jos și-n sus.

— *Kitchen Kahuna* e senzațional, a zis el. Dar nu cred că formatul ți se potrivește. Tu ai nevoie de o narațiune.

A scris *NARAŢIUNE* sub *EMOŢIE,* pe tablă.

— E un fel de călătorie. Orice poveste bună începe într-un loc și se sfârșește în altul.

Red trăgea de un fir rebel ieșit din cuvertura lui Marvin și se holba la tablă, cu fața schimonosită de atâtea gânduri. Băiatul aștepta, legănându-se în față și-n spate pe vârful degetelor de la picioare.

— Cred că... a spus ea, apoi a făcut o pauză. Cred că vreau să-i spun judecătorului că mama se descurcă bine în comparație cu ce s-a întâmplat în trecut?

Marvin a reflectat preț de-o clipă, lovindu-și bărbia cu degetele. Apoi a clătimnat din cap.

— Cred că trebuie să-i arăți, nu să-i spui. În acest fel judecătorul simte ceva.

Băiatul și-a luat laptopul și s-a așezat pe pat, alături de ea.

— Ai văzut vreodată o filmare cu căței foarte triști sau bolnavi și care la finalul clipului sunt drăguți și fericiți și gata să fie luați în noile lor cămine?

— Cred că da.

— Și când îi vezi pe căței fericiți, te simți și tu fericită, nu-i așa?

Fata a ridicat din umeri. Marvin și-a înălțat sprâncenele.

— *De ce?* De ce ești fericită pentru cățel?

— Pentru că și el e fericit?

— Nu. Privește.

A pus un filmuleț.

S-au uitat cum salvatorii au scos dintr-o fântână niște cățeluși care tremurau. Camera s-a rotit în jurul cățeilor care stăteau, cu ochii mari, pe un prosop dintr-o mașină. Erau slăbănogi și atât de plini de noroi și de scaieți că nici nu-ți puteai da seama ce culoare aveau. Pe măsură ce înregistrarea continua, cățeii erau tratați de un veterinar și primeau castroane mari cu hrană. Red a zâmbit când i-a zărit alunecând și împleticindu-se pe parchet, trăgând de jucării și rostogolindu-se pe o pernă. Filmul nu avea mai mult de un minut, dar la final cățeii slăbănogi și pe jumătate înecați deveniseră niște câini zdraveni și sănătoși.

— Vezi? a spus Marvin când s-a terminat.

— Așa cred, a zis ea, căzută pe gânduri. La sfârșit sunt fericită pentru căței, pentru că văd că acum o duc mult mai bine.

— Corect!

Marvin a închis laptopul și a zâmbit.

— Ai văzut călătoria. Îți amintești cât erau de triști și asta te face să fii fericită pentru că acum sunt binemersi. Și asta te face să donezi bani organizației care salvează căței din fântâni, nu-i așa?

— Da.

— Deci trebuie să-i arătăm judecătorului călătoria *ta*. Trebuie să le arătăm tuturor cât ești de tristă fără mama ta și cum alături de ea îți este mult mai bine.

— OK. Are logică.

Marvin s-a ridicat în picioare și a așezat laptopul pe birou, luând un alt marker.

— Hai să ne gândim.

În ora care a urmat, au notat diverse idei pentru povestea lui Red. Majoritatea ideilor lui Marvin aveau de-a face cu *Războiul Stelelor*, lucru pe care Red l-a refuzat. Dar nici vreuna dintre ideile ei nu părea potrivită.

— Poți face un montaj de fotografii, a zis Marvin. Unele de când erai bebeluș? Când mama ta nu era bolnavă?

Red a clătinat din cap.

— Nu am fotografii.

— Nici măcar una?

Fata a aruncat și a prins din nou perna în formă de ananas.

— Copiii aflați în plasament temporar nu apucă să-și ia toate lucrurile cu ei. Mai ales când polițiștii te iau de-acolo în miez de noapte.

— Ți s-a întâmplat și ție?

Fata a luat perna în brațe și a ridicat din umeri, dintr-odată stânjenită.

— Nu-i mare scofală.

El s-a holbat la ea o secundă, apoi a părut preocupat de markerul din mâinile sale.

— Nu știu, eu aș fi foarte speriat dacă mi s-ar întâmpla una ca asta.

Fata și-a simțit inima urcându-i-se în gât. *Fusese* și ea speriată. Foarte speriată.

— Da, a zis ea încet.

Marvin s-a răsucit spre tablă și a tăiat ideea cu *fotografiile*.

— OK. Mă rog, ai putea povesti despre mama ta. Despre lucrurile bune pe care le-a făcut.

Red a reflectat la asta.

— Cred c-aș putea vorbi despre ziua aceea în care m-a dus la înot.

Marvin a dat din cap, încurajând-o să continue.

— Aveam, cred, șase ani. Era o vară caniculară și Buni nu avea aer condiționat. Într-o zi, mama a zis că n-avea de gând să stea și să se topească precum o înghețată pe băț! Așa că ne-am dus la un hotel care avea piscină. Poarta era zăvorâtă, așa că mama s-a cățărat pe un ghiveci. S-a zgâriat toată în copacul care se afla acolo. Dar a sărit gardul și mi-a dat drumul înăuntru și am înotat toată ziua. Chiar m-a învățat cum să mă scufund până la fundul bazinului.

Marvin părea impresionat.

— Ce tare! Nu cred că mama s-ar cățăra vreodată pe poarta vreunui hotel. Probabil ar spune că e ilegal.

Red s-a încruntat.

— Pe bune?

Nu se gândise la asta. Dacă *era* cu adevărat ilegal? Probabil că nu era cea mai bună idee să-i spună judecătorului că mama ei încălcase legea.

— Poate că nu e cea potrivită poveste.

Marvin a oftat.

— E greu să ai idei bune.

— Foarte greu, l-a aprobat fata, aruncând din nou ananasul în sus.

Gropițele i-au apărut în obraji și Marvin a ridicat brațele, declarându-se învins.

— E *imposibil*!

Red a încremenit, cu ochii mari, iar Marvin s-a strâmbat.

— Ce e? a-ntrebat el.

Un val entuziast de aer îi fierbea pe dinăuntru, împingându-i perna în formă de ananas dincolo de mâini. Red a surâs larg.

— Am o idee!

CAPITOLUL 47

— La ce lucrezi? a-ntrebat Celine, aşezându-se vizavi de Red la masă.

Red a terminat de scris fraza în caiet.

— La ceva pentru mama.

În ultimele două zile, Red își petrecuse fiecare clipă liberă căutând informații care să probeze toate lucrurile imposibile pe care ea și Buni nu le putuseră isprăvi. De când discutase cu Celine despre caiet, a încercat să adauge unele chestii în el. Dar acum voia să termine cât mai curând cu putință. Marvin spusese că pot face un film în genul unui documentar, care să arate că tot felul de lucruri imposibile deveneau realitate când oamenii credeau și făceau eforturi.

— O să fie *atât de* emoționant, a zis el. Putem folosi niște muzică bună pentru coloana sonoră. Poate tema din *Războiul Stelelor*! Îi impresionează întotdeauna pe oameni.

La final, Red plănuia să-i arate mamei ei caietul terminat, iar Marvin urma să filmeze reacția Wandei. Red îi va reaminti că există o diferență între *greu* și *imposibil* și știa că mama ei va spune că acum credea că nimic nu este imposibil. Apoi ea și Red se vor îmbrățișa și vor

plânge. Marvin spunea că toată lumea care va vedea filmul va plânge. Probabil că și judecătorul va plânge.

Va fi perfect.

O briză tăioasă și veselă i-a răvășit părul și i-a dat fiori pe șira spinării. Paginile caietului au fluturat și coperta a săltat, dar Red a apăsat-o imediat cu podul palmei. Celine a ridicat dintr-o sprânceană.

— La ce anume te gândești, puștoaico?

Cât timp au fost în Texas, Celine și Jackson au vorbit cu Red în fiecare zi, cu ajutorul apelurilor video. Ba chiar i-au trimis un spin-eo din rezerva lui Celine, spre încântarea lui Marvin. Red îl văzuse și pe doctorul lui Celine, care-i promisese că va avea grijă de aceasta, dacă avea să urmeze tratamentul acolo. Deși călătoria era una serioasă, părea să fi decurs excelent. Și Celine, și Jackson erau mult mai binedispuși de când se întorseseră acasă.

Red a tras aer în piept. Spera că lucrurile pe care urma să le spună n-o vor întrista din nou pe Celine.

— Eu... vreau să fac un film. Prin care să-i spun judecătorului de ce ar trebui să locuiesc din nou cu mama.

Celine și-a împreunat mâinile pe masă și și-a dres glasul.

— OK.

Red a continuat repede.

— Nu că nu mi-ar plăcea să locuiesc cu tine și cu Jackson! Îmi place! Doar că...

A făcut o pauză și a ridicat din umeri. Celine i-a mângâiat mâna cu degetele.

— Nu trebuie să-mi dai explicații. E mama ta și o

iubești. Știu lucrul ăsta. Și știu că dacă vrei să fii cu ea nu înseamnă că pe noi nu ne iubești.

Red a dat din cap și din umeri în același timp.

— Cum te pot ajuta? a-ntrebat Celine.

Red a deschis caietul și i l-a întins lui Celine.

— În film vreau să vorbesc despre lucrurile imposibile. Vreau să spun că există o diferență între greu și imposibil. Și că poate mamei îi e greu să aibă grijă de mine, dar nu imposibil.

Celine a dat din cap, dar în expresia ei era ceva ce Red nu putea descifra cu adevărat.

— Cred că e o idee bună.

— Mulțumesc. Te poți gândi la ceva pentru asta? a întrebat Red, arătându-i o pagină de la sfârșitul caietului.

Celine a citit câteva cuvinte scrise de Buni. *„Imposibil: să vezi ceva invizibil"*. S-a lăsat pe spate, pierdută în gânduri, cu buzele strânse. După o clipă s-a ridicat în picioare.

— S-ar putea să am o idee.

Red a urmat-o până în bibliotecă. Celine a cercetat unul dintre corpuri, ridicându-se pe vârfuri ca să scoată o carte de pe ultimul raft.

— Poate e cam greu de citit, dar te pot ajuta să găsești partea potrivită, a zis ea, întinzându-i cartea lui Red.

Fetița a răsucit cartea în mână. Era un volum despre stele și avea o mulțime de poze lucioase.

— Poți povesti despre faptul că uneori stelele sunt invizibile.

— Ca atunci când e înnorat?

— Mă gândeam mai degrabă că sunt invizibile în timpul zilei. Stelele sunt mereu acolo, veghindu-ne întotdeauna, a zis Celine, fluturând mâna spre cer. Doar că nu le putem vedea pe lumină. Însă când se lasă întunericul stelele strălucesc cel mai puternic.

Red a simțit un fior bine cunoscut pe piele.

— E perfect. Mulțumesc!

Celine i-a dat lui Red o șuviță pe după ureche.

— Cu plăcere. O să-i arăți caietul mamei tale?

Red a răsfoit paginile cărții, dând din cap.

— Marvin o să filmeze când o să i-l arăt.

— Serios?

— Da. O să adăugăm reacția ei în filmul pe care i-l voi da judecătorului.

Chipul lui Celine a fost străbătut de o umbră, dar femeia a spus:

— Ar trebui să fii foarte mândră, Red.

S-au întors în bucătărie. Celine a făcut ceai în timp ce Red s-a uitat prin cartea despre stele. Erau o tonă de fotografii senzaționale, dar și *o mulțime* de cuvinte necunoscute. Trebuia neapărat să le caute pe Google. Apoi a pus cartea deoparte și a privit cum Celine toarnă apă fiartă într-o cană.

— Hei, a zis brusc Red. Nu-ți mai masezi gâtul. O făceai destul de des.

— Ai dreptate. Durerea nu mai e acolo.

Celine și-a lipit degetele de scobitura gâtului și a umărului, ca și cum voia să verifice dacă e adevărat.

— Doctorul a zis că e ceva numit *durere radiantă*. Credeam că mă doare gâtul, dar de fapt aveam fierea bolnavă.

— Ce ciudățenie.

Celine a izbucnit în râs.

— Da, așa cred și eu. Durerea în sine e ciudată. Uneori te păcălește și te face să crezi că ai o problemă, când de fapt ai cu totul alta.

Red s-a încruntat.

— Și dacă durerea nu dispare niciodată? a-ntrebat.

Mama ei adoptivă a clătinat din cap.

— Uneori nu dispare. Sunt mulți oameni pe care-i doare în fiecare zi. Trebuie să fii foarte curajos să înfrunți o astfel de durere. Dar curajul poate scoate la suprafață frumusețea.

— Buni a avut dureri mult timp, a zis Red, cu glas tremurând. Și apoi a murit. N-a fost nimic frumos.

Chipul lui Celine oglindea tristețea lui Red.

— Îmi pare rău că ți-ai văzut bunica suferind atât de mult. Sunt sigură că s-a bucurat că ai fost acolo cu ea. Ai avut grijă de ea. Ai făcut-o să se simtă iubită.

Red a atins marginile caietului.

— Am dansat pentru ea, a spus fetița.

Amintirea i s-a aprins în minte, ca o lumânare care nu se stinsese definitiv.

— Buni dansa ca să readucă la viață obiectele stricate. Spunea că lumea își arată mereu iubirea prin dans. Așa cum se leagănă copacii sau cum zboară păsările în stoluri imense. Spunea că, dacă un lucru e stricat, voia să-i arate dragostea ei, așa că dansa.

Celine a zâmbit.

— Acum *sunt convinsă* că mi-ar fi plăcut de Buni a ta.

Red a aprobat-o.

— Eu dansam mai ales când ea dormea. Dar o dată s-a trezit și m-a văzut. Când m-am uitat la ea, mă privea și plângea.

Red s-a oprit și s-a încruntat.

— Deci cred că nu era, de fapt, un lucru bun.

— Ah, scumpa mea, a zis Celine, apropiindu-se de ea. Era. Era un lucru minunat. Bunica ta te-a văzut dansând și știa cât de mult o iubești.

— Dar plângea.

Celine și-a cântărit foarte bine următoarele cuvinte.

— Uneori plânsul nu e trist, a zis ea. Uneori așa reacționăm în fața unui lucru pe care-l considerăm frumos.

— Uite-le pe fetele mele! a bubuit glasul lui Jackson, când a intrat pe ușa din spate.

Zăpada se rotea în jurul lui. Și-a scos șapca de baseball pe care scria *I Like Big Mutts*.

— Red, n-o să-ți vină să crezi ce am văzut în hambar.

Fata a ridicat din sprâncene.

— Poftim?

— Un oposum.

Celine a izbucnit în râs.

— Un oposum? Pe bune?

Jackson a dat din cap, rânjind.

— Dap! Era enorm.

Și-a despărțit palmele la vreo jumătate de metru una de alta.

— Și a *șuierat* la mine! Red, fac pariu că pe el l-ai văzut și ai crezut că e șobolan. Mai ales că n-ai mai văzut așa ceva niciodată.

Celine s-a strâmbat.

— Ai scăpat de el?

— Va trebui să pun o capcană ca să-l pot muta. Sau s-*o* pot muta. Trebuie să scotocesc prin tot hambarul, ca să fiu sigur că nu are pui pe undeva.

A sărutat-o pe Celine pe obraz și a tras-o ușor pe Red de ciuf. Mirosea a animale, a transpirație și a lemne proaspăt tăiate.

— Ce faceți voi două?

— Vorbeam, a zis Celine.

— I-ai spus lui Red vestea cea bună? a-ntrebat el, iar fetița s-a uitat la Celine.

— Vestea cea bună?

Celine s-a lăsat pe spate pe un scaun, cu mâinile încolăcite în jurul cănii de ceai.

— Ei bine, azi m-a sunat medicul din Texas. Mi-au programat operația.

Red s-a uitat de la unul la celălalt, simțindu-se dintr-odată îngrijorată. Expresia lui Celine era una precaută.

— E la sfârșitul lui februarie. În Houston.

CAPITOLUL 48

Jackson a venit la parter, cu câinii în urma lui, și a bătut la ușa bibliotecii. Red se afla la computer. Lucrase la caietul ei imposibil, dar își abătuse atenția încercând să-și dea seama dacă copiii aflați în plasament temporar au voie să meargă cu familia lor adoptivă în alt stat, în situația în care unul dintre membrii acesteia urma să se opereze acolo.

Nu era un răspuns ușor. Mai ales pentru că Celine a spus că va sta în spitalul din Texas cel puțin șase săptămâni.

— Hei, puștoaico. Astăzi te duc să te vezi cu mama ta. Celine nu se simte bine.

Era la începutul lunii februarie și azi era cea de-a treia întâlnire nesupravegheată a lui Red cu mama ei. Ultima oară au fost la un patinoar din centrul orașului Denver, unde au descoperit că niciuna dintre ele nu se prea pricepea la patinaj. După ce și-au învinețit noada de câteva ori, și-au cumpărat cafea și s-au plimbat prin 16th Street Mall. Red își dorise cacao, dar mama ei a convins-o să-și ia mai bine mocha, spunând ca e pentru oameni mari. Ei nu-i plăcea gustul cafelei și, până la urmă, a aruncat-o.

În timp ce Red și Jackson o așteptau acum pe Wanda să vină la Park-n-Ride, Jackson a-ntrebat:

— Planul e să mergeți la film?

— Așa cred.

Red s-a uitat la ceas. Mama ei întârzia. Din nou.

— Filmul tău cum merge? a-ntrebat el.

Red s-a foit pe locul ei. O duruse stomacul toată dimineața.

— Bine. Aproape am terminat de găsit lucrurile imposibile și am filmat deja câteva scene. O s-o rog pe mama ca următoarea noastră întâlnire să fie undeva unde poate veni și Marvin ca să filmeze.

— Ea știe despre film?

— Oarecum. I-am spus că lucrez la ceva pentru judecător. O să-i povestesc mai multe astăzi.

Jackson a părut, preț de-o clipă, căzut pe gânduri, apoi a dat să spună ceva, dar chiar atunci mașina Wandei a apărut în parcare. Cei doi au coborât din camioneta lui Jackson și i-au făcut cu mâna. Un vânt mușcător, stârnit din senin, i-a înțepat fața lui Red, făcând-o să-și îndese mâinile adânc în buzunarele hainei.

— Salutare, a spus Jackson, aplecându-se ca să privească pe geamul mașinii Wandei.

Aceasta de-abia i-a zâmbit. Nu se simțea niciodată în largul ei în preajma lui Jackson. Vântul îi încurca părul în jurul feței.

— Bună.

Red s-a suit pe scaunul din dreapta. A fost nevoită să dea la o parte câteva ambalaje de fast-food și niște plicuri, ca să se poată așeza.

— Încă mai aveți în plan să vă duceți la mall, la film? a-ntrebat Jackson.

Wanda de-abia s-a uitat la el.

— Mm-hmm.

Jackson și-a înclinat capul, încercând s-o privească pe Wanda în ochi.

— Fără alte opriri?

Wanda a oftat.

— Știu regulile. E copilul meu, bine?

Jackson a ridicat o mână.

— Mă asigur doar că vorbim aceeași limbă, a zis el. Am telefonul la mine, dacă ai nevoie de ceva.

S-a aplecat și mai mult, uitându-se la Red.

— Distracție plăcută, puștoaico.

A bătut ușor în capota mașinii, apoi s-a îndepărtat.

Abia au ieșit din parcare, când s-a auzit telefonul Wandei. O senzație de disconfort și-a făcut loc înlăuntrul lui Red. Wanda a aruncat o privire spre ecran, apoi a răspuns.

— Hei. Ce mai faci?

A ascultat, și-a dat ochii peste cap, apoi a chicotit, uitându-se spre Red.

— Sunt cu fetița mea acum.

O pauză.

— Nu...

Din nou o chicoteală.

— Nu!

O pauză mai lungă. Wanda a oftat.

— Adam...

Cine era Adam? Red și-a privi mama, roșeața din obrajii acesteia, râsul răgușit și șoptit. Bănuiala i s-a înfipt în minte, ca un dinte ascuțit.

— Ți-am spus că sunt cu fetița mea.

Dar tonul Wandei era mai cald, mai puțin convingător. I-a aruncat o privire întrebătoare lui Red. Adam a mai spus ceva și ea a râs din nou. Nehotărârea de pe chipul ei s-a evaporat.

— Bine... da, bine. Mda, ne vedem. Dar repede, OK? Avem planuri. Ne oprim pe la tine.

O altă chicoteală.

— Bine. OK. Pa.

Și-a lăsat telefonul în suportul de pahare și acesta s-a lovit cu zgomot de bețigașele pentru amestecat în cafea și de tuburile de ruj.

— Nu mergem la film? a-ntrebat Red.

Wanda și-a ochii dat peste cap.

— Nu te bosumfla. Trebuie să mă opresc repede undeva.

Red s-a uitat urât la ea.

— Nu mă bosumflu!

— Un prieten are nevoie să trec repejor pe la el, a zis Wanda. Red, nu mai ofta așa. Mă mișc repede. Și n-o să pierdem filmul. Poate reclamele, dar atât.

Red a strâns și mai tare din pumni.

— De ce nu poți să te duci mai târziu?

— Am zis că o să mă mișc repede, bine? s-a răstit Wanda.

— *Bine.*

Tăcerea părea instabilă și primejdioasă, ca un cuib de viespi. Lui Red îi era frică s-o stârnească prea tare. Afară, norii începuseră să se întunece.

Mașina se zgâlțâia pe Colfax Avenue, care avea atât de multe găuri în asfalt iarna încât era imposibil să le ocolești. Șiragurile de mărgele colorate de plastic prinse de oglinda retrovizoare se loveau cu zgomot de parbriz. Wanda a aprins o brichetă sub țigara care-i atârna între buze.

Atunci și-a dat seama că Red o privește.

— Ce?

Red a ridicat din umeri.

— Fumez, Red. E un obicei urât, cum vrei să-i spui. Dacă vrei să stai cu mine în mașina *mea*, a subliniat ea, ca și cum fetița ar fi avut de ales, fă-mi un favor și nu mă mai judeca.

— Nu te judecam!

Wanda a deschis geamul și a suflat fumul în văzduh. A bătut cu degetele în volan, nerăbdătoare ca semaforul să se facă verde.

Cum de a luat ziua asta o întorsătură atât de urâtă? Ultima oară când ieșiseră împreună s-au distrat de minune. Au râs și au discutat despre slujba Wandei și despre cursurile acesteia. Parcă erau niște prietene.

Red voia senzația aceea înapoi.

— Cum îți merge la cursuri? a-ntrebat ea.

Wanda a ridicat din umeri și și-a scuturat scrumul țigării pe geamul întredeschis. Aerul a mugit pe măsură ce mașina a prins viteză.

— Cum te descurci la muncă? a mai încercat fetița.

Mama ei și-a dat ochii peste cap.

— Totul e-n regulă, Red.

Au cotit pe o stradă îngustă și au oprit la un semafor, în fața unei clădiri de cărămidă. În crengile golașe

ale tufelor ce mărgineau zidul era o pungă de plastic și de liniile de înaltă tensiune atârna o pereche de încălțări, spânzurate de șireturi, ce se legănau în bătaia vântului.

— O să termin repede aici, a zis Wanda, parcând mașina.

Red nu voia să rămână în norul de fum de țigară.

— Pot să vin cu tine?

Wanda a înțepenit, apoi i-a zâmbit larg.

— Iubito, durează doar un minut. Ești fetiță mare. Poți sta aici câteva minute, nu-i așa?

Red voia să urle. Voia s-o prindă pe Wanda de părul lung și s-o lege de volan. Voia să se ducă la film și să pretindă că totul e OK.

Nu voia să rămână singură în mașină, cu gunoi sub picioare și cu fumul de țigară care-i ardea ochii.

Dar Wanda n-a așteptat un răspuns. I-a zâmbit din nou lui Red, fals și larg, spunând:

— Ce fetiță cuminte. Mă-ntorc imediat!

Apoi s-a strecurat afară din mașină, luând cheile cu ea. Alarma mașinii a ciripit pițigăiat – *uuup uuup* –, iar mama ei a dispărut după colțul clădirii.

CAPITOLUL 49

Motorul răcit zăngănea și trosnea. Traficul vâjâia pe strada aglomerată și Red auzea niște strigăte înăbușite de undeva, din clădire. Vibrațiile unui bass răsunau din spatele ferestrei închise.

Deși aerul din mașină era rece, sudoarea începuse să-i scalde ceafa. Cifrele micului ceas de la bord mărșăluiau în ritmul lor stabil și lent. A închis ochii, ignorându-le mersul. O rafală de vânt a zguduit mașina, speriind-o din cale-afară.

Nu. Nu-i va permite vântului să scape de sub control. Nu-i va mai permite.

A inspirat profund și s-a concentrat să-și îmbuneze vântul. Cu degetele străbătute de furnicături, a direcționat un curent stabil de aer spre o bucată de hârtie de pe jos, de la picioarele sale. Foaia a tremurat și a zburat puțin mai încolo. Fata s-a concentrat, încruntându-se. Hârtia s-a răsucit o dată, de două ori. Brusc, a zburat înapoi, lipindu-se de podea. N-avea niciun sens. Red a mârâit și și-a încrucișat brațele.

Un bărbat îmbrăcat un o haină verde și pătată a trecut pe lângă ea. Avea ochi galbeni, acolo unde ar fi trebuit să fie albi, și se mișca de parcă era făcut din piese

și rotițe desperecheate. Când s-a uitat spre ea, Red și-a întors privirea.

S-a uitat la ceas, dar simțea privirea bărbatului asupra ei.

Zece minute. Cincisprezece.

Stomacul i-a fost străpuns de o crampă tăioasă, ca un pumnal. A-ncercat să se ghemuiască pe scaun, dar era prea mic pentru a fi confortabil. Soarele îi provoca, de asemenea, o durere de cap.

Douăzeci de minute.

Și-a desprins centura de siguranță și s-a răsucit, uitându-se prin geamul din spate. Niciun semn de viață de la Wanda. Omul în haină verde stătea pe un zid mic de cărămidă din fața intrării în clădire, rulându-și un fel de țigară. A ridicat privirea la ea și i-a zâmbit.

Ea s-a lăsat în jos, în așa fel în cât să-i vadă reflexia în oglinda laterală. Pentru câteva clipe, el s-a uitat spre mașină, apoi s-a întors la țigara lui.

Douăzeci și două de minute.

Cum a putut mama ei să-i facă așa ceva? Trebuiau să fie la film, dar Wanda nu dădea încă niciun semn. Un fior de vânt i s-a ridicat de pe piele, ca un val de căldură. Nu putea transforma această adiere în ceva blând sau bun. Aerul circula prin mașină, făcând hârtiile să foșnească și gunoaiele să zornăie. Red a închis ochii, a inspirat lent, dar un alt junghi dureros în stomac a făcut ca vântul să se ridice rotindu-se dinspre ea.

Un plic a lovit-o peste față. Și l-a dezlipit și s-a uitat urât la el. Era destinat mamei sale și, pe partea din față, scria, cu litere de un roșu-aprins: *Termen depășit*.

Și mai multe hârtii au zburat prin aer, iar fetița a mârâit furioasă.

Cineva a bătut în geam și asta a făcut-o să țipe. Și-a vârât plicul în buzunar, într-un gest panicat. Bărbatul stătea aplecat, trăgând cu ochiul prin sticlă.

— Ești bine acolo?

Avea glasul înăbușit, iar ochii lui cu pleoape căzute erau îndreptați asupra hârtiilor zburătoare.

— Sunt bine! a zis ea.

El a privit-o lung, iar Red și-a ținut respirația, căznindu-se să țină furtuna în frâu. În cele din urmă, bărbatul a ridicat din umeri și s-a îndepărtat împleticindu-se, trăgând cu nesaț din țigară. Fetița s-a trezit cu o perdea de lacrimi de ușurare întunecându-i vederea, urmate îndeaproape de mânia care o cuprindea din nou. *Unde era mama ei?* A dat să se mute pe bancheta din spate, ca să vadă mai bine intrarea în clădire.

— Au!

Și-a tras iute mâna înapoi. O dâră de sânge i se ivise în podul palmei. A examinat locul unde pusese mâna și a văzut o lucire metalică. Cu grijă, a dat la o parte un tricou vechi și niște hârtii. Pe banchetă era o cutie storcită de suc, iar în marginea ei ruptă și ascuțită se reflectau razele soarelui.

Rana o ustura. Și-a împreunat mâinile și s-a uitat din nou la ceas. Wanda era plecată de cincizeci de minute. O căutare scurtă prin buzunarele portierelor după un șervețel curat s-a dovedit inutilă. A deschis torpedoul și a răscolit printre chitanțe și pachete de țigări pe jumătate goale. Degetele ei au dat peste un

obiect de plastic, mic și familiar. A înghețat, nevenindu-i să creadă, și a scos la lumină o pungă de pastile albe.

Nu.

Mama ei n-ar face asta. Nu din nou. Se vindeca! O voia înapoi pe Red. Nu. Nu. *Nu.*

Mânia și frustrarea fierbeau în ea ca lava. A închis trântind torpedoul. Un nor furtunos de hârtii zburătoare s-a stârnit în jurul ei, dar nu-i păsa. S-a uitat prelung la pungă, apoi a zdrobit-o în pumn. Cum a putut mama ei să-i facă așa ceva? *I-a promis*! Nu știa că Red are nevoie de ea? Că are nevoie de ea *cu disperare*? Termenul de la tribunal era la numai trei săptămâni depărtare. Operația lui Celine era programată la scurt timp după asta.

— Ce tâmpenie.

O alarmă zgomotoasă a spintecat aerul când Red a deschis portiera. S-a strecurat afară din mașină și a trântit portiera, îndepărtându-se fără s-o observe careva. Cel puțin bărbatul cu haină verde dispăruse.

Holul clădirii de apartamente mirosea a gunoi. Era o încăpere lungă și pustie, cu un linoleum plin de pete pe jos, pereți îngălbeniți și un singur lift, acoperit de graffiti. Pe ușa de vizavi de intrare scria SCĂRI. În capul lui Red urlau niște alarme mai gălăgioase decât cea de la mașina Wandei.

— Nici gând, a zis ea, scuturând din cap spre casa scărilor.

Mai văzuse locuri ca acesta și nu avea de gând să înceapă să colinde coridoarele.

Cu vântul rece pe față, s-a plimbat în sus și-n jos pe trotuar, uitându-se bănuitoare la puținii oameni care treceau. Mersul îi alina crampele de la stomac, dar tot îi era greață. În cele din urmă a găsit o benzinărie. L-a ignorat pe vânzător și s-a dus direct la toaletă. Acolo mirosea a benzină și a canalizare.

Și-a trecut mâna pe sub jetul de apă. Sângele s-a rotit în mici vârtejuri rozalii și s-a dus în scurgere. După ce s-a curățat, s-a ridicat și s-a uitat în oglindă. Arăta și se simțea ca o batistă folosită. Oglinda s-a clătinat puțin într-o parte când înăuntrul ei s-a spart un val de amețeală. S-a rezemat de chiuvetă, încercând să vomite, dar n-a ieșit nimic.

Ce se întâmpla cu ea?

Dintr-odată și-a amintit că trebuie să facă pipi. Și-a dat jos pantalonii și s-a așezat pe toaletă.

Panica a purtat o rafală de vânt dinspre ea, atât de puternică încât ușa s-a zguduit din balamale.

Era și mai mult sânge. Îi pătase chiloții și ajunsese până la cusătura pantalonilor, între picioare.

Tremurând, s-a întins după suportul pentru hârtie igienică, dar n-a găsit nimic. Din piept i-a scăpat un mic suspin, iar ușa s-a zgâlțâit din nou, sub o altă rafală de vânt.

Trebuie să mă calmez. Nu-și putea pierde controlul asupra furtunilor sale. În niciun caz în toaleta unei benzinării. A inspirat încet, numărând invers de la 10 la 0.

E doar menstruația. Știa despre ciclul menstrual. Într-unul dintre căminele unde locuise era un afiș,

în baie, despre menstruație și stăpâna casei făcuse un adevărat spectacol din a le arăta fetelor unde sunt tampoanele.

Pe-atunci i se părea că îi va veni ciclul, undeva, în viitorul îndepărtat, și că nu trebuia să-și facă griji în privința asta. Era doar un copil. Dar acum avea aproape 12 ani. Creștea. Chiar dacă era pregătită pentru asta, chiar dacă nu.

Dar Red se simțea de mult timp matură. Se săturase de asta. Nu voia decât să fie un copil normal, care se duce la film cu mama lui. Nu voia să aibă menstruație. Nu voia să găsească pastilele mamei sale în torpedou. Nu voia secrete și scuze și promisiuni încălcate.

Și-a repetat exercițiul de respirație încă de două ori, până când vântul n-a mai împins ușa și ea nu s-a mai simțit la fel de panicată. Cu toate acestea, respirația nu-i alinase crampele de la stomac și nici nevoia de a plânge.

A deschis un dulăpior de lângă toaletă, dar nu avea hârtie igienică, ci doar niște produse de curățenie care, de bună seamă, nu fuseseră utilizate în ultima vreme. Și-a tras nasul și a scos de-acolo câteva prosoape de hârtie.

Nimic din ziua asta nu mergea cum trebuie.

Brusc, o voia pe Celine. Celine ar ști ce să facă, ce să spună. N-ar pune-o pe Red într-o situație proastă și nici n-ar obliga-o să vorbească despre niște lucruri despre care nu voia să vorbească. Red voia să meargă acasă și s-o lase pe Celine să-i facă o ciocolată fierbinte, ca să uite de toate astea.

Dar Celine nu era *acasă*. Mama ei însă era.

Nu-i așa?

Red s-a spălat din nou pe mâini și s-a holbat la propria reflexie din oglinda murdară. *Mama e casa mea*, și-a spus ea, la nesfârșit. *Mama e, mama e, mama e.*

Trebuia să fie.

CAPITOLUL 50

Vânzătorul de la benzinărie era un adolescent cu faţa plină de coșuri, cu un păr blond lung până la umeri și cu cercei groși în urechi. Tricoul lui uzat era acoperit cu o vestă roșie subțire, pătată la subsuori.

— Ești bine, puștoaico?

Și-ar fi dorit ca oamenii să nu-i mai pună această întrebare. Cu toate astea, n-avea nevoie ca băiatul să cheme poliția și să raporteze o fetiță plină de sânge în benzinărie, așa că a spus, zâmbind:

— Mda, sunt OK. Ai un leucoplast? M-am tăiat la mână.

A ridicat palma, arătându-i rana. El a părut mulțumit de răspuns, căci expresia îngrijorată din priviri i s-a transformat la loc în plictiseală.

— Sigur.

Fata și-a lipit două bandaje mici peste tăietură și a mototolit ambalajele. El a privit-o cu atenție și a ridicat întrebător din sprânceană când a văzut că Red nu se mișcă din loc.

— Vrei să chemi pe cineva?

Red și-a mușcat buza, uitându-se fix la telefonul de pe tejghea. Receptorul bej al acestuia era înnegrit de

mizerie și în partea de jos avea lipită o bucată veche de gumă de mestecat.

Nu fi copil, și-a spus fata. N-avea nevoie de Celine să vină s-o salveze. Totul era bine.

Chiar era.

Și-a tras nasul și a scuturat din cap.

— Nu, mulțumesc.

A ieșit iute din magazin, dând cu nasul de aerul rece de-afară. Soarele fusese acoperit de câțiva nori cenușii, care se răsuceau neobosiți pe cer. Temperatura, de asemenea, scăzuse cu câteva grade. Red a ignorat vremea și a pornit hotărâtă spre mașina mamei sale.

Oricum, dacă o suna pe Celine n-ar fi făcut altceva decât s-o bage pe Wanda în belea. Și nu voia asta. Chiar dacă mama ei o lăsase aproape o oră singură în mașină. Chiar dacă rataseră filmul. Chiar dacă găsise punguța plină cu pastile...

Când Red era mică, Buni obișnuia să spună: *Nu te grăbi să tragi concluzii.*

Când schimbările de dispoziție ale Wandei deveniseră atât de nebunești încât dispărea cu zilele, Buni spunea: *Nu te grăbi să tragi concluzii.*

Când medicamentele lui Buni au început să se evapore din sticluțe, ea spunea: *Nu te grăbi să tragi concluzii.*

Doar când Wanda a fost arestată prima oară și Red a găsit-o pe Buni plângând deasupra unui coș cu rufe, aceasta din urmă a spus: *Ar fi trebuit să mă grăbesc să trag concluzii. Poate n-ar fi ajuns atât de rău dacă m-aș fi grăbit să trag concluzii.*

Red se-ntreba ce-ar fi spus Buni acum. Ar fi averti-

zat-o pe Red să nu se grăbească să tragă concluzii? Sau ar spune că punga aceea era fix ceea ce se temea Red că e?

Nu. Mama a promis. Gândul acesta era balustrada de siguranță a unui carusel instabil și Red se agăța de ea cu toate puterile.

A tremurat scurt. Avea jacheta legată în jurul taliei, ca să-i acopere pata de sânge de pe jeanși. Se analizase din toate unghiurile în oglinda toaletei și nu credea că pata poate fi zărită, dar n-avea de gând să riște. Puloverul subțire nu-i prea ținea de cald, așa că mergea repede, aproape alerga. Avea crampe la stomac și spera ca cocoloșul de prosoape de hârtie din chiloți să nu-i alunece pe cracul pantalonilor.

Plasticul îi scârțâia în buzunarul jeanșilor. În loc să arunce pastilele la toaletă, așa cum ar fi vrut, Red hotărâse să le păstreze. Să-i ceară mamei sale socoteală în privința lor. Să-i ofere șansa de a-i da o explicație. Era probabil o greșeală. Poate erau doar aspirine.

Când a cotit, a văzut-o pe Wanda sprijinită de capota mașinii, cu telefonul lipit de ureche. Când Red s-a apropiat, mama ei era cu spatele, cu părul ei negru și des atârnând ca o cascadă peste umeri. La auzul pașilor, Wanda s-a răsucit. A răsuflat ușurată și a închis telefonul.

— O, Doamne Dumnezeule, Red. Unde *ai fost*?

— Îmi cer scuze. Eu...

— Scuze?? *Aproape că am chemat poliția!*

Wanda și-a aruncat telefonul în mașină, pe geamul deschis. Acesta a sărit de pe scaun și s-a izbit bufnind de podea.

— Te caut pe-afară de un sfert de oră! Știi ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi sunat pe polițai?

Lui Red i se făcuse cald și frig în același timp. Și-a cuprins stomacul cu mâinile și a clătinat din cap.

— Ia ghicește! Cum ar fi fost să-mi pierd copilul într-una dintre vizitele astea nesupravegheate, ha? Îți garantez că s-ar fi *terminat* cu ele. Definitiv. Asta îți dorești?

Red simțea cum i se frânge inima. O peșteră adâncă și întunecată se căsca în locul ei.

— Nu.

Când Wanda a vorbit din nou, avea un glas mai moale, deși tot mușcător.

— Te simți bine?

Pe Red o ustura mâna și o durea stomacul. Avea obrajii înghețați de frig și ceafa îi zvâcnea vag. Dar cea mai urâtă dintre dureri nu-i afecta trupul.

— Unde ai fost? a șoptit Red.

Mama ei și-a îngustat ochii.

— Poftim?

— Unde ai fost? Ai lipsit o veșnicie! Am pierdut filmul!

Rușinea a străbătut chipul Wandei atât de repede încât Red de-abia a observat-o.

— Ți-am spus, un prieten avea nevoie de ajutorul meu.

— Ai spus că va dura câteva minute. Te-am așteptat o oră!

Aerul i s-a ridicat în valuri din corp, febril și frenetic. Nici măcar n-a mai încercat să-l stăpânească. Wanda și-a dat ochii peste cap.

— Nu fi copil, Red. N-am fost plecată atât timp.

Red a făcut un pas în față și a scos punguța de plastic din buzunar. A ridicat-o în spațiul dintre ele.

— Nu. Sunt. Copil. *Copiii* nu se prind când mamele lor *mint*.

Wanda și-a căscat ochii căprui și obrajii i s-au colorat în purpuriu.

— Unde ai...

S-a oprit, ferecându-și buzele. A făcut un pas înapoi, clătinând din cap.

— Nu știu la ce te referi.

Red fierbea de mânie, iar Wanda aproape că s-a dezechilibrat când furia fetiței a dat buzna afară, într-o rafală.

— Nu sunt tâmpită, mamă.

Wanda s-a întins după punguță.

— Red, eu...

Fata și-a lăsat mâna în jos, strângând din nou punguța în pumn, și s-a uitat urât la mama ei.

— Mamă.

— Nu e nimic, Red! Nu e ce crezi tu.

Și-a mutat privirea de la pumnul lui Red la chipul acesteia.

— Sunt pentru migrenele mele. Știi că am migrene. Am nevoie de pastile. Asta e tot.

— Iar *eu* am nevoie de tine, mamă.

De-ndată ce a rostit aceste vorbe, furia care-i străbătea trupul s-a risipit. Dintr-odată s-a simțit fragilă ca zăpada proaspăt căzută. Cu un singur pas, Wanda ar fi putut s-o stâlcească.

Mama ei o privea fix, cu o expresie tăioasă și indescifrabilă. Apoi, între ele, curentul s-a schimbat, învăluindu-le în lujeri calzi de aer. Red i-a simțit ușor, pe obraz. La fel ca înainte. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

Wanda s-a apropiat de ea.

— Ai dreptate, iubito. Ai dreptate. Îmi pare rău.

Și-a deschis brațele. Red a ezitat, apoi s-a aruncat în îmbrățișarea mamei sale. Cu bărbia lipită de creștetul lui Red, Wanda a șoptit:

— O dau în bară la nesfârșit.

Wanda s-a retras și i-a dat lui Red o șuviță după ureche. Ochii i-au scânteiat de lacrimi. A scuturat din cap.

— Pare ceva imposibil.

Red nu era sigură ce voia să spună. Era imposibil să-și învingă dependența sau să aibă grijă de fiica ei? Și-a deschis pumnul. S-au holbat amândouă la punga mototolită. Cu cealaltă mână, cea cu leucoplastul însângerat, Red s-a agățat de degetele mamei sale.

— E așa cum spunea Buni. Întotdeauna *pare* imposibil... a zis ea, apoi a așteptat.

Wanda a expirat scurt și a închis ochii.

— Până când se împlinește, a șoptit ea.

În cele din urmă, Wanda a luat punguța și a dus-o la un tomberon din apropierea clădirii de cărămidă, ținându-se în continuare de mâna lui Red.

Să mori de inimă sfâșiată

Lumea spune că e imposibil să mori din cauza unei inimi sfâșiate. Se spune că Dumnezeu nu ne dă niciodată mai mult decât putem duce și că durerea se vindecă întotdeauna.

Dar lumea se înșală.

Există o boală care se numește sindromul inimii frânte. Uneori, când cineva e foarte trist, răvășit sau chiar fericit, inima lui se poate opri din funcționare. Vasele de sânge se pot umfla și, uneori, pot chiar exploda.

De cele mai multe ori, oamenii nu mor.

De cele mai multe ori, oamenii își revin după sindromul inimii frânte și se vindecă.

Dar alteori...

alteori nu se-ntâmplă așa.

CAPITOLUL 51

Red începea să piardă noțiunea timpului. Între școală și teme, căutarea lucrurilor imposibile alături de Celine și grijile pe care și le făcea pentru mama ei, trecuseră în zbor aproape trei săptămâni și Red nu-i spusese mamei sale despre video.

— Termenul de prezentare în fața curții e peste *patru zile*, Marvin. Patru zile! a oftat ea în telefon.

— Te vezi cu ea mâine, corect? a-ntrebat Marvin.

Red a auzit un zăngănit de farfurii în curtea din spate. S-a răsucit pe pat, iar Gandalf a împuns-o cu nasul.

— Da. Dar n-am întrebat-o dacă poți veni și tu.

— Nu ai nevoie de mine. Poți programa camera și poți filma așa.

— Cred că pot.

— Sigur poți. Treci pe la mine diseară să-ți dau camera mea. O să-ți arăt cum funcționează.

Red a lovit cu călcâiele în pat.

— Dacă filmul meu nu e suficient de bun? Dacă judecătorul nu mă ascultă? Dacă voi rămâne la nesfârșit în plasament temporar?

S-a auzit un zăngănit zgomotos de vase aranjate pe blatul din bucătărie.

— Dacă ne invadează extratereștrii mâine?

Fata și-a dat peste cap.

— Vorbesc serios!

— Și eu!

Băiatul i-a șoptit ceva mamei sale, iar zgomotul a încetat, ca și cum Marvin se mutase în altă cameră.

— Uite, Red, știu că vrei să locuiești din nou cu mama ta și chiar cred că judecătorul va fi de acord cu asta. Dar, dacă nu se va putea... mă rog, e atât de rău?

— Nu pot rămâne aici, Marvin.

— De ce? a-ntrebat el. Celine și Jackson te adoră. În plus, dacă rămâi, ne vom vedea zilnic. Asta e destul de marfă, nu-i așa?

Marvin nu pricepea. Nu fusese niciodată despărțit de familia lui. Nu știa ce-nseamnă să-ți fie dor de ei. În plus, nu văzuse pe nimeni până atunci suferind de cancer. Nu știa cât poate fi de înspăimântător. Cu toate astea, nu voia să-i rănească sentimentele.

— Mda, a zis ea. Ar fi tare.

Băiatul s-a înveselit.

— Bravo. Vezi? Totul va fi în regulă. În orice caz, sunt convins că judecătorului îi va plăcea la nebunie filmul tău. Vino să iei camera și filmeaz-o mâine pe mama ta. Te ajut eu să-l editezi duminică seară și o să-l ai cu siguranță până marți, în fața tribunalului.

Red a zâmbit.

— OK. O s-o întreb pe Celine dacă pot să trec pe la tine.

Red a-nchis telefonul și a coborât într-un suflet. Mama ei adoptivă stătea pe un scaun, lângă fereastra

bibliotecii, înfășurată în puloverul ei preferat și privind fix cerul care se întuneca.

— Pot să mă duc până la Marvin?

Gandalf a intrat în încăpere pe lângă ea și și-a vârât botul în picioarele lui Celine.

— E cam târziu, iubito, a zis Celine, scărpinând câinele pe urechi.

Red s-a uitat la ceas.

— E doar șapte fără un sfert. Te rog. Nu stau mult. Trebuie să iau camera de la Marvin. Și să-nvăț cum s-o folosesc.

Celine și-a rezemat capul de spătarul scaunului.

— Nu vreau să conduc, scumpo. Nu mă simt prea bine.

— Pot să merg pe jos!

— E deja întuneric, Red. Nu vreau să mergi pe jos.

— Nu mă poate duce Jackson?

Fata s-a bosumflat.

— Te rooog. Chiar trebuie să ajung acolo.

Celine a oftat. Gandalf a scheunat ușor și a ridicat lăbuța pe coapsa femeii.

— Red...

Copila i-a aruncat lui Celine cea mai tristă privire din lume, cu cei mai mari ochi posibili.

— *Te rog?* E foarte important! E vorba de filmul meu pentru instanță.

Celine și-a prins puntea nasului.

— Jackson e în hambar. Du-te și roagă-l să te ducă.

Marvin avea pentru ea o mie de instrucțiuni de folosire a camerei de filmat. Red dădea din cap în timp ce

băiatul îi arăta toate butoanele și îi explica cel mai bun mod de a filma un cadru, dar ea știa că nu-și va aminti toate astea. Când a revenit în livingul familiei Kapule, ca să-i spună lui Jackson că era gata de plecare, capul i se învârtea.

Când au ajuns din nou pe aleea lor, Jackson i-a ciufulit părul fetiței.

— Sunt mândru de tine, puștoaico, a zis el, iar ea a zâmbit, îndepărtându-i mâna.

— De ce?

El a parcat mașina în fața casei și s-a răsucit spre ea.

— Pentru că ai făcut acest film. Uneori trebuie să ai mult curaj ca să spui adevărul despre ceea ce-ți dorești.

Red se bucura că afară era prea întuneric ca Jackson să-i vadă chipul. Adevărul era că nici ea nu mai știa ce-și dorea. Chiar dacă mama ei îi jura că e OK, Red nu putea uita de punguța cu pastile. Dar nu putea uita nici ceea ce-i făcuse cancerul lui Buni. Nu putea privi cum și lui Celine urma să i se întâmple același lucru.

Gandalf i-a întâmpinat la ușa de la intrare, lătrând zgomotos, cu nerăbdare. Jackson s-a încruntat când a observat că nu-l lasă s-o mângâie.

— Ce s-a întâmplat? a-ntrebat el cățelul.

Și ceilalți câini erau acolo, la fel de neliniștiți. Jackson i-a măsurat din priviri, apoi a strigat-o pe Celine. Ea i-a răspuns cu voce slabă, de la etaj. Jackson a urcat câte două trepte deodată. Red îl urma îndeaproape, cu inima bătându-i în disperare.

Au găsit-o pe Celine în baia ei. Era pe jos, cu spatele sprijinit de cadă. Era albă la față și plină de sudoare.

Red putea mirosi că lui Celine îi fusese rău. Celine s-a crispat când Jackson i-a atins umărul.

— Ce s-a întâmplat? a-ntrebat el, iar ea a clătinat din cap.

— Sunt bine.

El și-a lipit mâna de fața ei.

— Nu ești. Arzi toată.

Întregul trup al lui Red s-a cutremurat când Jackson i-a verificat pulsul lui Celine. *Buni dormind pe podeaua băii după chimioterapie. Chipul bunicii alb ca emailul din cadă.*

— Te ducem la camera de gardă, a zis Jackson.

— Sunt bine, a protestat slab Celine.

— Ba nu ești, a zis el, întorcându-se spre Red. Sună la familia Kapule. Spune-le că mergem la spital. Roagă-l pe domnul Kapule să aibă grijă de animale. Apoi ne vedem la mașină.

Red a dat din cap, prea înspăimântată ca să poată vorbi. A ieșit val vârtej din cameră, ocolind câinii agitați, și a făcut cum i s-a spus. Mama lui Marvin a asigurat-o că domnul Kapule va sosi imediat.

Pe drum, lui Celine i s-a făcut de două ori rău în mașină. Red s-a aplecat și i-a ținut părul în timp ce Celine a vomitat într-o găleată pe care Jackson o luase cu ei, pentru orice eventualitate. Pielea îi ardea sub atingerea degetelor lui Red.

Când au ajuns la spital nu au așteptat prea mult. În clipa în care Jackson i-a spus asistentei că Celine avea cancer și că i-a fost foarte rău, au dus-o degrabă în spatele unor uși duble, undeva unde Red nu voia s-o urmeze. A rămas în sala de așteptare, chiar și când asis-

tenta a venit să-l ducă, puțin mai târziu, pe Jackson în locul unde se afla Celine. Red nu voia să meargă. Nu putea. Nu putea s-o vadă pe Celine legată de niște aparate. Nu putea asculta bipăitul tăios al altui monitor cardiac, știind că fiecare sunet făcea parte din numărătoarea inversă spre un vaiet ultim și prelung.

CAPITOLUL 52

Când Jackson şi Red au parcat pe alee, câteva ore mai târziu, orizontul estic era de culoarea purpurei accentuate a zorilor. Jackson a oprit motorul și și-a trecut o mână peste față.

— Mulțumesc.

Glasul îi era sec ca nisipul. Pe Red o dureau ochii de oboseală și de-abia mai reușea să-i țină deschiși.

— Pentru ce?

El a strâns-o ușor de genunchi.

— Mă bucur mult că ai fost cu mine în seara asta.

Ochii lui întunecați erau injectați din cauza lipsei somnului.

— Știu că a fost înfricoșător, dar ai fost foarte curajoasă.

Fetița și-a ferit privirea. Înăuntru, Gandalf și ceilalți câței lătrau, își lipeau boturile de picioarele lui Jackson și-i lingeau mâinile lui Red. Fata a tresărit când domnul Kapule s-a ridicat în picioare, în bezna din living. Nu-l observase dormind în șezlongul lui Jackson.

— Kai, a zis Jackson. Mulțumesc.

— Cum se simte? a-ntrebat domnul Kapule.

— E stabilă. Se odihnește. E o infecție, așa că ia antibiotice grele. Mâine o să-i facă mai multe teste.

Domnul Kapule și Jackson s-au îmbrățișat bătându-se pe spate, așa cum fac uneori bărbații, apoi domnul Kapule a strâns-o ușor pe Red de umăr, înainte de a pleca.

Visele lui Red au fost haotice și tensionate. Când s-a trezit, doamna Kapule era în bucătărie, pregătind ceva cu aromă dulce și condimentată în același timp.

— Bună dimineața, Red, a spus doamna Kapule îmbrățișând-o și sărutând-o pe creștet. Cum te simți?

Red s-a uitat în jur, derutată.

— Cât e ceasul? Unde e Jackson? Celine e OK?

Doamna Kapule a liniștit-o.

— Celine e OK. Nu-ți face griji. Jackson e cu ea la spital.

— Cât e ceasul? a-ntrebat Red din nou.

Și-a vârât degetele în blana moale a urechilor lui Gandalf. Ceilalți câței lătrau și se alergau în curtea din spate.

— E aproape trei.

— Dar mama! Trebuia să mă-ntâlnesc cu ea.

Doamna Kapule și-a cerut scuze din priviri.

— Jackson a rugat-o pe domnișoara Anders să anuleze. Îmi pare rău, Red. A crezut că vei fi prea obosită astăzi.

Red s-a frecat la ochi și panica inițială s-a evaporat. Chiar era obosită.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Marvin. Îl aduce bunicul lui aici în scurt timp.

Doamna Kapule a condus-o ușor pe Red înspre masă și i-a tras un scaun.

— Vrei micul dejun? Sau mai degrabă ceva mâncare de prânz?

— Puteți să-mi dați niște terci de ovăz?

— Sigur că da, i-a răspuns zâmbind doamna Kapule.

O oră mai târziu, Red și Marvin erau în hambar, în vizită la Tuck. În jurul lor erau fire de fân aruncate și împrăștiate peste tot pe podea. Vântul lui Red bătea agitat de când fetița se trezise și, indiferent ce-ar fi făcut, nu-l putea opri. Sperase că prezența lui Tuck o va ajuta. De obicei, țestoasa o ajuta să se echilibreze la loc. Dar deocamdată nu se întâmpla așa.

Marvin a sărit de pe baloții de fân și i-a întins lui Tuck o foaie de salată.

— Deci... mai vrei să-ți termini filmul?

Red s-a trezit cu ochii inundați de lacrimi. A oftat și și-a lipit capul de carapacea lui Tuck.

— Nu cred că mai am timp, a mărturisit ea. Întâlnirea de azi cu mama a fost anulată. Audierea e peste trei zile.

Marvin a clătinat din cap.

— Putem schimba finalul. În loc să te filmăm dându-i caietul mamei tale, putem filma doar caietul. Ca să nu ne complicăm. Și poți vorbi despre ce vrei tu.

O rază de lumină aurie intra printr-una dintre ferestrele înalte ale hambarului, scăldând grinzile de pe tavan într-o culoare caldă, în spatele capului lui Marvin. Era încruntat și o privea pe Red cu seriozitate. Îi dispăruseră chiar și gropițele.

— Nu știu ce să zic.

Pe Red o durea capul și în stomac i se țesuse un nod de îngrijorare.

— Toată chestia asta pare acum o tâmpenie.

— Nicidecum, a zis el. E un film bun, Red. *Foarte* bun. Chiar dacă finalul nu e cel pe care ți l-ai imaginat tu, cred că judecătorului îi va plăcea foarte mult.

Fata a oftat.

— Totul pare imposibil.

Ochii îi ardeau din cauza lacrimilor de epuizare. Marvin și-a pus mâna pe umerii copilei.

— Întotdeauna *pare* imposibil, a spus el.

A împins-o ușor până când ea i-a zâmbit vag și a spus:

— Până când se împlinește.

Câteva ore mai târziu, s-au întors în casă. Jackson era acasă și stătea la masa de la bucătărie, alături de domnul Kapule și de domnul Makani, bunicul lui Marvin.

— Aici era fata mea, a zis Jackson.

A întins brațul și Red s-a apropiat, înconjurându-i gâtul cu mâna sa, într-o îmbrățișare.

— Ce-ați pus la cale voi doi acolo?

— Terminam un proiect, a răspuns Marvin, luând un pumn de popcorn de pe masă.

— Ce face Celine? a-ntrebat Red.

Jackson a legănat ușor din cap.

— Mai bine. Are o perfuzie cu antibiotice și e încă foarte obosită. Dar i-a trecut febra. Și-i e dor de tine.

A strâns-o ușor în brațe.

— Asta înseamnă că operația va fi amânată? a-ntrebat Kapule.

— Trebuie să-l anunț mâine pe medicul ei din Texas, dar cred că operația se va amâna.

Bunicul lui Marvin a luat o sorbitură din cana lui de ceai.

— Va avea nevoie de chimioterapie?

— În timpul operației, o să-i scoată organele atinse de cancer pe care le pot scoate. O să-i facă o chimiospălătură, care e exact ce-i spune numele. O să-i clătească interiorul abdomenului și restul organelor cu un lichid chimic. O să facă o singură doză de chimio, ceea ce e bine. E diferit de tratamentul altor feluri de cancer. Dar e o operație majoră și recuperarea va fi lungă și dificilă.

Pe măsură ce Jackson vorbea, Red se cufunda într-un scaun. Limerick, Frodo și Brontë îi adulmecau pantofii pe sub masă, iar Gandalf își suise căpățâna enormă în poala lui Red. Iar ea de-abia observase. Ideea că organele interne ale lui Celine urmau să fie scoase sau spălate cu substanțe chimice – pe care Buni le numea întotdeauna otravă – i-a făcut stomacul să se-ntoarcă pe dos.

Doamna Kapule s-a șters la ochi, iar domnul Makani s-a întins și a prins-o de mână.

— Toată povestea asta este incredibilă, a zis ea.

Jackson a dat din cap.

— Încă încerc să procesez. Ce se descurcă atât de bine, dar...

Glasul i s-a frânt și a scuturat din cap. Red a simțit imediat dorința de a o lua la goană. Jackson și-a dres glasul și s-a frecat la ochi.

— Au spus că probabil va avea aceleași efecte secun-

dare ca la chimioterapia obișnuită. Căderea părului, greață. Toate chestiile astea.

Red și-a mușcat buza atât de tare încât a simțit gustul sângelui. Sudoarea i-a asaltat omoplații și i s-a scurs pe șira spinării. Iar inima îi bătea cu putere în cutia toracică.

Buni plângând când părul a început să-i cadă în snopuri. Zilele nesfârșite de greață și felul în care ochii i se adânceau tot mai mult în orbite. Pielea ei uscată și fragilă acoperită de o eczemă agresivă.

— Red?

Glasul lui Jackson a speriat-o. A deschis ochii și și-a dat seama că toți se uitau la ea.

— Te simți bine, puștoaico?

Ea a clătinat din cap, apoi a făcut semn că da. Scaunul a scârțâit când s-a ridicat, făcându-i pe câini să tresară.

— Mă duc la o plimbare, a zis ea.

Jackson s-a încruntat.

— Vrei să te-nsoțesc?

— Nu, nu. Sunt OK.

S-a întors cu spatele la chipurile lor îngrijorate și s-a îndreptat spre ușă, cu Gandalf pe urmele ei.

CAPITOLUL 53

Întunericul se lăsase în întregime, iar Red se bucura că avea o mică lanternă în buzunarul hainei, pentru treburile din hambar. Când a scos-o de-acolo, ceva i s-a mototolit între degete. Era un plic șifonat. A trecut lanterna peste el, în mers, și a văzut numele și adresa mamei ei. Era plicul care i se lipise de față pe când se afla în mașina Wandei, cu câteva săptămâni în urmă. Nici nu mai ținea minte când și-l vârâse în buzunar.

Gandalf o însoțea. Cu cât se îndepărtau mai mult de casă, cu atât mai lent îi bătea inima. Aerul rece îi intra dureros în plămâni, dar măcar putea respira din nou.

Picioarele au purtat-o spre piatra de pe care privea stelele fără să-și dea seama. S-a întins pe suprafața netedă a stâncii, sub cerul de catifea neagră. Cu capul pe trupul cald al lui Gandalf, Red s-a uitat fix la văzduh. Stelele străluceau atât de puternic, încât păreau vii. Aștri de-un albastru înghețat, de-un galben canar, ba chiar unele roz priveau în jos spre ea. A închis ochii, să le poată asculta muzica.

Dar nu auzea decât vântul care foșnea prin iarbă.

Celine făcea stelele să cânte, nu Red.

Voia să se-ntoarcă la acea primă noapte în care ea și Celine veniseră la piatra de pe care se vedeau stelele.

Voia muzica stelară și mirosul zăpezii și prezența caldă și constantă a lui Celine lângă ea. Voia să dispară cancerul din burta lui Celine și să nu lase nicio cicatrice.

— Nu e corect, a șoptit ea.

Stelele nu i-au răspuns.

— Nu e corect! a zis ea, mai tare.

Nici acum stelele n-au spus nimic.

— Trebuia să aveți grijă de ea!

Glasul i s-a înălțat și i s-a subțiat.

— Trebuia s-o protejați!

Gandalf și-a ridicat capul. Lacrimile se-ntorseseră, prelingându-se pe ambii obraji ai lui Red. Simțea cum un suspin îi rupe pieptul și cum explodează într-un geamăt înăbușit.

— Are nevoie de voi! a strigat ea. Are nevoie de voi!

Deasupra ei, o singură stea a tremurat, apoi a căzut din cerul întunecat. Red a privit-o cum descrie un arc prelung și lin.

Și-a imaginat cum întinde mâna și o desprinde ca pe o nestemată de pe cer, apoi i-o duce lui Celine. Steaua ar cânta, iar Red ar dansa, și împreună ar face cancerul să se topească.

Când ochii i s-au obișnuit cu întunericul, a văzut din nou cicatricea neagră și pustie care străbătea cerul. Era ciudat, dar simțea că înțelege acele locuri fără stele. Ca și cum erau făcute din ceva familiar, ceva care i se rotea în propria inimă.

Cicatricea din cer se înclina deasupra Pleiadelor, constelația preferată a lui Celine. Cele Șapte Surori îi făceau cu ochiul ca niște prietene vechi.

Red s-a ridicat în capul oaselor. Nu se mai putea uita în sus – la cerul mut, cu umbra lui tristă. Avea nevoie de cineva care să-i spună că totul va fi bine.

Avea nevoie de o mamă.

Jackson era singur în bucătărie când a intrat fetița. Avea o cămașă curată și mirosea ca și cum ar fi făcut un duș. Aroma proaspătă a săpunului i-a gâdilat nările cât timp el i-a oferit o ceașcă de ciocolată fierbinte.

— Ți-a prins bine plimbarea? a-ntrebat-o el, iar ea a dat din cap și a suflat în cană.

— Pot s-o sun pe mama?

Jackson a aruncat o privire la ceasul de la aragaz.

— E aproape ora nouă.

— Vreau doar să vorbesc cu ea. Mi-e dor de ea.

El a zâmbit îngândurat.

— Pot să-nțeleg asta. Sigur, puștoaico. Poți să te duci în bibliotecă dacă vrei.

Fata i-a zâmbit recunoscătoare. Și-a luat cu ea ciocolata fierbinte și telefonul fără fir, s-a dus în biblioteca lui Celine și s-a așezat pe fotoliul de la fereastră. Wanda a răspuns după primul țârâit. Avea un glas pițigăiat și melodios.

— Mamă?

Wanda a râs, oarecum straniu și delirant.

— Red!

A râs iarăși. Orice pietricică de speranță rămasă în inima lui Red a luat-o la vale pe povârniș.

— Te simți bine?

— Eu? Mă simt minunat, iubito. Minunat.

A întins al doilea *minunat* ca pe o caramea. Prin venele lui Red a început să curgă gheață.

— De ce ai glasul ăsta ciudat? a-ntrebat Red.

Te rog, nu. Nu din nou. Nu acum*!*

— Ciudat? N-am glas ciudat! a chicotit mama ei. Dar tu ai. Hei, cât e ceasul? Ar trebui să fii deja în pat, domnișoară!

Lacrimi fierbinți și pline de furie se scurgeau pe obrajii lui Red, adunându-i-se în bărbie. *Nu nu nu nu nu.* Cum putea să facă una ca asta? Îi promisese!

— Mamă.

Red și-a coborât vocea, sperând că Jackson nu ascultă pe la uși.

— Ce-ai făcut?

Ceva zornăia și zăngănea în fundal, dincolo de telefonul Wandei.

— Nimic. Relaxează-te!

Voia să urle: *Ai promis!* Voia să urle și să plângă.

— Mamă, marți ai audiere în fața instanței!

Wanda a oftat, apoi a chicotit din nou. Părea că nu se poate opri din chicoteală.

— Nu-i mare scofală, a zis ea, poticnindu-se. N-am făcut nimic *rău*, Red. Doar am luat ceva pentru *migrenele* mele, a mai spus ea și un hohot sforăitor de râs i-a explodat din sinusuri.

Red și-a închis ochii. Părul îi flutura furios în jurul feței și al telefonului. Întreaga bibliotecă a început să se cutremure, încetișor, dar limpede. Wanda a chicotit din nou, iar sunetul acesta era din ce în ce mai găunos, mai metalic, mai îndepărtat.

— Ai promis, a șoptit Red.

Mama ei râdea către ceva sau către cineva de lângă ea.

— Trebuie să-nchid, Red. Noapte bună, vise plăcute! *Muah muah muah!*

Apoi convorbirea s-a întrerupt.

să merg mai departe cu viața mea.

Dar să trăiesc fără un lucru de care am atâta nevoie? E imposibil.

În 1945, un fermier a tăiat capul unuia dintre puii săi din ogradă. Dar n-a făcut o treabă prea bună. Pentru că puiul n-a murit! L-au numit Mike Puiul Decapitat și a mai trăit doi ani după ce a rămas fără cap. Ba chiar a călătorit de-a lungul Statelor Unite și a devenit celebru. Oamenii plăteau câte 25 de cenți ca să-l vadă mergând și ciugulind pământul ca un pui normal – doar că nu avea cioc, față, ochi sau cap!

Mike Puiul Decapitat a dus existența unei celebrități, ceea ce e mult mai bine decât să ajungi pe masa cuiva drept mâncare.

Așa că poate a trăi fără ceva – chiar dacă e un detaliu de care ai mare nevoie – nu înseamnă sfârșitul. Poate că e începutul unui lucru mai bun.

CAPITOLUL 54

— Ai ceva pe suflet? a-ntrebat-o Jackson.

Fata se uita fix pe geamul camionetei. Cerul era plin de nori groși și cenușii, iar buruienile de pe marginea drumului fluturau în bătaia vântului.

— Sunt OK.

— Ești sigură? Ai fost foarte tăcută în ultimele câteva zile, a zis el, înghiontind-o ușor cu cotul. Sunt un bun ascultător.

— Da. Sunt în regulă.

Nici nu-i venea să-l privească în ochi.

Jackson a oftat, dar nu i-a pus mai multe întrebări. Ajunseseră pe aleea familiei Kapule, ca să-l ia pe Marvin. Când băiatul a urcat în camionetă, Red s-a strecurat între ei, pe banchetă. Jackson era solid ca un munte, lipit de brațul ei stâng, iar ea ar fi vrut să se rezeme de el și să-și pună capul pe umărul său.

Dar nu putea. Dacă ar fi făcut asta, ar fi putut izbucni în plâns. Și, dacă ar fi izbucnit în plâns, i-ar fi spus, probabil ce plănuia să facă.

Erau la jumătatea drumului către școală când Red a observat cât de tăcut era Marvin. Își ținea capul sprijinit de geam și mâinile moi în poală.

— Te simți bine? a-ntrebat ea.

Camioneta le huruia în urechi, iar Marvin a ridicat din umeri.

— Mda.

Când au ajuns în fața școlii, Jackson le-a zâmbit cu tristețe.

— Sunteți cam plouați azi, nu-i așa?

S-a întins peste capul lui Red și i-a ciufulit părul lui Marvin, apoi și-a lăsat brațul peste umerii fetei și a îmbrățișat-o scurt.

— Doamna Kapule te va duce la ea acasă după ce te va lua de la școală. Am de gând să stau toată ziua la spital, cu Celine, dar o să vin să te recuperez pe la 7. OK?

Fata a dat din cap, temându-se că vocea o va trăda. Jackson a sărutat-o pe creștet și Red a dat să coboare din camionetă.

— Red?

Ea s-a oprit și l-a privit. O briză neliniștită îi răscolea pielea, dorind să iasă, dar ea a stăpânit-o. Jackson nu-și lua privirea de la ea.

— Te iubesc, puștoaico.

Red a surâs tensionat și s-a dat jos din mașină, trântind ușa înainte ca Jackson să-i vadă inima, zdrobită în zece mii de bucăți.

După ce Jackson a plecat, Red l-a prins de braț pe Marvin și l-a târât după zidul școlii, într-o tufă de buruieni.

— Sfinte Sisoe! s-a văicărit, smulgându-se din strânsoarea ei.

Privirea pe care i-a aruncat-o băiatul era atât de ne-

caracteristică încât lui Red aproape îi venea să râdă.

— Ce s-a întâmplat?

Se aștepta să-i spună că totul e în regulă, așa cum făcuse în camionetă. În schimb Marvin și-a luat privirea de la ea și a lovit cu piciorul în pământ.

— Eu... a spus el, smiorcăindu-se și ștergându-și nasul cu mâneca. Îmi pare rău, Red. Am dat-o-n bară.

— Ce tot spui acolo?

— Lucram aseară la filmul tău. Voiam să iasă perfect. Dar... l-am pierdut cumva. Am șters fișierul. Tata m-a ajutat *ore întregi* să-l găsesc, dar a dispărut.

O lacrimă i-a apărut în ochi și a scânteiat pe genele lui lungi, înainte de a se prelinge pe obraz.

— Ah.

— Îmi pare foarte, foarte rău! a spus băiatul, cu glas tremurând. N-am făcut-o intenționat, Red. *Jur!*

— Știu, a răspuns ea, ridicând din umeri. E-n regulă. Pe bune.

El și-a tras din nou nasul și a privit-o circumspect.

— Nu ești supărată?

Red a clătinat din cap. Era foarte supărată, dar nu pe Marvin.

— Ce-ai de gând să faci? Pentru judecător?

Zgomotul hohotului dezlănțuit de râs al mamei sale îi răsuna în urechi. Fata a scuturat din nou din cap.

— Nu știu.

— Te voi ajuta. Dacă mai vrei ajutorul meu adică.

Fata și-a mușcat buza, privind peste umăr. Doamna Ward, învățătoarea de la clasa a patra, era de serviciu la întâmpinarea copiilor, dar stătea cu spatele la ei.

— Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să mă acoperi.

— Ha? a făcut băiatul, ștergându-și lacrimile cu palmele.

— Trebuie să-i spui domnișoarei Bell că... nu știu. C-o vizitez pe Celine la spital sau ceva de genul ăsta.

— De ce? a-ntrebat el, mijind ochii.

— Pentru că... trebuie s-o văd pe mama.

Iată. O spusese. Copacii fremătau și ambii copii se zgribuleau din cauza frigului. Fulgi mici de nea au început să cadă pe diagonală.

— N-o s-o vezi mâine?

Disperarea a-nceput să se rotească în pieptul lui Red. Intra în criză de timp. Singurul autobuz spre Denver pleca în 15 minute. Trebuia să alerge ca să-l prindă în stație.

— Trebuie s-o văd *astăzi*. Este... eu... trebuie s-o văd și gata.

Marvin a privit-o în ochi, apoi s-a încruntat.

— OK. Pentru că sunt cel mai bun prieten al tău, o să instaurez Codul Celor mai Buni Prieteni și o să te acopăr.

Red și-a încolăcit brațele în jurul gâtului său. Marvin a mormăit surprins, dar a îmbrățișat-o și el. Cu toată puterea.

— O să-mi scrii un e-mail? Sau scrisori? Știu că-ți plac mult scrisorile adevărate.

Glasul îi răzbătea înăbușit din părul fetei. Ea s-a desprins din îmbrățișare.

— Nu plec *pentru totdeauna*, Marvin. Mă-ntorc până la sfârșitul orelor.

— Când o să pleci să locuiești din nou cu ea, voiam să spun.

Lucrul acesta a lăsat-o cu gura căscată.

— Ah.

— Trebuie să-mi promiți. Nu vreau să-mi pierd cea mai bună prietenă, Red.

Glasul i s-a frânt. Fata a lovit cu piciorul în noroiul înghețat.

— Nu mă pierzi, Marvin. Îți promit.

El a zâmbit. Cu gropițe cu tot.

— Bine.

S-a auzit clopoțelul. Red a sărit și s-a apropiat de copaci. Marvin a pornit spre școală. Fetița a rămas la adăpost până când toți au dispărut. Brusc, Marvin s-a întors și a revenit în fugă la ea.

— Red! a șoptit el, aplecându-se sub o creangă.

— Ce-i?

— Ești cea mai bună prietenă a mea, a zis el. Deci nu face situația asta ciudată.

— Care *situaţie*?

El i-a cuprins obrajii cu blândețe și și-a atins fruntea de fruntea ei. Preț de o clipă, răsuflarea li s-a amestecat sub forma unui rotocol rotund.

— *Aloha nui loa.*

Apoi a dispărut.

CAPITOLUL 55

Când Red s-a dat jos din autobuz, ningea şi mai tare. Și-a vârât mâinile la subsuori și s-a cocoșat sub bătaia vântului. Un bărbat din stație o urmărea din spatele unei bărbi atât de dese și de răvășite, că Red de-abia îi vedea ochii. Și-a ținut capul în pământ și a trecut iute pe lângă el.

Sâmbătă seară, după ce încheiase convorbirea cu mama ei, a stat și s-a uitat multă vreme în gol. Apoi ochii i-au aterizat asupra micului borcan cu mărunțiș pe care Celine îl păstra pe unul dintre rafturile bibliotecii. Și brusc a știut ce trebuie să facă.

A folosit computerul lui Celine să caute adresa de pe plicul pe care-l luase din mașina mamei ei. Apoi a căutat traseul de autobuz. Locuința mamei ei era la câțiva pași de o stație de transport în comun. La numai zece străzi distanță.

Ușor.

În buzunar simțea mărunțișul greu care-i rămăsese pentru drumul de-ntoarcere. Autobuzul făcuse totuși mai mult decât crezuse ea. Când familia Groove venea cu mașina la Denver, făceau mai puțin de o oră, dar autobuzul s-a oprit de multe ori pe traseu. Într-o

stație a poposit atât de multe timp, încât Red s-a speriat că se suise într-un autobuz cu totul greșit. Abia trecuse de prânz și un întuneric iernatic lua în stăpânire orașul. Norii groși și lăptoși înghițeau soarele.

La cinci străzi de locuința mamei sale, Red a încremenit, cu gura căscată de uimire.

Era chiar lângă spital – spitalul lui Celine. Habar nu avea că e atât de aproape de apartamentul Wandei. Din cauza zăpezii, nu erau prea mulți oameni pe străzi, așa că Red a vârât capul în pământ și a luat-o la picior, sperând că Jackson și Celine nu se vor uita pe fereastră și n-o vor zări.

A mers înainte, trecând pe lângă un salon de mașini închis. Parcarea goală a acestuia se întindea de-a lungul unei străzi, ca o rană imensă și căscată. Clădirile de pe celălalt trotuar păreau și ele închise, cu ferestre bătute în cuie și porți de metal peste uși. Părea că nimic nu mai e viu în acel cartier.

Un felinar stradal a clipit deasupra capului ei. Vântul a vuit prin pinii de pe stradă. Red s-a cutremurat și a început să meargă mai repede.

În cele din urmă, a văzut mașina Wandei parcată sub un brad, în fața unui bloc de cărămidă cafenie. S-a simțit ușurată, apoi anxietatea a lovit-o ca un pumn în plex. Și-a scuturat zăpada din păr, a urcat treptele de metal și a bătut la ușa mamei ei. Chiar dacă era închisă, Red simțea mirosul fumului de țigară și auzea voci metalice de la televizor.

Pași. O tuse scurtă, uscată. Ușa s-a deschis. Wanda era desculță, în colanți și-ntr-un hanorac cu însemnele echipei Broncos. Avea părul încurcat și sub ochi

avea cearcăne vineții. I-a luat o clipă până a recunoscut-o pe Red.

— Ce cauți aici?

Răceala din salutul mamei ei a usturat-o mai rău decât gerul și zăpada.

— Voiam să te verific, a zis Red.

Wanda și-a încrucișat brațele.

— Să mă verifici? De ce?

— Aveai o voce ciudată aseară la telefon.

Mama ei părea căzută din cer.

— La telefon?

Vântul s-a întețit, dând părul Wandei pe spate.

— Grăbește-te și intră. Paralizez de frig.

Red a urmat-o pe Wanda înăuntru, cu inima în gât. În living era haos. Farfurii murdare, cești împrăștiate peste tot. Haine azvârlite pe spătarul canapelei.

În lumina aruncată de televizor se vedea o ceață de fum. Wanda s-a trântit pe canapea și s-a întins după o cutie de suc, din care a sorbit prelung. Red a simțit furnicături pe piele.

— Hai, stai jos sau fă ceva. Mă scoți din sărite.

Red s-a supus. Și-a scos rucsacul, a mutat un teanc de plicuri de pe un scaun și s-a așezat, trăgându-și genunchii la bărbie. Wanda era într-o continuă agitație. Își jumulea pielițele unghiilor de la degetele mari. Își mișca picioarele. Chiar și ochii îi erau neobosiți, privind la nesfârșit prin încăpere, ba la Red, ba la televizor, ba la orice obiect la întâmplare.

Red și-a înăbușit nodul de nori furtunoși ce i se forma în gâtlej.

— La ce te uiți?

— La *Wife Wars*.

— Aha.

Dintr-odată, lui Red i s-a făcut dor de Buni atât de intens încât o dureau dinții.

— Vrei să vând bilete?

Red a clipit, derutată.

— Poftim?

Wanda tot nu se uita la ea.

— Te holbezi la mine. Vrei să vând bilete pentru mutra mea sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Scuze.

Cum de ajunsese mama ei din nou în halul ăsta? Se descurca atât de bine! Avea o slujbă, respecta regulile – în mare parte.

Wanda a scos o bomboană din geanta aflată pe măsuța de cafea. Foșnetul ambalajului a umplut spațiul dintre ele. Red simțea cum i se încinge pieptul. Și-a mușcat buza atât de tare încât a început să lăcrimeze.

— Îmi... îmi fac griji pentru tine, a spus ea.

— Sunt bine, Red.

Fetița și-a aruncat privirea prin cameră.

— Nu ți-e teamă că vor vedea?

— Să-mi fie teamă că vor vedea ce anume?

— Asta! a zis ea, făcând un gest spre haosul din jur. Nu ți-e teamă că-ți vor face o vizită la domiciliu și vor vedea cât de urât arată?

Mama ei și-a dat ochii peste cap.

— Calmează-te, Red. Nu va veni nimeni.

— Și mâine?

— Mâine ce?

Wanda a mai sorbit o dată din cutia de suc. Red simțea cum dă pe dinafară de nervi, așa că a sărit în picioare.

— *Audierea ta din fața instanței!* a urlat ea. Chiar nu-ți *pasă deloc*?

Wanda a privit-o fix, iar Red a văzut ceva în expresia ei – o fragilitate care a făcut-o să spere. Preț de o clipă, mama ei nu mai era femeia asta de pe canapea, cu gulerul bluzei pătat și cu un tremur imperceptibil în mâini. În locul ei era mama care escaladase gardul piscinei unui hotel, într-o zi fierbinte de vară. Era mama care o învățase pe Red să stea aproape de ecranul cinematografului când curgea genericul de final și să ridice mâinile, în timp ce privea șirul de cuvinte. *Cădem!* Acea mamă chicotea, iar Red țipa încântată.

A văzut-o, în acea clipă, pe mama pe care și-a dorit-o dintotdeauna.

Wanda și-a dres glasul și chipul i-a devenit din nou dur.

— Hei, vrei pizza? Eu aș vrea niște pizza.

S-a ridicat, și-a șters mâinile de colanți și s-a dus la bucătărie. Ferestrele s-au zgâlțâit și câțiva fulgi de zăpadă s-au izbit ușor de geam. Red a urmat-o.

— M-ai auzit? *Mâine* e audierea, mamă.

Wanda i-a alungat cuvintele cu un gest din încheietură.

— O vreau cu măsline. Să nu mă contrazici.

— Mamă!

— Vrei s-o luăm vegetariană? Legumele sunt mult mai sănătoase decât carnea.

— Mamă, *ascultă-mă*!

Wanda s-a oprit. S-a întors. Și-a încrucișat brațele. Red și le-a încrucișat și ea, apărându-și poziția.

— Ce vrei să zic, Red? *Desigur* că-mi amintesc că mâine e audierea. Toată *viaţa* mea se-nvârte în jurul audierilor, a asistenților sociali și a nenorocitelor de *reguli*!

— Doar până când judecătorul ne va permite să locuim din nou împreună.

Wanda a scos un hohot de râs tăios și rece.

— Tu *chiar* crezi că asta se va-ntâmpla? Chiar crezi că judecătorul o să se uite la mine – a făcut un gest spre ținuta ei dezordonată – o femeie căreia propria mamă i-a luat copilul pentru că nu se descurca și-o să-și închipuie că sunt un părinte responsabil? Chiar crezi că un judecător întreg la minte o să creadă, fie chiar și pentru o clipă, c-o să-mi păstrez slujba și c-o să-mi văd de treabă și c-o să-mi duc copilul la antrenamente de fotbal și c-o să merg la ședințele cu părinții? E *imposibil*, Red!

Red a clătinat din cap.

— Nu! Întotdeauna pare...

Wanda a răcnit și o rafală fierbinte de vânt a împins-o pe Red în spate.

— Aaahhh! Red, dacă mai spui *o singură dată* vorbele alea ale lui Buni, *jur* c-o să-mi ies din fire!

S-a apropiat furioasă de ea, atât de mult încât Red îi simțea răsuflarea stătută.

— Uneori lucrurile par imposibile pentru că *așa sunt*. *Sunt* imposibile! Cu cât vei înțelege mai repede chestia asta, cu atât îți va fi mai bine!

Wanda s-a răsucit și și-a luat geanta de pe blat. A

scotocit în ea, apoi a azvârlit-o cât colo, mânioasă.

— Unde mi-e telefonul?

Red a închis ochii, strângând pumnii ca să-și stăpânească furtuna. A încercat să și-o amintească pe mama aceea al cărei vânt îi făcea zmeul să plutească. Pe mama care-o ajuta să-i readucă la viață, dansând, pe urșii-polari aflați în hibernare. Cea care o iubea până la *infinit plus unu*.

— O vreau doar pe mama mea.

Glasul îi suna se slab și fragil. Wanda s-a oprit și a închis ochii. Apoi a reînceput să scotocească printre hârtii și reviste.

— Iar *eu îmi vreau doar telefonul.*

Ochii lui Red s-au umplut de lacrimi, dar nu voia ca Wanda să le vadă. S-a răsucit și a dat fuga la baie, trântind cu putere ușa subțire. Un mic tablou cu un fluture a căzut de pe perete, izbindu-se cu zgomot de chiuvetă. A dat un picior în ușă, apoi în partea laterală a căzii. Furia îi fierbea sub stratul de piele, ridicându-i firele de păr și făcând-o să tremure lângă perdeaua de duș. Afară, vântul mugea și cerul se rotea amenințător. Norii erau la fel de furioși și de triști ca fetița din baie.

CAPITOLUL 56

Un bâzâit a făcut-o pe Red să tresară. A îngenuncheat și s-a uitat sub chiuvetă, dând la o parte tabloul cu fluturele. Între suportul chiuvetei și perete stătea înțepenit telefonul mamei ei. Ecranul acestuia arunca o rază dreptunghiulară de lumină pe podea. Red l-a scos de-acolo și a citit mesajul.

MESAJ DE LA RICKY: Vii odată??

Red s-a așezat pe marginea căzii și s-a holbat la telefon. Promisiunile mamei sale se prăbușeau, una după alta, pe jos, la picioarele ei. S-a ridicat și a deschis dulăpiorul cu oglindă de deasupra chiuvetei, sigură de ce avea să găsească aici.

Alte promisiuni încălcate.

A luat, una câte una, sticluțele cu pastile din dulap, a citit etichetele, le-a deschis. Pastilele o priveau parcă îndărăt. Cum putea ceva atât de mic să provoace distrugeri atât de importante?

Vântul i-a spintecat inima lui Red. Voia să-i iasă din piept cu o explozie. Voia să răvășească lumea-ntreagă, să șteargă stelele din cer. Voia să consume toate amintirile frumoase, toate lucrurile bune.

Iar Red își dorea să-l lase să facă toate aceste grozăvii.

Mama ei – acea mamă ale cărei brize o alinau, îi răcoreau pielea încinsă și o făceau să se simtă protejată, la adăpost – acea mamă dispăruse. De parcă înghițise atât de multe pastile încât acestea o înghițiseră, de fapt, pe ea.

O conștientizare grea și rece a realității s-a așternut peste inima lui Red. Era momentul să tragă concluzii.

Vii odată??

Red voia să arunce telefonul în toaletă și să tragă apa după Ricky, ca să-l facă să dispară din viața mamei sale pentru totdeauna. Dar nu Ricky era problema. Nici pe departe.

A golit, încet, fiecare sticluță în chiuvetă. Pastilele parcă erau niște pietricele, zornăind pe suprafața pătată a chiuvetei. Unele albe și ovale. Altele mici, rotunde și galbene. Pastile groase cât degetul mic al lui Red. A pornit robinetul și a lăsat apa să le ducă pe toate în scurgerea deschisă.

Apoi a luat din nou telefonul mamei.

S-a gândit la Buni și la caietul care era acum plin cu posibilități. S-a gândit la cuvintele lui Celine din noaptea aceea în care-l căutaseră pe Tuck. *Iubirea poate face lucruri imposibile.* Spera că e adevărat. Căci ceea ce trebuia să facă părea a fi cel mai imposibil lucru din lume.

CAPITOLUL 57

— Ți-am găsit telefonul.

Wanda ridica pernele de pe pat, căutând. Le-a lăsat jos și a smuls telefonul din mâna lui Red, apoi a luat-o spre bucătărie, cu ochii lipiți de ecran.

— Mamă?

Wanda nu se uita la ea.

— Ce-i?

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? a-ntrebat mama ei, cu un ton nerăbdător.

— Îmi pare rău că te-am enervat. Cu tribunalul și toate celelalte.

Wanda a oftat și s-a sprijinit de blat, trăgându-și părul încâlcit într-o parte a capului.

— În fine. E-n regulă, a zis, mușcându-și buza, apoi a continuat: Și mie-mi pare rău. Dacă mai contează. Știu că aștepți multe de la mine. Doar că... aștepți prea multe.

Crengile molidului uriaș din dreptul ferestrei au început să bată în geam. Zăpada s-a risipit sub felinarul de vizavi, iar cerul a continuat să se întunece din cauza norilor groși și cenușii.

— Nu, nu aștept, a zis Red.

Wanda a râs trist.

— Să-ți dau o veste, Red. *Toată lumea* așteaptă prea mult. Așa merge lumea asta! Ne consumăm așteptând diverse lucruri unii de la alții și, când nu le primim, ne văicărim.

Ceva metalic a zăngănit afară și amândouă au tresărit. Wanda s-a uitat, încruntată, pe fereastră. Un tomberon căzuse și fusese împins pe stradă de vânt. Când s-a întors spre Red, Wanda s-a încruntat și mai tare. Cu ochii mijiți și bănuitori, a cercetat chipul lui Red.

— Ce se petrece? a-ntrebat ea.

Red a-nceput să tremure. Wanda a înaintat câțiva pași, cu capul înclinat într-o parte.

— Red? Ai făcut ceva?

Fetița n-a spus nimic.

— Îmi ascunzi ceva, nu-i așa?

A arătat spre fereastră, către crengile bătute de vânt ale molidului, ca și cum acesta i-ar fi spus tot ce trebuia să știe. Șoapte vibrante emanau din pielea lui Red, dansându-i în păr și-n jurul gleznelor. Fata a inspirat lent și a pus pe blatul din bucătărie o sticlă goală de pastile.

— Am sunat-o pe domnișoara Anders, a zis copila.

Ochii Wandei au rămas ațintiți asupra sticlei. Aerul a devenit dintr-odată gros și periculos de neclintit, apăsând-o pe Red atât de greu, încât îi tremurau genunchii.

— *Ce-ai făcut?*

Red a gemut scurt. Propria ei furtună, cea pe care se

căznea s-o țină sub control, îi pulsa și-i vibra în cutia toracică.

— Am sunat-o pe domnișoara Anders.

Masa de aer solid a Wandei s-a ridicat, iar vântul lui Red a năvălit și el afară când fata a tușit. Resturile și gunoaiele s-au învârtejit ca niște frunze uscate. Farfuriile vibrau în chiuvetă. Luminile pâlpâiau.

Wanda se uita în jurul său cu o privire dezlănțuită.

— Ai înnebunit? Nu eu te-am invitat aici, Red! Ai apărut din senin! Și acum ți-ai chemat *asistenta socială*? Îți dai seama ce ai făcut?

S-a năpustit în living, pe lângă Red, și a smucit perdelele. Afară, strada era pustie și se-ngropa rapid în nămeți. Wanda s-a răsucit din nou spre copilă.

— *Vrei* să mă prindă? Îți dai seama că n-o să-mi mai acorde în veci custodia, nu-i așa? M-aș putea întoarce la închisoare! Asta ți-ai dorit?

Red a scuturat din cap. Ochii îi ardeau și întregul trup o durea din pricina efortului de a păstra tornada pe dinăuntru.

— Nu! Nu vreau să te bag în bucluc!

— Păi, asta se va-ntâmpla. Sper că ești fericită!

— Nu sunt! a suspinat Red.

Mama ei s-a apropiat din nou de ea, cu chipul la câțiva centimetri de fața lui Red.

— Felicitări, Red. Oficial, vei fi un copil adoptiv pentru totdeauna.

Wanda s-a dat în spate, înfigându-și degetele în părul murdar. Un scaun a scârțâit pe podeaua bucătăriei și hârtiile au început să zboare prin aer ca niște confetti. Televizorul se bălăngănea pe măsuța lui,

amenințând să se prăbușească. Un zgomot asemănător cu un trăsnet a cutremurat întregul bloc. Tornada se izbea de coastele lui Red, ca să iasă la suprafață. Fetița a scâncit.

Wanda a privit camera care fierbea de mânie, gata să explodeze, apoi s-a uitat din nou spre Red.

— Nu trebuie să rămân aici să văd asta.

— Stai!

Red a urmărit-o până la ușă, dar mama ei a împins-o cât colo.

Red a rămas mască preț de o clipă, paralizată la vederea haosului pe care ea îl crease. Nu asta își dorise! Nu voia ca mama ei să meargă din nou la închisoare și nici să dea de necaz. Nu-și dorea decât ca mama ei să fie OK, ca amândouă să fie OK.

Fata s-a răsucit și a străbătut valvârtej camera, ridicând-și rucsacul. *Caietul*. Dacă ar fi reușit să i-l arate, s-o facă să-nțeleagă...

Și-a atârnat rucsacul pe umăr și și-a urmat mama, fugind prin furtună. Dar când a ajuns în parcare, mama ei a sărit la ea.

— Uite ce-ai făcut! a urlat aceasta, gesticulând în spate.

O creangă lungă cât o masă căzuse peste mașina Wandei. Parbrizul se transformase într-un păienjeniș de sticlă.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? a țipat Wanda. Mă urăști? Asta e?

Red a scotocit în rucsac după caiet. Apoi i l-a întins mamei sale.

— Nu te urăsc! Uite, am demonstrat aproape tot!

Wanda de-abia a aruncat o privire caietului.

— Ce tot spui acolo?

— Toate lucrurile imposibile, mamă! Am demonstrat tot ce a scris Buni. Și...

Red a dat la pagina unde lipise bucățile scrisorii mamei sale.

— Am încercat să demonstrez și tot ce ai scris tu.

Red i-a întins caietul. Dacă mama ei ar fi crezut, atunci amândouă ar fi putut demonstra ultimele trei lucruri imposibile: *A fi o fiică bună. A sta trează. A fi mamă.*

Wanda a împins caietul la o parte și a dat să se întoarcă. Red a prins-o de mână.

— Uite! I-ai scris lui Buni. I-ai spus că nu crezi în lucruri imposibile. Vezi?

Ținea caietul întins, dar Wanda a făcut o jumătate de pas îndărăt. Red i-a arătat vorbele pe care chiar ea, Wanda, le scrisese.

— Ai spus că e imposibil să trăiești fără un lucru de care ai cu adevărat nevoie. Ai spus că nu poți fi două lucruri în același timp.

A apucat caietul cu ambele mâini, vârându-i-l în față mamei sale.

— Ai spus că nu poți recupera lucrurile pe care le-ai pierdut. Uită-te, mamă! *Uită-te!*

Wanda se holba acum la caiet, la propriile ei cuvinte. Red s-a apropiat, țipând ca să acopere furtuna.

— Știu că tu crezi că ești singură. Am văzut cum ai rupt scrisoarea și ai aruncat-o în vânt. Dar nu ești singură, mamă. Mă ai pe mine! Am găsit bucățile scrisorii tale. Și le-am așezat aici.

A dat paginile, ținându-le ca să nu le zburătăcească vântul. Zăpada îi mușca obrajii ca niște ace, dar ea o ignora. Mama ei s-a holbat la caiet, fără nicio expresie.

— Buni a scris aici o grămadă de lucruri pe care oamenii le cred imposibile, a continuat Red. Le-a notat și apoi am început să descoperim că *nu erau* imposibile. Spunea că e o diferență între *greu* și *imposibil* și voia ca eu s-o cunosc. Voia să-ți reamintesc și ție!

Wanda a atins caietul. Degetele îi tremurau.

— N-a mai fost timp să le terminăm pe toate. Nu cu Buni. Dar eu le-am terminat, mamă. Am găsit răspunsuri pentru tot ce a scris ea. Pentru tine.

Mama ei a mijit ochii.

— Trebuie doar să crezi, mamă. Dacă tu crezi, lucrurile pe care le-ai scris nu vor mai fi imposibile.

S-a întors spre bucățile de hârtie lipite și a arătat spre ele.

— Le vezi pe ultimele trei? Acestea sunt cele pe care trebuie să mă ajuți să le demonstrez. Nu pot face asta fără tine.

Red s-a apropiat puțin, indicând spre cea mai mare hârtie de pe pagină.

— Spuneai că să fii mamă e imposibil. Dar nu e. Poate e greu. Dar o să fiu cuminte, mamă. Îți promit. Voi fi atât de cuminte și de bună! Voi fi cel mai bun copil din lume!

Red avea lacrimi pe obraji, lacrimi reci și usturătoare.

— Putem s-o facem! Putem demonstra și toate lucrurile tale imposibile. Știu asta!

Wanda a privit prelung pagina cu pricina. Vântul

flutura violent marginile bucăților lipite de hârtie. Dar Red nu se uita la caiet. Ochii îi erau ațintiți asupra chipului mamei sale. În tăcere, își implora mama să se uite la ea, s-o *vadă*.

Dar Wanda a lovit caietul și acesta a plonjat în zăpadă.

— Nu!

Red a dat să culeagă caietul, dar mama ei a smucit-o îndărăt.

— Ești exact ca bunică-ta! a urlat Wanda, cu fața aproape lipită de a lui Red. Dar se înșela în multe privințe, Red. Se-nșela în privința mea. Și la fel te-nșeli și tu.

Red a clătinat din cap.

— Nu...

Wanda i-a dat drumul lui Red.

— Ba da. Nu contează câte lucruri scrii în caietul tău tâmpit. E momentul să te maturizezi, Red. E momentul să afli că uneori greu și imposibil înseamnă *același lucru.*

S-a răsucit, cu umerii arcuiți în bătaia vântului, și s-a îndepărtat.

— *Mamă!*

Red a strigat la nesfârșit, dar Wanda nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi. Fata a privit-o cum dispare în furtună.

Apoi și-a deschis
inima și a lăsat
tornada
să iasă.

CAPITOLUL 58

Deşi era de-abia după-amiază, totul arăta ca şi cum soarele ar fi apus. Întunericul tornadei era cumva absolut, ca un burete care absorbea orice sclipire de lumină. S-a strecurat în jos, din nori, croindu-şi calea sinuoasă prin zidul de fulgi de nea, până când buzele sale înfometate au sărutat asfaltul.

Mișcare și haos.

Răget și iureș.

Mânie și furie și mâhnire.

Red stătea în mijlocul străzii, cu fața spre est, privind cum tornada ei devorează cărămida și cimentul. Copacii golași erau scoși din pământ, cu rădăcini cu tot, și supți spre cer. La fel, felinarele stradale, cu becurile pâlpâind, apoi spărgându-se în beznă, ca niște mici artificii pe fundalul norilor rotitori. Sirenele urlau în timp ce asfaltul era descojit de pe pământ. Și pretutindeni zăpada – învârtejindu-se, mișcându-se, dansând.

În jurul ei, lumea se cutremura în fața tornadei. Credea c-o să o doară dacă o va elibera. Credea c-o să-i fie de frică de ea, de pagubele pe care le-ar putea produce, de puterea ei. Dar acum stătea chiar în fața ei și nu simțea nimic.

Toată durerea dinăuntrul lui Red se scurgea în vânt, lăsând-o amorțită.

Buni murind. Cel Mai Mare Dintre Băieți ciupind-o de braț și șuierându-i la ureche. Părinții adoptivi dinaintea Mamei cu M mare, ale căror nume nici nu și le mai putea aminti, ale căror fețe nu și le mai putea imagina.

Tornada era atât de lacomă încât înghițea totul, toate lucrurile de care se temea și le ura, toate lucrurile pe care nu-și dăduse vreodată seama că le simte.

Tuck dispărând în noapte. Cancerul care-i mănâncă măruntaiele lui Celine. Celine stând neputincioasă pe podeaua băii.

Celine.

Imaginea mamei ei adoptive a străpuns amorțeala și Red s-a dat în spate, poticnindu-se. A văzut cum tornada ei face strada bucăți, depărtându-se de ea.

Și îndreptându-se direct spre spital.

Red s-a clătinat pe picioare, împleticindu-se. Asfaltul spart îi rănea genunchii, chiar și prin jeanși. A ridicat privirea spre vârtej. Norul rotitor înghițise tot. Se îndopase, sub ochii ei, cu strada și cu clădirile pustii, sporindu-și furia și viteza. Spitalul era la câteva străzi distanță. Era foarte mult combustibil între aceste două puncte.

O să-i omoare.

Gândul acesta a propulsat-o înainte. *Tornada mea o să-i ucidă!*

Ignorând durerea de genunchi, Red a luat-o la goană spre norul în formă de pâlnie. Înspre capul ei zburau rămășițe ale mașinilor și ale clădirilor distruse, dar fata se ferea și le ocolea, fugărind vântul. A încer-

cat să-l prindă ca într-n lasou, în mintea ei, dar acum nu-l mai putea stăpâni. Nu-l mai putea vârî la loc în cușcă, oricât de mult ar fi încercat.

Un copac s-a prăbușit în fața ei și a sărit peste el, dar crengile i-au zgâriat fața. Nu avea cum să-l prindă! A urlat de disperare.

Un claxon s-a auzit mugind, prelung și insistent. Red s-a răsucit spre acel sunet. Claxonul a căpătat un mic ritm, iar Red i-a descoperit, în cele din urmă, sursa. O mașină neagră stătea după colț, la intersecția din spatele ei. A văzut un îngeraș agățat de oglinda retrovizoare, care se legăna dezlănțuit.

A alergat, sărind peste resturile rămase din stradă. Domnișoara Anders s-a întins și i-a deschis portiera din dreapta.

— Mai repede!

Red s-a urcat în mașină. Când a închis portiera, i s-a părut că dă mai încet volumul unui televizor prea zgomotos. Domnișoara Anders a smucit volanul spre stânga, învârtind mașina într-un cerc strâmt.

— E a ta? a-ntrebat-o pe Red.

Fata era prea uimită de întrebare ca să poată răspunde.

— *Este?* a repetat asistenta socială, uitându-se la ea.

Mașina s-a lovit de un trotuar când domnișoara Anders a luat o curbă.

—D-da. De unde știi?

Domnișoara Anders părea neagră de supărare.

— M-am întrebat. În Colorado nu bate niciodată atât de tare vântul ca atunci când te enervezi tu.

— Trebuie să merg înapoi! Trebuie s-o opresc!

Panica a depășit șocul temporar care pusese stăpânire pe Red.

— Se-ndreaptă spre spital!

Motorul s-a auzit mugind.

— Red...

— CELINE ȘI JACKSON SUNT ACOLO!

Domnișoara Anders a clătinat din cap, dar nu părea că spune nu. Nu chiar.

— O poți opri? a-ntrebat ea.

— Trebuie s-o opresc!

Red s-a lovit zdravăn cu cotul de portieră când domnișoara Anders a mai luat o curbă strânsă. Se-ntorceau direct în inima furtunii pe strada care mergea paralel cu cea pe care tornada ei o înghițea în întregime. Asistenta socială a mormăit în timp ce accelera până la podea:

— Sper că nu ți s-au isprăvit rezervele de magie, fetițo.

Tornada își lăsa urma în asfalt și în magazinele abandonate din cartierul Wandei. Red n-o vedea, dar o simțea. Nu vedea decât norii întunecați și rău-prevestitori de deasupra ei și conturul vechilor case de cărămidă ce mărgineau strada pe care înaintau. Razele galbene ale felinarelor stradale luminau mașina cu străfulgerări rapide în timp ce domnișoara străbătea cartierul cu viteza unei săgeți. Oamenii erau afară din case, uitându-se în sus, la vârtejul de fulgi de nea. Fără-ndoială c-o puteau auzi, dar cine ar fi putut să creadă că o tornadă aterizase în Denver, într-o după-amiază de februarie?

Intraţi la loc, s-a gândit Red. Inima i se strângea și

i se răsucea și legătura dintre aceasta și tornadă devenea din ce în ce mai strânsă, pe măsură ce se apropiau.

— Depășește-o! a zis ea. N-o pot trage înapoi. Trebuie să trec în fața ei!

Domnișoara Anders n-a contrazis-o. A început să se roage în gura mare în timp ce se îndrepta în goană cu mașina spre o altă intersecție.

— Ah, te rog, să nu vină altă mașină!

Și-a adunat umerii spre urechi până când au trecut de intersecție, apoi a scos un șir întreg de *Mulţumesc mulţumesc mulţumesc.*

Firul invizibil din inima lui Red s-a rupt cu o smucitură.

— Aici! a strigat ea. Întoarce aici!

Domnișoara Anders – Dumnezeu s-o binecuvânteze – n-a ezitat. Cauciucurile au scârțâit în curbă. Farurile mașinilor ce fugeau din calea tornadei au orbit-o, pentru o clipă, pe Red. Dar știa că erau aproape. Copacii se legănau frenetic. Domnișoara Anders a frânat cu putere, oprind pe marginea drumului, în colțul de nord al străzii.

— Du-te, Red! Voi fi aici dacă ai nevoie de mine! a strigat domnișoara Anders.

Red își dorea s-o îmbrățișeze. Dar a ieșit din mașină și a fugit cu toată viteza spre inima furtunii.

CAPITOLUL 59

N-avea niciun plan. N-avea nicio idee despre cum să oprească cerul să-i facă întreaga lume praf. Dar trebuia să-ncerce.

Vântul aproape c-o luase pe sus în timp ce alerga. S-a oprit brusc în mijlocul lui Colfax Avenue. Spitalul se afla la jumătate de stradă în spatele ei. În afara sedanului domnișoarei Anders, nu mai erau alte mașini. Red nu vedea nimic altceva decât o masă agitată de nori, zăpadă și vânt.

Inima îi bătea nebunește. Era de parcă o strângea o sfoară invizibilă și o trăgea, de coaste, înspre tornadă. Știa că furtuna se născuse dinlăuntrul ei, dar acum simțea că o absoarbe în ea.

— Nu! a zis ea, scrâșnind din dinți.

Și-a înfipt mai bine picioarele în asfalt.

— Nu ne poți lua, nici pe mine, nici pe ei!

S-a uitat fix la cerul care se-ntindea după ea. În el, își vedea, își simțea și-și mirosea furia. Zvâcnea ca bătaia unei inimi. *Sunt a ta*, a șuierat tornada.

Ningea haotic sub becurile care pâlpâiau.

Sunt a ta. Pocnea și sfârâia.

În comparație cu vârtejul, Red era fragilă. Oare ce putea să facă pentru a-l opri?

— Nu mai am nevoie de tine! Nu te mai vreau!

Vântul părea să hohotească.

Asfaltul s-a cutremurat sub picioarele ei și bezna a împresurat-o, groasă și primejdioasă ca lava neagră a unui vulcan. *Îmi aparţii*, a țipat vântul.

— Ba nu.

Și-a încleștat pumnii.

— *Nu-ţi aparţin!*

Dar vântul era înfometat. O trăgea în gura lui întunecată.

— Nu! Nu sunt a ta!

Glasul i s-a spart. Nu era destul de puternică. Cum ar fi putut? Era doar o fetiță. Un copil. Un copil a cărui mamă plecase. A copleșit-o disperarea, care i-a inundat rana deschisă pe care tornada i-o lăsase în inimă. Furia furtunii îi răsuna în urechi. Red a căzut în genunchi.

Apoi, dincolo de vuiet, Red a auzit un clinchet slab, dar clar. Ca un glas de clopoțel, delicat și dulce. A ridicat privirea și a ciulit urechile. S-a auzit din nou! Un țârâit strălucitor, cald. Cântecul unui viori. Trilul unui flaut.

Red cunoștea acest sunet.

S-a ridicat în picioare și a cercetat cerul.

Și le-a zărit.

Pleiadele. Cele Șapte Surori străluceau spre ea, iar lumina lor decupa un cerc aproape perfect printre norii negri și amenințători. În jurul ei, aerul s-a încălzit imediat. S-a aplecat să asculte. Stelele și-au rotit

cântecul lor în jurul vântului. Muzica lor era caldă, bogată, desăvârșită. Mai frumoasă decât simfoniile lui Beethoven.

Și atunci Red a înțeles.

Se înșelase în privința lui Buni. Caietul nu era felul lui Buni de a-i aduce aminte lui Red să aibă grijă de mama ei. Caietul era felul lui Buni de a-i aduce aminte lui Red să aibă grijă de ea însăși.

Mama ei era distrusă. Știa asta. Și Red era distrusă. Toată lumea era. Dar Red credea un lucru pe care mama ei nu-l credea: a fi distrus nu însemna că fericirea e imposibilă. Mai greu de atins, uneori. Dar nu imposibilă.

Red mai știa și altceva. A fi distrus sufletește nu însemna sfârșitul.

Putea fi începutul unei existențe mai bune.

— Iubirea poate face lucruri imposibile, a șoptit ea.

Stelele i-au răspuns, cântând în crescendo.

Cu lacrimile pe obraz, Red și-a ridicat brațele deasupra capului și a început să danseze.

Se rotea, sărea și aluneca. Plonja și valsa și se răsucea. Dansa pentru Buni, pentru Celine și Jackson și domnișoara Anders și Marvin și Gandalf și Tuck. Pentru mama ei. Muzica stelelor se strângea în jurul ei ca o panglică, făcând-o să strălucească în timp ce fetița dansa ca să trezească întreaga lume – noua ei lume – la viață.

CAPITOLUL 60

Girofarurile mașinilor de poliție și de pompieri luminau exteriorul de cărămidă al spitalului și ferestrele sparte de pe întreaga stradă. Oamenii forfoteau, făcând poze cu telefoanele.

Cel mai rău fusese afectată reprezentanța auto abandonată. Clădirea se transformase într-un morman de moloz, iar strada fusese distrusă pe o porțiune considerabilă. Copacii zăceau pe jos, ca într-un joc enorm de Marocco. Un hidrant încă își arunca jetul de apă în sus.

La știri spuneau că avuseseră noroc – furtuna asta ciudată nu lovise o zonă foarte populată. Red nu se simțea norocoasă. Simțea că i se face rău.

Dar lucrurile ar fi putut sta mult mai rău.

Domnișoara Anders a condus-o în rezerva lui Celine, la scurt timp după ce furtuna se potolise, și i-a spus să nu se miște de-acolo. Red a privit prin fereastră la toată agitația de afară, în timp ce Celine dormea. Vedea că doi polițiști vorbesc cu domnișoara Anders, în spatele deschis al unei ambulanțe, luând notițe și clătinând din cap, ca și cum nu credeau ce le auzeau urechile. Dacă domnișoara Anders le spunea adevă-

rul – adevărul adevărat, neștirbit și enorm –, atunci Red nu-i putea învinovăți că nu le venea să creadă.

— Uite-o pe fetița mea.

Red s-a răsucit, speriată. Celine se ridicase în capul oaselor, clipind ca să-și alunge somnul de pe gene. A întins o mână, iar Red a venit la ea și a luat-o de mână.

— Ce nebunie e afară, nu-i așa? a zis Celine.

Red avea un nod în gât care o împiedica să respire normal. Luminile vehiculelor de urgență umpleau încăperea de străfulgerări roșii, albastre și albe.

— Ți-am povestit vreodată, a spus Celine, strângându-i mâna lui Red, despre noaptea în care au căzut stelele?

— Nu.

Red s-a așezat pe pat. Părul lui Celine căpătase culorile luminilor de afară, care o făceau să strălucească. Ochii îi erau la fel de scânteietori ca razele lunii. Ba chiar și obrajii ei palizi căpătaseră un strop de culoare.

Dintr-odată, Red a resimțit certitudinea că, orice s-ar fi întâmplat – indiferent cât de rea ar fi fost operația, indiferent câte celule canceroase ar fi urmat să fie extirpate și spălate cu chimioterapie – Celine va fi bine.

Trebuia să fie.

— Era noaptea în care a murit fiul meu.

Celine s-a oprit, iar tăcerea a plutit între ele, la fel de încărcată ca tăcerea ce urmează unei simfonii. După o vreme, Celine a continuat:

— Mi-am petrecut întreaga viață uitându-mă în sus, la stele. Credeam că-mi sunt prietene. Cântecul lor trăia în toate lucrurile pe care le cunoșteam. Dar în

noaptea în care fiul meu a... în noaptea aceea, pentru mine totul s-a schimbat. Eram atât de furioasă. Mă simțeam abandonată. De Dumnezeu, de propria-mi credință, de stele.

A inspirat adânc.

— Am plecat de la spital și am condus aiurea. Nu știam unde merg. Am condus până când am ieșit din oraș. Eram probabil la jumătatea drumului spre Kansas și acolo am oprit, în cele din urmă. Era vară. Cerul era negru ca tușul. Și stelele. Erau atât de mari. Am ieșit din mașină și am început să mă plimb. Ba chiar, fără să-mi dau seama, m-am cățărat pe un gard cu sârmă ghimpată. Mi-am făcut o gaură în jeanși. M-am dus pe câmp. Furia și durerea îmi fierbeau pe dinăuntru, fiecare strop de sânge îmi clocotea de mânie. Îmi doream să explodez.

Ochii lui Celine s-au umezit din cauza acestei amintiri. Red stătea neclintită.

— Și asta am și făcut. Am urlat și am țipat și am plâns. Am privit în sus la stele și mi-am trimis toată mânia și suferința spre ele, ca printr-un furtun. Le-am distrus.

Și-a tras nasul și a clătinat din cap, zâmbind vag. Red s-a uitat la acel zâmbet, întrebându-se cum de acesta poate exista.

— Mai ții minte că-n ziua în care ai venit, a zis Celine, Jackson a spălat cu presiune peretele exterior al hambarului? Jetul de apă pornit din compresor a spălat mizeria și a luat toate petele?

Red a dat din cap.

— Ei bine, cam asta le-am făcut și eu stelelor în

noaptea aceea. Fluxul suferinței mele le-a dărâmat pur și simplu de pe cer. Le-am privit cum sunt smulse de pe cerul negru ca frunzele dintr-un copac și cum cad în jurul meu. Ca o ploaie scânteietoare pe câmp, dispărând în întuneric după ce aterizau.

— Și ce ai făcut?

— M-am oprit. Trebuia s-o fac. Am văzut acele stele căzând, una câte una, și am știut că voi întuneca tot cerul cu furia mea. Te asigur, Red, că aș fi putut distruge întregul univers. Atât eram de mânioasă. Dar cum stăteam în acea ploaie de stele strălucitoare, mi-am dat brusc seama că, dacă-mi las furia să le distrugă, n-o să mai aud niciodată stelele cântând. Sufeream atât de mult. Dar iubirea mea pentru stele, pentru muzica lor, m-a salvat.

Red s-a gândit la strada făcută praf, dincolo de fereastră.

— Și nu mai erai tristă?

Celine a clătinat din cap.

— O, nu. Eram tristă. Furia mea se consumase, tristețea însă nu. Durerea nu e ca furia. Furia se poate mistui. Poate fi eliberată. Dar durerea e ceva ce devine parte din tine. Și fie te obișnuiești cu ea și înveți să-ți trăiești viața într-un fel nou, fie te îneci în ea și te va distruge.

— Stelele s-au întors? a-ntrebat Red, iar Celine a oftat.

— Nu. Dispăruseră. Furia tinde să lase cicatrici. Chiar și pe cer.

Furia lui Red lăsase o ditamai cicatricea pe Colfax Avenue. Și în inima ei.

— Mulțumesc, a zis Red o clipă mai târziu.

— Pentru ce?

— Ai trimis Pleiadele să-mi cânte.

Celine a zâmbit.

— Muzica era deja înlăuntrul tău, Red. N-am făcut altceva decât să te învăț să asculți.

Și-a trecut degetele peste obrazul lui Red.

— Sunt mândră de tine.

— De ce? a-ntrebat Red, cu glas frânt.

— Astăzi ai făcut ceva uluitor.

Red și-a șters nasul cu dosul palmei.

— Tornada?

— Nu.

Celine s-a ridicat mai bine și s-a uitat pe fereastră.

— Deși și aia a fost uluitoare. Ai sunat-o pe domnișoara Anders. I-ai spus unde ești.

Red a ridicat surprinsă privirea.

— De unde... ?

— Domnișoara Anders ne-a sunat imediat după ce a primit apelul de la tine. Eram disperați când am aflat că nu te-ai dus la școală și o sunaserăm deja.

— Îmi pare rău, a spus Red, copleșită de rușine. N-ar fi trebuit să fug așa.

Celine a scuturat din cap.

— Nu. N-ar fi trebuit. Dar înțeleg de ce ai făcut-o, cred.

— Înțelegi?

— Îți iubești mama, a spus ea. Și uneori iubirea ne face să încălcăm regulile, nu-i așa?

Lacrimile i-au încețoșat vederea. Red a clipit, lăsându-le să se prelingă pe obraji. Celine a tras-o spre ea,

încolăcindu-și brațele în jurul gâtului fetiței. Când, în sfârșit, și-a regăsit vocea, Red a pus întrebarea care o înspăimânta cel mai mult.

— Cine va avea grijă de mine?

Un hohot surprins de râs i-a ieșit din piept lui Celine. Apoi femeia a ridicat bărbia fetiței și a privit-o în ochi.

— Red! Vai, fetița mea! *Noi* vom avea grijă de tine! M-ai auzit? Nu plecăm nicăieri. În niciun caz fără tine.

CAPITOLUL 61

A doua zi, când Red a mers la tribunal cu Celine și cu Jackson, a rămas surprinsă să vadă că mama ei e acolo. Domnișoara Anders și Wanda stăteau, fiecare cu un alt avocat, în fața micii încăperi.

Domnișoara Anders a venit la ei trei și a șoptit:

— Mă bucur că ați venit cu toții. Cum te simți? a întrebat-o pe Celine.

Aceasta a dat din cap.

— Bine. Le-am spus că nu voi rata întâlnirea de azi, a spus Celine, strângând-o pe Red de mână.

Asistenta socială a explicat ce se va-ntâmpla după venirea judecătorului. În cea mai mare parte, Red n-o auzea. Își ținea privirea ațintită asupra Wandei, care stătea cu spatele la Red și cu capul în jos.

— I-am dat deja scrisoarea ta judecătorului, Red, a zis domnișoara Anders.

Cu o noapte înainte, cât era încă la spital, Red îi scrisese judecătorului ce-și dorea. Spunea că-și iubește mama și că-și dorește ca aceasta să se însănătoșească și să fie bine. Spunea că e foarte greu să trăiești în plasament temporar și că-și dorea, mai mult ca orice altceva, să facă parte dintr-o familie. O familie adevărată.

Și apoi spunea că vrea să locuiască alături de Celine și Jackson.

Odinioară credeam că e imposibil să iubesc niște străini la fel de mult cum o iubesc pe mama, a scris ea. *Dar acum știu că, dacă există dragoste, nimic nu e imposibil.*

Domnișoara Anders le-a spus să ia loc pe scaunele din spatele ei. Au ascultat-o, ridicându-se din nou în picioare când judecătorul a intrat în sală, câteva minute mai târziu. Când acesta s-a adresat avocaților, Red și-a privit mâinile. Inima îi bubuia în piept, deși știa cum va decurge procedura. Domnișoara Anders îi spusese deja: Wanda nu respectase pretențiile judecătorului, așa că erau slabe șanse ca acesta să decidă ca Red să trăiască din nou cu mama ei. În plus, judecătorul avea scrisoarea fetiței, iar domnișoara Anders promisese că dorința lui Red va fi luată în considerare.

Cu toate acestea, Red avea emoții. Judecătorul își terminase alocuțiunea și răsfoia niște hârtii.

— Onorată Instanță, a spus avocatul Wandei. Înainte de hotărârea finală, clienta mea ar vrea să facă o declarație.

Judecătorul i-a acordat permisiunea, iar Wanda s-a ridicat. Red s-a holbat la ceafa mamei sale. Avea o codiță împletită care i se legăna dintr-o parte în alta când se mișca.

— Onorată Instanță.

Wanda s-a oprit și și-a dres glasul.

— Sunt sigură că știm cu toții ce veți spune astăzi despre mine. Și e adevărat. În ultima vreme nu m-am descurcat extraordinar.

Și-a dres glasul încă o dată.

— Adevărul e, Onorată Instanță, că nu mă descurc extraordinar de multă vreme. Am născut-o pe fiica mea când aveam 19 ani. De-atunci eram deja pe drumul spre dependență.

Mâinile lui Red au început să tremure, iar ea și le-a adunat în poală.

— Mama mea a avut grijă de Red vreme de mulți ani. Eu eram prea bolnavă și prea tânără.

A făcut o pauză și a privit în pământ.

— Și prea egoistă.

Celine i-a luat mâinile lui Red în mâna ei.

— Mama mi-a acordat multe șanse. Poate prea multe. Dar am tot dezamăgit-o. Și pe fiica mea la fel.

Wanda a inspirat profund.

— Îmi iubesc fiica.

S-a întors brusc spre Red și a privit-o în ochi.

— O iubesc până la infinit plus unu.

Și-au menținut privirile înlănțuite preț de-o clipă, apoi Wanda s-a întors spre judecător.

— Dar n-am iubit-o așa cum trebuie. Vreau să-i fiu o mamă bună. Chiar asta îmi doresc.

Glasul i s-a frânt și și-a lăsat privirea în jos, dregându-și vocea pentru a treia oară.

Celine a inspirat scurt, iar Red s-a uitat la ea. Avea ochii mari și chipul palid. Cu cealaltă mână l-a prins pe Jackson, care se uita la Wanda cu o expresie intensă. Red nu-și dădea seama dacă e speriat sau furios. Sau amândouă.

— Nu i-am făcut bine și știu asta. Dar vreau să-i fac bine acum, a zis Wanda.

A ridicat bărbia și a strâns din umeri, apoi a spus:

— Vreau să renunț la drepturile părintești. Vreau ca Red să fie adoptată de o familie care o poate iubi mai mult decât pot eu s-o fac.

Wanda s-a răsucit și s-a uitat la ei trei.

— Și cred că familia aceea e acolo, alături de ea.

Mama ei a privit-o în ochi o fracțiune de secundă, iar aerul dintre ele s-a încălzit și a scânteiat. I-a mângâiat obrazul ca o șoaptă, ca și cum ar fi spus: *Îmi pare rău*, ca și cum ar fi spus *Te iubesc*, ca și cum ar fi spus *Infinit plus unu.*

Red a lăsat ușor bărbia în jos, într-o aprobare. *Și eu.*

Lângă ea, Celine a scos un sunet, iar scânteierea din aer s-a risipit. Wanda s-a întors cu fața spre judecător, iar Red s-a răsucit spre Celine. Mama ei vitregă plângea în tăcere, așa cum a plâns în noaptea în care îi povestise lui Red despre Roan. Dar de data asta, de asemenea, zâmbea.

Fericire și tristeţe, s-a gândit Red. *Două lucruri în același timp.*

Înțelegea ce înseamnă pentru Wanda să renunțe la drepturile părintești, așa cum înțelegea ce înseamnă când i-a spus judecătorului că vrea să trăiască alături de Celine și Jackson.

Însemna că ea și mama ei sunt o familie. Dar și că nu sunt.

Părea imposibil, dar trebuia făcut. Mama ei o iubea, dar nu putea avea grijă de ea. Acest amănunt îi aducea lui Red o mică și ascuțită durere în piept. Și unele dureri, știa bine, nu se vindecau niciodată.

Red n-a mai auzit niciun cuvânt după declarația mamei sale. Nu putea decât să privească fix codița îm-

pletită a acesteia în timp ce se apleca spre Celine, care își pusese brațul peste umerii ei.

S-au ridicat cu toții în picioare când a plecat judecătorul. Celine și Jackson au îmbrățișat-o, apoi s-au luat în brațe. Celine încă plângea, însă Red se simțea prea pustiită ca să plângă. Nu era exact tristă, dar nu era nici fericită. Vor veni, știa ea. Și tristețea, și fericirea. Suferința și bucuria. Ca două tornade separate sub aripile inimii sale.

Și avea nevoie de amândouă să zboare.

Domnișoara Anders a îmbrățișat-o.

— Ești o fetiță curajoasă, Ruby Byrd, a zis ea, strângând-o cu putere.

Privind spre Celine, Red s-a desprins de soții Grooves și de domnișoara Anders, croindu-și drum printre scaune către Wanda. Mama ei și-a mușcat buza de jos, privind emoționată în jur când Red s-a apropiat de ea. Au rămas fixându-se reciproc cu privirea, în tăcere.

— Am ceva pentru tine, a spus, după o clipă, Wanda.

A îngenuncheat și și-a răscolit geanta, scoțând de-acolo caietul verde. Unul dintre colțuri era mototolit, iar paginile erau pătate cu apă. I l-a întins, cerându-și scuze din priviri.

— L-am citit, a zis ea, zâmbind spre Red. Ai reușit să demonstrezi că toate sunt posibile.

Red a șovăit, apoi a luat caietul. S-a dus la masa unde stătuseră Wanda și avocatul ei și a luat un pix. A deschis caietul, a scris un ultim text, apoi i l-a înapoiat Wandei.

— Păstrează-l tu, a zis ea.

Wanda l-a luat, cu o expresie deopotrivă mirată și dezamăgită. Red și-a încolăcit brațele în jurul taliei mamei sale.

— Așa nu vei uita, a spus fetița.

În timp ce Red a ieșit cu Celine și Jackson din sala de judecată, fetița s-a uitat peste umăr. Wanda rămăsese acolo unde o lăsase Red, cu caietul deschis în mâini.

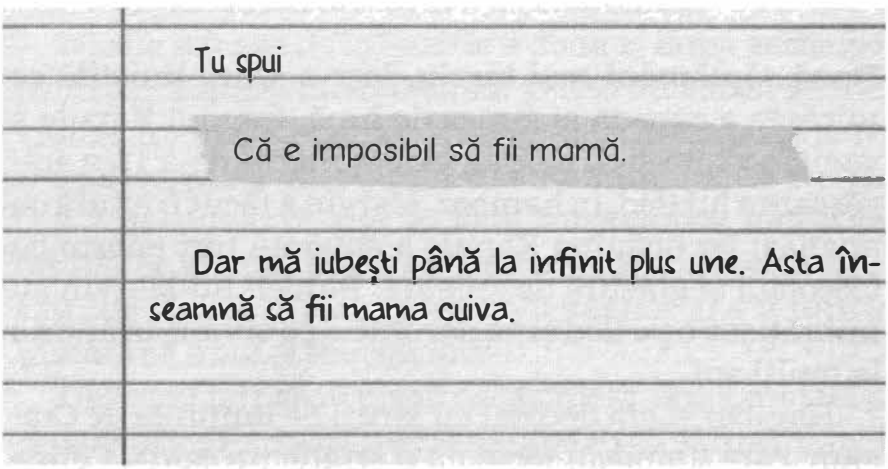

CAPITOLUL 62

Două săptămâni mai târziu, într-o seară liniştită ce mirosea a zăpadă şi a raze de lună, familia Kapule a venit în vizită şi cu toţii au sărbătorit cea de-a 12-a aniversare a lui Red, în hambar. Marvin a făcut friptură cu ananas, iar doamna Kapule a adus un tort enorm cu ciocolată şi glazură de zmeură. Bunicii lui Marvin au îmbrăţişat-o pe Red şi au sărutat-o pe obrajii, urându-i la mulţi ani.

Hambarul era decorat cu şiruri de luminiţe de Crăciun, care umpleau locul cu o strălucire caldă. Celine făcuse coifuri de petrecere pentru animale, chiar şi unele minuscule pentru găini. Caprele şi le-au mâncat pe ale lor, dar Fezzik tot dădea din cap, ca şi cum se mândrea cu coiful lui.

Toată lumea stătea pe căpiţele de fân, mai puţin Red. Ea stătea în picioare, rezemată de Tuck. Marvin s-a trântit lângă ea, luând ţestoasa prin surprindere. Coiful sclipitor al lui Tuck i-a căzut peste faţă când a încercat să-şi vâre capul în carapace, făcându-i pe toţi să izbucnească în râs.

După cină, Jackson a dispărut în magazia hambarului şi s-a întors cu o cutie cu găuri în capac. Înăuntru, Red a găsit doi pisoi alb cu negru.

— Orice menajerie are nevoie de câteva pisici, a zis Jackson.

— Ca să alunge șobolanii, a zis Celine, făcându-i fetiței cu ochiul.

— Și oposumii! a râs Jackson.

Red a scărpinat pisoii sub bărbie.

— Sunt perfecți.

— Au fost ideea lui Nicole, a zis Jackson.

Nicole sunase de la Seattle a doua zi după audierea pentru stabilirea custodiei. Ea și Red au vorbit multă vreme. Înainte să-nchidă, Nicole și-a cerut scuze pentru purtarea sa din Ajunul Crăciunului. I-a zis fetiței că-i fusese teamă, dar că asta nu justifica lucrurile oribile pe care le spusese. Red a iertat-o. Știa cum e să-ți fie teamă și cum uneori a fi speriat și a fi furios înseamnă unul și același lucru.

Oamenii își pasau pisoii de la unii la alții. Gandalf și ceilalți câini i-au adulmecat nerăbdători, sărind înapoi când unul dintre pisoi a dat să-i zgârie pe nas. Bunicii lui Marvin i-au dăruit lui Red un teanc de cărți de la librăria ei preferată din Denver, iar doamna Kapule i-a oferit un cupon făcut de mâna ei, pentru lecții de hula.

— Am auzit că ești dansatoare, a zis ea, cu ochi sclipitori. Iar hula *este* limba inimii.

Red a îmbrățișat-o.

— Mulțumesc!

Marvin i-a dat un mic jurnal. Coperta era împodobită cu stele care păreau să scânteieze în lumină. Înăuntru scrisese un citat:

E distractiv să faci imposibilul. —Walt Disney

— Pentru că ți-ai pierdut celălalt caiet, a zis el.

Red i-a surâs.

— *Mahalo.*

— Mai am un cadou pentru tine, Red, a zis Celine, întinzându-i o hârtie legată cu panglică verde.

Red a tras de panglică și a desfăcut hârtia. Era o cerere de adopție.

— Când am început procesul de a deveni părinți adoptivi, a explicat Celine, am fost autorizați să și putem adopta.

— De la bun început, i-am spus domnișoarei Anders că vrem să te adoptăm, dacă se poate, a spus Jackson.

Red ținea hârtia în podul palmelor, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o mototolească.

— Ți-am spus că ne dorim ce e mai bun pentru tine, a zis Celine, întinzându-se spre Red. Așa că, atunci când ai spus că vrei să trăiești cu mama ta, am respectat lucrul acesta. Te iubim și ne-am dorit dintotdeauna să fii a noastră. Dar, mai mult decât atât, voiam să fii fericită. Încă vrem lucrul acesta.

— Sperăm, a adăugat Jackson, cu un zâmbet larg cât cerul, că ne vei da permisiunea să te adoptăm.

— Dar cancerul tău? nu s-a putut abține Red.

Noua operație a lui Celine era programată peste două săptămâni. Aceasta s-a schimonosit un pic.

— Ah, Red. O să mă lupt cu cancerul și am de partea mea cei mai buni doctori. Dar cu cancer sau fără cancer, *tu* mi-ai cucerit inima. Te-am ales – te-am iubit – din clipa în care te-am văzut și nimic nu va mai schimba *vreodată* asta.

De pe buzele lui Red a ieșit un mic suspin. A sărit și și-a înlănțuit brațele în jurul gâtului lui Celine. Aceasta a îmbrățișat-o la rândul ei, iar Jackson le-a cuprins în brațe pe amândouă. Red nu va uita niciodată ce a însemnat s-o piardă pe Buni. Era o tristețe care-i va rămâne în suflet pentru totdeauna. Va fi greu să vadă cum Celine trece prin operație și chimioterapie. Red știa asta. Dar nu va fi imposibil – pentru niciunul dintre ei – pentru că se aveau unul pe altul.

Red a suspinat:

— Vreau să mă adoptați! Vreau, vreau din toată inima.

Un minut mai târziu, Marvin s-a ridicat în picioare și i-a îmbrățișat pe toți trei. Red a râs printre lacrimi când Jackson l-a cuprins și pe băiat în îmbrățișare.

— Veniți încoace, oameni buni! a spus Marvin peste umăr.

Părinții și bunicii lui s-au ridicat, ștergându-se la ochi, și s-au supus.

Când îmbrățișările, plânsetele și râsetele s-au oprit, în cele din urmă, Red s-a așezat lângă Celine pe o căpiță de fân, nedorind să se desprindă deocamdată de ea. S-a uitat în jurul ei, în hambar, la oameni, câini, pisici și țestoase și-și dorea să râdă și să plângă în același timp. Bunicul lui Marvin și-a luat 'ukulelele și a început să cânte ceva. Marvin și Tūtū se jucau cu pisicuțele, legănându-le sub ochi unul dintre șireturile băiatului.

— Poți să-ți spun ce altceva îmi mai doresc? i-a șoptit Red lui Celine.

Aceasta i-a dat părul după ureche lui Red.

— Sigur că da.

Red a luat cererea de adopție. În mâinile sale, părea mai grea decât o simplă hârtie. Avea greutatea și consistența speranței. Semnificația unui nou început, a unei vieți mai bune. Dar mai era un singur lucru la care trebuia să renunțe.

— Cred că, de-acum înainte, vreau să-mi spuneți pe numele meu adevărat. Ruby.

Zâmbetul lui Celine era mai strălucitor decât toate stelele din univers.

— Oricum tu pentru mine ai fost mereu Ruby, a spus ea.

Celine a cuprins-o într-o altă îmbrățișare, iar Ruby s-a ghemuit mai strâns și mai aproape. Răsuflarea lui Celine îi gâdila obrazul, ca șoapta muzicii stelare.

Ruby a zâmbit și ceva cald și blând i s-a învârtejit în inimă. Era o briză plină de noi promisiuni.

Spera că, de data aceasta, și-a găsit cu adevărat locul.

MULȚUMIRI

A existat o vreme în care publicarea unei cărți mi se părea ceva imposibil și chiar așa ar fi fost, dacă aș fi făcut această călătorie de una singură. Din fericire, au fost foarte, foarte mulți oameni care m-au ajutat să aduc această carte la lumină, alături de visurile mele.

Mai întâi, părinții mei. Mamă, tată, m-ați învățat cum să visez și nici măcar nu mi-ați sugerat să-mi aleg altă meserie, decât aceea de scriitor. Vă mulțumesc pentru că ați crezut în mine, că m-ați iubit atât de înfocat și că mi-ați insuflat dragostea pentru povești, cu ajutorul copacilor, al căsuțelor din prerie și, desigur, al dragonilor. Vă iubesc, până la infinit plus unu.

Povestea aceasta mi-a fost inspirată de mătușa, unchiul și verișoara mea, dar întreaga mea familie și-a lăsat amprenta pe cartea și în inima mea. Tuturor celor din clanurile Padgett, Lackey și Olson: sper că veți găsi glumele noastre de familie pe care le-am ascuns în aceste pagini! Și sper că știți că vă iubesc enorm.

Viața mea ar fi mai săracă fără sprijinul câtorva dintre profesorii pe care i-am avut de-a lungul anilor. Domnișoara Bell, învățătoarea mea din clasa a doua și prima persoană din afara familiei mele care mi-a spus

că voi fi scriitoare. Faye Padgett (adică Nana), Joann Berrian, Rose Dunphey, Jennifer Maier, Debra Dean și Luke Reinsma – cu toții m-ați provocat și m-ați inspirat cu pasiunea voastră și cu așteptările voastre. Vă mulțumesc.

Critique Partners Extraordinaire, Laurel Klein și Cora Martin – n-aș fi putut reuși fără voi. Nu vă pot mulțumi suficient, totuși mulțumesc!

Povestea a fost conturată cu ajutorul multor relații. De la simple discuții, de la cancer la comportamentul caprelor, de la Războiul Stelelor la social media, sute de cești de cafea (decafeinizată!), citiri și recitiri și coperți, nenumărate mesaje și gif-uri, datorez recunoștința mea următorilor: Christopher Aaby, Christine și Omair Akhtar, Amanda Annis, Shawna Avanessian, Danielle Behr, Courtney Carbone, Amy Dufault, Donna și Lonnie Funk, Sophia Funk, Alyssa Hollingsworth, Tracey și Shawn Hurley, Gary Jansen, Katrina Lackey, Stacey Lee, Aimee Lucido, Steve Martyn, Betsy și Brandon Neale, Kevin Neuner, Renee Nyen, Kate O'Shaughnessy, Danielle Parish, Parker Peevyhouse, Lisa Ramée, Lisa Raulie, Stephanie Richard, Karalee Sartin, John Schumacher, Jenny Stafford, Anne-Marie Strohman, Noah Tatro, Jen Wilson și Kristi Wright.

Catherine Toth Fox, mulțumesc pentru secretele culturii hawaiiene și pentru sprijinul generos. Katherine Applegate, a cărei bunătate în vorbe și fapte a însemnat mai mult decât pot descrie în cuvinte. Mulțumiri și pentru Middle Grade Lunch Break (KidLitCraft.com), Novel Nineteens, Kepler's Books, Hicklebee's Children's Bookstore, Sparkles and Lace

Boutique (știți că meritați să fiți pomeniți!) și SCBWI – mai ales SCBWI/SF-South.

Desigur, nimic din toate astea n-ar fi devenit realitate fără Elena Giovinazzo, incredibilul meu agent/dragon/unicorn. Cel mai imposibil lucru din lume a fost să te mulțumesc pe tine, cu toate acestea am reușit. Mulțumesc că mi-ai oferit o șansă. Mulțumesc, Dana Spector, agent de film și iubitoare de carte, a cărei blândețe m-a cucerit din prima zi. Cele mai calde mulțumiri familiei Pip. Holly, Larissa, Ashley, Sara – lumea e un loc mai bun, mai colorat și mai plin de povești datorită fiecăreia dintre voi!

Jen Besser – editor, campion, terapeut și majoretă, cu cel mai bun gust din lume la canapele roz (și cărți) – a fost o onoare să lucrez cu tine și să devin prietena ta. Mulțumesc că ai crezut în Red și în Tuck. Și în mine.

Întregii echipe de la Macmillan și de la Roaring Brook Press – cu toții sunteți niște vrăjitori. Luisa Beguiristain, pentru tot. Elizabeth H. Clark și Sarah J. Coleman (InkyMole) pentru coperta mea senzațională. Mandy Veloso și Nancy Elgin de la editare. Chandra Wohleber, de la promovare. Oamenii incredibil de buni, geniali și entuziaști de la marketing și publicitate: Molly Ellis, Allison Verost, Morgan Rath și Katie Quinn – fără voi, povestea aceasta n-ar fi fost nimic mai mult decât o șoaptă în furtună. Lucy Del Priore și Katie Halata, mulțumesc că îmi împărtășiți iubirea pentru librari și cărți minunate! Mulțumiri și pentru echipa de la Macmillan Audio, Guy Oldfield și Dakota Cohen și pentru Samantha Desz, posesoarea unei voci

minunate. Dacă am uitat pe cineva, îmi cer scuze. Am fost copleșită de recunoștința pe care o simt pentru întreaga familie de la Macmillan!

Vânzătorilor, bibliotecarilor și iubitorilor de carte pe care i-am întâlnit în viața reală sau online – mulțumesc pentru ajutorul vostru. M-ați făcut să râd și să plâng de uimire și recunoștință și sper să vă întâlnesc și să vă-mbrățișez într-o zi pe fiecare dintre voi.

Animalele joacă un rol important în carte, pentru că au jucat un rol important și în viața mea. Cât am scris această carte, cățelul meu Guido mi-a stat fie la picioare, fie pe scaunul din spatele meu. Nu apare în aceste pagini cu numele, dar este prezent cu spiritul.

Și în cele din urmă și cel mai important. Iubirea mea și sprijinul meu constant, Brandon. N-aș fi reușit să fac asta fără tine. Tu ești muzica mea stelară și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest drum pe care-l străbatem împreună. Pentru toate aventurile care ne așteaptă! Te iubesc.

Lackey abordează subiecte dificile, cum sunt dependența și pierderea, cu o blândețe infinită.

School Library Journal

Perspectiva empatică a lui Lackey vorbește despre speranță, suferință și găsirea unei familii. Îți încălzește inima, deși evită să tragă concluzii prea ferme.

Publishers Weekly

Cu amintirile sfâșietoare și tulburătoare despre traiul cu mama și bunica sa, înainte ca Red să intre în sistemul de asistență socială și în noua ei familie extinsă, cu momentele sale dulci-amărui, Lackey echilibrează drumul fetiței prin noua ei realitate. Scrisorile ocazionale și strecurate printre picături ale lui Red pentru mama sa, adaugă și mai multă intensitate lecturii. Dureros de citit, în sensul bun al cuvântului.

Kirkus

Lackey își atrage cu iscusință cititorii în tumultuoasa călătorie emoțională a lui Red; cu puternica sa voce narativă, presărat cu scrisorile și paginile de jurnal scrise în cuvintele lui Red, textul este un amestec de speranță și suferință, de forță și vulnerabilitate .

The Bulletin of the Center for Children's Books

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

Un strop de magie, o picătură de aventură și multă emoție.

***Toate lucrurile imposibile*, fascinantul roman pentru copii scris de Lindsay Lackey vorbește despre o fetiță care trebuie să facă față sistemului de asistență socială, în timp ce încearcă să-și găsească locul în lume.**

Red a moștenit inexplicabila putere asupra vântului de la mama ei. De câte ori Ruby "Red" Byrd este speriată sau furioasă, se stârnește vântul. Aflată în plasament temporar, mutată de la o familie la alta, Red tinde s-o țină din furtună în furtună. De data aceasta, vântul o aduce pe Red în casa familiei Groove, un cuplu neobișnuit care deține o menajerie, din care fac parte și un măgăruș dansator și o țestoasă uriașă. Cu propriile haruri curioase, Celine și Jackson Groove par să se potrivească perfect în inima lui Red. Dar exact când Red începe să se acomodeze cu noua ei viață, o altă furtună dă buzna peste ea, o furtună pe care o cunoaște prea bine: mama ei. Multă vreme, Red și-a dorit ca mama ei să revină în viața sa, dar, în scurt timp, se trezește copleșită de haosul creat de aceasta. Acum Red trebuie să descopere posibilul din lucrurile imposibile, dacă vrea să-și stăpânească propriile tornade și să găsească familia de care are atâta nevoie.

O poveste fenomenală despre bucuria pe care o facem posibilă atunci permitem speranței să ne pătrundă în suflete. Scrisă cu înțelepciune, este o carte care merită cu adevărat prețuită.

Katherine Applegate, autoarea cărților ***Copacul dorințelor*** și ***Ivan cel fără de seamăn***

O poveste sensibilă plină de personaje unice, adevăruri sfâșietoare și un strop de realism magic.

Booklist

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-12-7

9 786069 072127

9+

storiabooks.ro